

Vahid RZAYEV
Fikrət RZAYEV

“ YARANIŞ ”
*HAQQINDA
SÖHBƏT*

I HISSƏ

BAKI-2000

“Nərgiz - R” Nəşriyyat - Poliqrafiya firması
Baş direktoru: Hidayət Musayev

“Nərgiz” nəşriyyatı
Baş redaktoru: prof. Vidadi Xəlilov.
Bədii redaktoru: Nailə Rəşid qızı.
Texniki redaktoru: Sevda Həsənbalayeva.
Korrektoru: Yeganə İmanova.

Yığılmağa verilmişdir: 10.09.2000.
Çapa imzalanmışdır: 5.10.2000.
Kağız formatı: 60 x 84, 1/16.
Həcmi: 9 çap vərəqi.
Tiraj: 600 nüsxə. Sifariş 225.

**VAHID RZAYEV
FIKRƏT RZAYEV**

**“YARANIŞ”
HAQQINDA
SÖHBƏT**

I HISSƏ

Paklıqla.

*Əqli Paklıqla,
Ruhi Paklıqla,
Əbədi Paklıqla.*

Paklıqla.

- Ya Böyük Yaradan, Sənə və Əbədi olan Məkanına səcdə edirəm.
- Ya Böyük Yaradan, Müqəddəs Ağ geyimlilərinə səcdə edirəm.
- Ya Böyük Yaradan, daima Nəzərində olan kainatlarına, günəşlərinə, məkanlarına, cəm yaranışlarına səcdə edirəm.
- Sənin işığına, Yaranış Zərrələrinə, Rəhminə, Səbrinə səcdə edirəm.
- Ya Böyük Yaradan, ilkdən, Müqəddəslikdən Müqəddəs Göndərişlərinə və göndərilən Kitablارına səcdə edirəm.
- İlkin Müqəddəsliyini dərk edərək Müqəddəsliyinə Qaydan hər bəşərinə səcdə edirəm.

<i>Paklıqla.</i>	<i>İşıqla.</i>
<i>Əqli Paklıqla,</i>	<i>Əqli İşıqla,</i>
<i>Ruhi Paklıqla,</i>	<i>Ruhi İşıqla,</i>
<i>Əbədi Paklıqla.</i>	<i>Əbədi İşıqla.</i>
<i>Paklıqla.</i>	<i>İşıqla.</i>

SÖZÖNÜ

Böyük Yaradanın Özünün Mərhəməti və Lütfündən Yer üzünün bəşəriyyətinə Göndərdiyi Müqəddəs “Yaranış” Kitabı 1999-cu ilin mayında Bakıda çap edilmişdir.

Kitabda Böyük Yaradan Özü və Müqəddəsləri (Mələkləri), Kainatın, günəşlərin və planetlərin, o cümlədən Yerin quruluşu, hərəkətləri haqqında insanlara bilgilər Vermişdir. Burada Kainatın və bəşəriyyətin yaranışının ilkin və sonrakı çağı, fədlərin canlılar aləminə gəlişinin və qayıdışının məna və mahiyyəti, həyatda davranış normaları, Yer üzünə və digər yaşayış planetlərinə Göndərilənlərin (Peyğəmbərlərin) Göndəriş məqamları və bir çox digər məsələlər barəsində bəhs edilir.

Baxmayaraq ki, Böyük Yaradan Deyimlərini yazıya gətirən Vahid Rzayev Kitabın sonunda bunlardan bəzilərinə açıqlamalar vermişdir, Onu tam dərk etməsi üçün oxucunun bir çox yeni, indiyə kimi insanlara məlum olmayan bilgilərə malik olması tələb edilir.

Uzun illər ərzində Deyimlər haqqında heç kimə heç bir məlumat verməyən qardaşım Vahid, nəhayət ki, ilk dəfə 1997-ci ilin iyun ayında məsələni mənə, Naxçıvana növbəti səfərim vaxtı, Böyük Yaradanın İcazəsi ilə açıqladı və həm də bildirdi ki, Böyük yaradanın sinxronik Göstərmələrilə müşayiət edilən Deyimlərini əvvəllər iki qalın dəftərə qeyd etmiş, lakin sonradan onları yandırmışdır. Mən çox təəssüfləndim, məsələnin mahiyyətinin heç də Yer üzündə yeni bir din yaratmağın olmadığını qeyd etdim və Elm xatirinə, ilahiyyəti anlayıb dərk etmək xatirinə, insanlıq naminə, ən azı isə onun və mənim uşaqlarımızın, onlardan törənən nəsillərin Yazıları

oxuyub öyrənmələri üçün, gələcəkdə Deyimlər olarsa, qeyd etməyini xahiş və, bir böyük qardaş kimi, tövsiyyə etdim.

1998-ci ilin fevral-mart aylarında Naxçıvana yenidən səfərim müddətində Vahidin Böyük Yaradanın yeni Deyimlərini yazıya gətirdiyini görüb, sevinclə onları oxudum. Həmin ilin oktyabrının əvvəllərində isə artıq 6 Dəftərin yazıldığını gördüm. Vahidlə söhbətlərim əsnasınla qeyd etdim ki, bu Yazıları Böyük Yaradan heç də bir-iki adamın xatirinə sənə Yazdırtmazdı və, əgər Böyük Yaradan icazə Verərsə, onları Kitab şəklində çap etmək üçün plan tərtib et.

1999-cu ilin fevral-mart aylarında Naxçıvanda olarkən Vahiddən öyrəndim ki, 6 Dəftərdəki Yazıları sistemləşdirmək üçün plan tərtib etmək lazım gəlmədi, yəni 1998-ci ilin 24 oktyabrında, gündüz saat 3-dən e'tibarən Böyük Yaradan Özünün, yuxarıda qeyd etdiyim həmin "Yaranış" Kitabını Diqtə Etməyə Başlamışdı. Bu Müqəddəs Kitabdakı Yazılar, özünün dediyi kimi, əvvəllərdə Vahidin yandırdığı iki dəftərdəki Deyimləri ilə eynilikdə idi.

1998-ci ilin mart ayından e'tibarən Vahidin Qeydlər Dəftərlərini oxumuş və özümün marağım dairəsində, dərkியatım üçün onunla, yeri düşdükcə, geniş söhbətlər etmişəm.

Oxucunun diqqətinə təqdim edilən bu kitabdakı (I hissə) söhbətlərin əsas məqsəd və məzmunu, qismən olsa da, Deyimlərin açıqlamalarına, ilahiyyat Elminin dərkiyatına xidmət edir. Onlar 1998-ci ilin 8 - 16 oktyabrındakı söhbətlərimiz əsnasında maqnitofonla qeyd-yazıya mənim tərəfimdən alınmışdır və sonradan əhəmiyyətini nəzərə alaraq Müqəddəs "Yaranış" Kitabının bir çox oxucusunun xahişi ilə hazırkı bu kitab şəklinə salınmışdır. Mətnə mənim tərəfimdən mö'tərizələr daxilində kursivlə verilən qeyd-izahların da oxucuya müəyyən köməyinin olacağını güman edirəm.

Fikrət Rzayev

ZƏDƏLƏNMİŞ CANLI VARLIQ

F.— Deyək ki, ağac budağındakı əriyin çaqqalasına (*yetişməmişinə, kalına*) bir iynə, ya da biz batırılır. Bu halda çaqqalanın varlığındakı ağ işıq zərrələri nə edəcəklər, özlərini necə aparacaqlar? Və yaxud məsələni başqa cürə qoyaq: çaqqalanın birisinə istənilən bir yerdən iynə (biz) batırılır, digərinə isə sənin yerini bildiyin və keçən il mənə izah etdiyin nöqtəyə, yəni onun varlığındakı ağ işıq zərrələrinin daha çox toplandığı özəyə iynə batırılır və, beləliklə, bu yerlər zədələnir. Bu, çaqqalaların yetişməyi, dəyməyi prosesinə mənfi təsir etməz?

V.— Hər iki meyvə yetişəcək. Amma, bu yerlərin deformatik olduğu bilinəcək.

F.— Özəkdə toplanmış ağ işıq zərrələri oradan dağılmazmı?

V.— Yox, dağılmaz. Yetişdikdən sonra meyvənin dediyimiz özəyini bıçaqla üsulluca kəsdikdə barmaqla hiss etməklə bilinər ki, həmin zədələnmiş nöqtə əriyin lətinin digər yerlərinə nisbətən bərkdir. Çünki, istər dolu vurmuş kal meyvədə, istərsə də sənin dediyin üsulla zədələnmiş o yerlərə meyvənin mühafizəsi üçün ağ işıq zərrələrinin böyük bir qismi çox böyük bir sür'ətlə toplanacaq.

Bu, zədələnmiş o yerin qopmaması və ya nəticədə meyvənin tamlığının saxlanması, bərpası üçün vacibdir. Müəyyən müddətdən sonra ağ zərrəciklər meyvənin bədənində öz sakit hərəkət ahənginə yenidən qayıdacaq. Yetişmiş meyvənin zədəsinin bərkimiş ətrafında isə tünd xaki rəng çaları görünəcək.

MIŞAR VƏ TAXTA

(Mexaniki iş)

F.— Mişarla bir ağacı, ya da taxtanı kəsdikdə ağ işıq zərrələrinin rolu nədən ibarət olur?

V.— əvvəla, kəsim başlanana qədər mişarda və ağacda ağ işıq zərrələri və xaki zərrələr öz sakit, rəvan axarında olurlar.

Ağacı kəsdikdə mişarın dişlərinin uc xəttinə də ağacın mühafizəsi üçün onun özündən ağ işıq zərrələri toplanır ki, o da dağılmasın, mühafizə olunsun.

F.— Bəs, kəsilmə mişara tətbiq olunan qüvvənin sayəsində baş verir?

V.— Bəli, qüvvənin hesabına. Xakıların da bir hissəsi mişarın dişlərinə tərəf toplum halında yığışırlar, lakin ağ zərrələrdən arxadakı ikinci xəttə, ikinci eşelona, yə'ni yaxın arxa cəbhəyə. Ağacdakı xakı zərrələr isə dişləri mühafizə etməkdən ötrüdür. Mişarın hərəkəti, işi vaxtında sürtünmə nəticəsində qızma baş verir. Ağac da istilir, mişar da. Mişardakı istilik, temperatur ağacdakından daha çox olur.

F.— Temperaturun artması, qızma, istilik ağ zərrələrin fəallaşması hesabına baş verir?

V.— Yox, ağ zərrələr onsuz da həmişə eyni fəallıqdadırlar və varlıqda müəyyən istiqamətlər üzrə fəal axımdadırlar. Onlar yaradıcıdırlar. İş vaxtı onlar əlavə olaraq daha da fəallaşmır, yalnız, toplum halına gəlirlər, yə'ni mişar dişlərinin ucuna və ağacdakı, taxtadakı kəsim xəttinə daha çox toplanırlar. Bu uc nöqtələrdə, xətlərdə ağ zərrələr çoxluq təşkil etdiyindən, xakı zərrələr onlardan sonrakı xətlərdə, nöqtələrdə, nahiylərdə toplanmalı olurlar. Bu xakı zərrələrin ümumi vəzifəsi varlığı qidalandırmaqla yaradıcılığa xidmətdir. Onları ağ zərrələr ön xətdən, nöqtələrdən uzaqlaşdırdığından topluma gəlirlər və burada toplum yaranır. Toplum halında olan xakı zərrələr özlərindən ətrafa istilik verirlər və, beləliklə, mişarda və ağacda temperatur artır. Deyim ki, bu istilik, bu temperatur heç cürə ağ zərrələrə tə'sir edə bilmir. Ümumiyyətlə, ağ zərrələr qıraqdan heç bir tə'sirə: təzyiqə, temperatura, islanmağa və s. mə'ruz qalmırlar. Onlar yaradıcıdırlar və Böyük Yaradanın istəyinə tabedirlər.

VARLIQ

F.— Vahid, varlığı nə tə'yin edir?

V.— Varlığın özünü üç funksional rəng tə'yin edir: Ağ işıq, xakı, boz. Ağ işıq yaradıcıdır, xakı mühafizə edəndir, boz isə əbədiyyəti təcəssüm edəndir.

F.— Demək, bunlar cismin varlığını tə'yin edəndirlər?

V.— Bəli. Cisim, materiya, ya da canlı aləm — fərqləndirir.

F.— Bir də var maddi aləmdən qıraq varlıqlar; bunlar bəzində sonra danışarıq. İndi maddi aləmdəki cismlərin varlığı haqqında daha geniş eşitmək istəyirəm. Masanın üstündəki bu stəkanın varlığı haqqında da. Bunun varlığını boz, xakı və Ağ işıq zərrələri tə'yin edir?

V.— Bəli. Bunlar yaşadır, qoruyur və hifz edirlər. Ağ işıq zərrələri hifz edir. Ağ zərrələr bu varlığın varlığını saxlayır, varlıqların hərəkətlərinin cəm ahəngi arasında və özlərinin arasında əlaqəni tə'min edir və Cəmə daxil edir. Xakı zərrələr həmin stəkanı hifz edəndir, yə'ni qidasını — istisini verəndir, özlüyünü bərpa edəndir. Boz zərrələr stəkanın əbədiyyətinin özüdür. Çünki, hər yaranmış əbədilikdən gəlib, əbədilikdə olub, əbədiyyəyə dönməlidir. Bu boz zərrələr olmasa, bəs, bu varlıqlar əbədiyyə necə dönər?!

F.— Boz zərrələri mən belə təsəvvür edirəm.

Demişdin ki, Kainatı Yaratdığı anda Böyük Yaradan kürrə şəklində olan öz işıq Payını kainatın indiki sərhəddini, konturunu təşkil edən Ellipsoidin daxilində bir nöqtədən başlamış bu kontura qədər Genişləndirmiş və bundan sonra daxilə çox yüksək temperaturla müşahidə edilən Böyük Partlayış baş vermişdi. O ana qədər Ellipsoidin daxilində və xaricində dağlıq-təpəlikləri olmayan, səthləri düzəngah kimi olan, ayrı-ayrılıqda çox böyük həcmli (iri) neçə-neçə parça-varlıqlar olmuş (*görünür ki, bunlardan Böyük Partlayış anlarında qalaktikalar və ya metaqalaktikalar əmələ gəlmişmiş*) və indi də Ellipsoiddən qıraqla belə parçalar var. Həm də, demişdin ki, bu parçalar bir-birindən aralı olsalar da, bir-birinə çox yaxındadırlar; belə ki, birindən o birinə yüngülcə tullanıqla keçmək olar(*d*). İndi, sözümün canı odur ki, həmin parça-varlıqlar, görünür ki, dediyin bu boz zərrələrdən iba-

rətdir ki, bu da maddənin, materiyanın ilkinini — “həyula” (*Hule*) deyilən pramateriyadan, pramaddədən ibarətdir. Ellipsoiddən qıraqdakı bu pramateriyanın işıq Payı olmadığından bizə onu “ölü materiya” kimi başa düşməyə imkan verir. Deməli, maddi varlıqdakı ağ işıq zərrələri Böyük Yaradanın Kainata bəxş etdiyi işıq Payıdırsa, onda xaki zərrələr, görünür ki, həmin Böyük Partlayış anında yaranmışdı?

V.— Bəli. Həm də həmin andaca Varlığa daxil oldu və həmahəng hərəkətin baş verməsində və davam etməsində öz rolunu oynadı. Boz zərrələr isə əbədidən də əbədi var idi.

F.— Vahid, sənın vasitənlə Böyük Yaradanın elmə, o cümlədən astrafizikaya verdiyi bu və ya digər mə'lumatlar çox qiymətlidir. Buna görə də, Ona şükürlər edirik.

GÜNƏŞ

F.— Günəşin şüası cismin səthinə dəyəndə, o, qızır; daha nə cür, hansı hadisələr baş verir?

V.— Deyək ki, Günəşin şüasının qarşısında bir maneə, ekran, yaxud Yer kürəsi var. Şüa Yer kürəsinə dəydikdə bir hissəsi sınaq bucaq altında fəzaya qayıdır, özü də Günəşlə Yer arasındakı məsafənin $1/4$ -nə qədər. əks olunmuş şüa Yerdən qayıtdıqca cəm, ümumi şüalara qoşulur və sabitləşir.

F.— Bəs, niyə $1/4$ -nə qədər?

V.— Çünki, o qayıdandır, əksidir. Ona görə də, Böyük Yaradan Deyir: “**Günəş də, Ay da öz əksini Yerdə görər**”. Bax, burada (*əlavə*) bir deyim (*açıqlama*) da var. “Yerdə” ona görə “görər” deyilir ki, Yerdə baş verən bütün hadisələr, mənfi, ya müsbət, yaxşı, ya pis olsun, sirayət edər bu ağıllara, ağ zərrə hərəkəti Ahənginə.

CİSMİN VARLIĞI (Bütövlük)

F.— Hər hansı cismin formasının saxlanması və ya atomlarının ətrafa dağılmamasına səbəb, elmdə deyildiyi kimi,

elektromaqnit qüvvələridir. Yuxarıda bəhs etdiyimiz taxtanın mişarlarla kəsilməsi misalına qayıdaq. Taxtanı kəsdikdə həmin yerdə elektromaqnit qüvvələri, sənın dediyinə görə, taxtanın ətrafında olan ağ işıq zərrələrinin tə'sirləri nəticəsində yaranmış olur. Belədimi?

V.— Bilirsinizmi... sən dediyin o elektromaqnit qüvvələri yalnız hissəciklərin hərəkətinin tə'siri hesabına yarana bilər. Bu qüvvələr özü-özündən heç cürə yarana bilməz, əgər ki, varlığın özü olmasa. Elm “elektromaqnit qüvvələri” istilahını ortaya ona görə atıb ki, ölçməyin, eksperimentin, ya da nəyinsə nəticəsində...

F.— Ölçməyin...

V.— Yenə də deyirəm ki, cismin daxilində hissəciklər bir-birinin yaxınındadırlar və hərəkətlər axımı var. Oraya bir “maqnit” adı yapışdırıbsınız; ona görə ki, hissəciklərin, atomların bir-birini cəzb etməsini təsəvvür edirsiniz. Deyirəm ki, cəzbətmə yoxdur! Sabit hərəkət var — ağ işıq zərrələrinin cismin bədənində sabit, ahəngli axın hərəkəti! Bu ağ zərrələr müstəqil, azad varlıqlardır və yaradıcılığa xidmət edirlər. Heç bir qüvvə yaradıcılığa xidmət edən bu ağ işıq zərrələrini özü-nə tabe etdirə bilməz. Cismin varlığındakı ağ işıq zərrələrinin özünə məxsus istiqamətli axını ilə cəm kainatlardakı, cəm varlıqlardakı ağ zərrələrin birlikdə, vəhdətdə olan həmahəng hərəkətinin tə'siri nəticəsində həm atomların, molekulaların, kristalların, həm də cismin bütövlükdə özünün öz-özünə dağılmasının qarşısını alır. Bilin ki, heç yerdə, cisimlər arasında boşluq yoxdur, ağ zərrələr var.

F.— Atomlararası fəzada (“*boşluqda*”) Ağ zərrəciklərin hərəkəti var, ya yox?

V.— Var.

F.— Belə çıxır ki, hər hansı cismin bərkliyini, sıxlığını, müqavimətini, digər fiziki xassələrini onun bədənindəki, atomlararası fəzada və cismin ətrafındakı ağ işıq zərrələri təyin edir?

V.— Onlar təyin edir. əgər cisimdə bu ağ zərrələr bir - birinə sıxdırsa, — cisim bərkdir, möhkəmdir; nisbətən seyrəkdirsə,

onda cisim yumşaqdır. Ağ zərrələr özlərinin sıx yığılımı ətrafına xaki və boz zərrələrin də sıx yığılımını gətirir; deməli, bu halda cisim sərtləşir, müqavimətləşir.

İLƏHIYYƏT VƏ ELM

V.— Bax. iləhiyyət sənət deyil, peşə deyil, eksperimental və ya təbiət elmi deyil. iləhiyyət — iləhidən, yə'ni Böyük Yaradanın Özündən Göndərilən böyük həcmli bilgidir. əgər, iləhiyyat hər hansı bir elm, peşə (*alimlik var, musiqiçilik var, ifaçılıq var*) olmuş olsaydı, elə onda (*hər hansı*) alim bütün işini—gücünü bir kənara qoyub, iləhiyat ilə məşğul olardı və özündən iləhi deyimli nəsə bir yenilik gətirərdi bu Yer üzünə. Bu, mümkün olmayıbdır ki, (*alim də*) eləyə bilmir. Dərkiyatın özü çətindir. Bir də dönə, onu, elə, özü istəyə ki, nəsə yaradıcılığından tapa gətirə iləhiyata — bu mümkün olmur; yoxdur belə analoq, belə mexanizm yoxdur! Nə qədər dahilər olubdur, olacaqdır da. Bütün bu dahilər heç cürə iləhiyatı (*öz*) incəliyində açıb, deyə bilməyib. (*Hüseyn*) Cavid əfəndim yaxına gəlibdir; Yarımpeyğəmbərdir. Amma onun iləhi deyimi olmayıbdır axı...

F.— Bilirsən, Vahid, mən Elmi iləhiyatdan, iləhiyatı Elmdən ayıra bilmirəm (*Dinləri demirəm*), xüsusilə bu axır vaxtlarda. Qabaqlarda “elm” deyəndə, fikirləşirdim ki...

V.— Savad.

F.— Deyək ki, savad... Təxminən elə bir fikir. Sosializm dövründə, ateistlərin çox olduğu dövrdə fikirləşirdik ki, əşi..., Elm ayrıdır, iləhiyat (*din*) ayrıdır, nə bilim nədir... Amma indi görürəm, deyirəm ki, Elmi iləhiyatdan, iləhiyatı Elmdən ayırmaq olmaz!

V.— iləhiyatdır ki, — Elmdir...

F.— Hə. Bu, vəhdətlik təşkil eləyir. Kainatdan qırağa çıxmaq mümkün olmadığı kimi, Kainat daxilində bunlar birlikdədir...

V.— Harmoniyadır. Bunlar bir yerdə vəhdətdə, ahəngdə başa düşülməlidir.

F.— Odur ha...

V.— iləhiyat olmasa, Elm yoxdur. Tək elm, nəyəsə əsaslanmasa, elm ola bilməz.

F.— Bəli. Bunları qarşı-qarşıya qoymaq olmaz, mümkün deyil və dinçilərin dililə (*təbirincə*) desək, bu (*qarşı-qarşıya qoymaq*), günahdır.

V.— Özü də, cəzalılı günahdır.

F.— əlbəttə cəzalılı günahdır. Günahların elə hamısı cəzalılıdır da... Həzrət Zərdüşt Peyğəmbər (ə.s.) deyib ki, elə günah da vardır ki, tövbəlidir — ola bilər ki, bağışlanılsın; elə günahlar vardır ki, hətta bu dünyada da onlara görə cəza vermək lazımdır; amma, elə günahlar da vardır ki, onlar həmişə günah olaraq qalır və günahkarın boynundan bu dünyada götürülə bilməz. Çünki, o insan hansısa bir qaranlıq, dağıntıya səbəb yaradıb və bağışlanılmağı qeyri-mümkündür. Odur ki, o dünyada o adam cəzanı mütləq çəkəcəkdir ki, təmizlənsin.

DİNLƏR VƏ DÜNYA

V.— Cavid əfəndim deyir ki:

Olmazmı yer üzündə olsun bir təriqət, bir din?

Nəyə lazımdır bu qədər təriqət, bu qədər din?!

Yə'ni bunun fəlsəfi tərəfinin məgzi orasıdır ki, dinlər nə qədər çox olmuş olsa da, yenə də Böyük Yaradanın Özünü deyir, Ondan qırağa çıxmaq olmaz.

F.— Elədir. Odur ki, bu dinlər birləşməlidir, vahid bir din olmalıdır.

V.— Biz din gətirmirik, “iləhiyyat”, “Elm” deyirik. Yer üzündə dinlər var. O dinlərə səcdə etmək lazımdır. Ona görə ki, onların hamısı Bir Böyük Yaradandan, Allah-Təaladan Deyilib və Yerə, insanlara Göndərilib. iləhiyyat Elmi baxımından da dinlərin hamısı Bir, Tək olan Yaradandan Göndərilməyibmi? Bəli, cəm bəşərə Göndərilib.

Böyük Yaradanın Deyimləri var: “**Gün olacaq,— o gün olacaq; Şimal dövlətlərinin birində olacaq. Payız ayında (no-**

yabr), bir möhtəşəm binada ilahiyyatçı rəhbərlər topla-sacaq. Çisginli, narın yağışlı gün olacaq. Axşam çağı olacaq. O dini rəhbərlər Kitablarla (*Müqəddəs Kitablarla*) o binaya gələcək. Masa olacaq; o masa arxasında “ilahiyyat” deyiləcək, “dinlər” deyiləcək, “o dinlərin Bir Böyük Yaradandan olduğu” deyiləcək. “Cəm dinlər Bir deyil-mi?” söyləniləcək”. “Dinlər Bir olub, birləşib Bir olacaq, birlikdə Birlik olacaq”.

F.— İnşallah...

V.— Əslində elə də olur; bu gedişat ona aparır. Deyilib (*Böyük Yaradanın Deyimidir*) ki, bu “**Yer məkanında xətlər götürüləcək**”, yəni sərhədlər götürüləcək, olmayacaq, elmlər birləşmiş olacaq (*hər ölkədə aparılan elmi-tədqiqat işləri bir elmi mərkəzdə planlaşdırılıb koordinasiyalasdırılacaq və məqsədyönlü olacaq və, bununla da, vəsaitlərin artıq-dan sərf olunmasının qarşısı alınacaq*); inamlar bir inam olacaq, cəmişi birləşib bir olacaq. Birlikdə bu insanlar qalxıb (*uçub*) yaxın (*planet*) məkanlara və digər günəş məkanlarına özlərinin yalnız birliyi ilə gedəcəklər. Bu birliklər olmasa, bunlar (*insanlar*) Yerdə qalacaqlar, Yerdə sürünəcəklər. Yerdə yaşamaq olmaz. Yer göndəriş və qayıdış məkanıdır. Belə. Qabaqda Böyük işlər olacaq.

F.— Deməli, Yerdəki bu yaşayış ümuminin bir xüsusi halıdır. Ümumidən ayırıb, xüsusi halı əsas kimi götürmək olmaz.

V.— Yox, — elə yox. Bu Yerdə və qalan beş (*ədəd*) günəşin Yaşam məkanında (*beş günəşin hərəsinin bir planetində*) funksiya, məna odur ki, göndərilənlər (*yaşayan insanlar və heyvanlar*) Böyük Yerdənin Özünə, əbədiyyə qayıtsın, amma müqəddəs formasında qayıtsın — ilkindən ilkin olduğu kimi, ilkin formasında qayıtsın, — təkrar yaranış formasında yox. Təkrar yaranış – Böyük Yaradan ətrafında (*təkrar*) hərəkətdir, Qayıdış deyil. Yəni mən (*hər hansı insan, heyvan*) pis(*lən*)i yığmışamsa, yığdığımın təyinatının özülünü bu gün qoyuram və, beləliklə də, təkrar yaranış oluram. Amma kamillik başqadır, yəni Yer üzünə göndərilmiş bəşərin işinin adı odur ki, kamilləşsin, paklaşsın ki, Böyük Yaradanın Özünə

nün ətrafına qayıtsın, Müqəddəs Evinə, Müqəddəsliyinə qayıtsın, çünki Müqəddəslikdən göndərilib hər yaranış.

F.— Vahid, sənə bu təkrar göndərişlər prosesi, silsiləsi varlıqlar üçün dövrü olaraq vacibdirmi? Mümkündür mü ki, bircə göndərişdə varlıq kamilləşib öz Evinə, Böyük Yaradanına qayıda bilsin? Yoxsa, çoxlu yaşayış təkrarlıqları hər bir fərd üçün mütləq baş verməlidir?

V.— Yox, çoxlu təkrarlıq olmaya da bilər. Bunun prinsipi, funksiyası odur ki, çoxlu təkrarlıq olmasın. Yaranmışlar Böyük Yaradanına tez qayıtmış olarsa, onlar əbədiyyətə də tez qayıtmış olurlar.

F.— Bəs, yaranmış nə etməlidir ki, tez kamilləşsin və tez də qayıtsın. O “kamillik” dediyin nədir?

V.— “Kamillik” — “ o varlığın özünün bir müqəddəs varlıq olduğunu, Böyük Yaradan Tərəfindən göndərilmiş işıq varlığının olduğunu” dərk etmək deməkdir. Ona görə də, o işıq varlığı, deyək ki, insan, bəşər ziyan verməməlidir, şəər-şəmatə, yalan danışmamalıdır, əzab gətirməməli, özününkü olmayana nəinki toxunmamalı, heç ona baxmamalıdır da; hər bir cismə, hər bir materiyaya, hər bir əşyaya böyük mehribançılıqla baxmalıdır. Çünki, o əşyanın, materiyanın, maddənin, cismin içərisində olan işıqla öz daxilində olan işıq varlığı arasında həmahəng vəhdəti saxlamalı, pozmamalıdır. Məsələn, bu qələmi masanın üstünə (*kobudcasına*) atmaq, tullamaq olmaz. əgər onu götürübsənsə, rahatca da gərək masanın üstünə qoyasan. O da sənə qədərində bir varlıqdır, sənənlə onun aranızda varlıq fərqi yoxdur; o da zərrələr axınındadır, sən də zərrələr axınındasan. Bunu (*qələmi*) tullamaq olmaz. Tullayıb, xatirə dəymək olmaz; sən tullamaqla ona cismani əzab verirsən. Sən onu atmaqla, özündən uzaq edirsən. Amma cəm yaranış bir-birinə yaxın yaranışdır, bir-birinə nə qədər mehribançılıqlardadırlarsa, bir o qədər işıq axımının Vəhdətində, rahatçılığındadırlar. Bax, budur yaranış, budur qayıdış! Cəm kainatlar bu zərrələrin hərəkəti hesabına hərəkətdədirlər. O qələm də Böyük Yaradanın işıq Payındandır. Bunu atmış, cən Böyük Yaradanın Özünün

göndərişini tullayırsan, yə'ni sən Onu istəməyirsən. Bu, eqoizmin kiçik formasının başlanğıcıdır. (*inan ki*,) o eqoizm böyük eqoizmə, “mənəm”liyə gətirəcəkdir. “Mənəm”liyin özü ən böyük günahdır... “Mənəm” fikri ola bilməz. Mənim özüm nə qədər fərd kimi bir “mən” olsam da, yenə də Böyük Yaradanın Özünüküyəm. Mən necə deyim ki, “mən — mənəm”? Yox, O, Odur! Mən isə yaranışam, Böyük Yaradanın yaranışyam.

F.— Deyək ki, hər hansı insan dövlət daxilində hakimiyyətə can atırsa, bunun özü günah deyilmi?

V.— əgər o fərd varlığında güc hiss edirsə ki, mən doğrudan-doğruya idarə edə bilərəm, onda, — yox, günah deyil. Bilirsən, küçəni süpürən süpürgəçinin əlindən süpürgəsini al, qoy bir kənara və soruş ki, “sən idarə edə bilərsənmi?” Onda o, minimum deyə bilər ki, “mən öz idarəmi idarə edə bilərəm”, yə'ni, “süpürgəçiləri yığaram başıma, bu küçəni eninə—uzununa süpürə bilərəm”. Hər yaranışın özünün yaradıcılıq qabiliyyəti var. Ona görə də, həmin süpürgəçi özünün yaradıcılığı baxımından deyir ki, “mən idarə edə bilərəm”. Hər bir fərd öz varlığında varlıq gücünü hiss eləyir. Böyük yaranışdır axı o! Onu kiçiltmək olmaz. O, öz daxilində fikirləşib, sonra deyir ki, “mən idarə edə bilərəm”. (*inan ki*,) çox rahatçılıqla idarə edə bilər də! Bu şərtlə ki, onunla birlikdə digər süpürgəçilər də bərabər düşüncədə olub, fikirləşsələr ki, “hamımız yaradıcılığa xidmətçiyik, yoxdur sənin, mənim, onun! — hamısı bizimkidir”; necə ki, sizin işlədiyiniz AzİNMAŞ-dakı kimi. Cəm Yer kürəsində olan elm sahibləri birləşib elmləri yüksək səviyyəyə gətirə bilirlərsə, demək, idarəçilik də onun kimi ola bilər. Hamı bir məqsədə qulluq etsə ki, rahatçılıq olsun, mehribançılıq olsun, onda işıq axımı çox olacaq, özlüyündə bolluq olacaq — maddi ne'mətlərin özləri çoxalacaq. Bu çoxluq, bu mehribançılıq bizim özümüzü fərd-fərd Böyük Yaradanın Məkanına aparacaq, daha sən dediyin etaplarla, mərhələlərlə yox, üç bölmə ilə — imtahan, cəza və tə'yinatla yox. Bəşəriyyət bunu dərk edəcək, ancaq, gec dərk edəcək. Bu deyimləri çox gec dərk edəcək və (*yalnız*) onda

yığılacaq bir yerə, birliyə. Yə'ni minlərinin bir yerə yığılması, yenə də, — birlikdir, bir dənəsidir. Halbuki, lazımdır ki, bir dənə parçalanıb min olmasın. Yenə fərqlənmə var: Birdən (*Böyük Yaradandan*) uzaqlaşmaq yaxşıdır, ya Birə yaxınlaşmaq?! Bax, budur gəliş-gedişin, həyatın fəlsəfəsi, mə'nası!

Cəm bəşər özündən soruşur: “mən niyə yaranmışam, niyə Böyük Yaradan məni yaradıb? Nəyə lazım idim?”.

Sən çox şeyə lazımsan! Sənin müqəddəs varlığında olanı yadına sal, — lazım bildiyini et! Başqasına ziyan etməyi nəzərdə tutma. Sənin özünə istədiyini başqasına da, ətrafına da istə. Məsələ əbədiyyə qayıtmaqdadır. Cəm yaranış bir dəfə, özü də, lap ilkdən yaranıb. Forma dəyişikliyi var, Yaranış dəyişməyib. Amma ilk Müqəddəs Yaranış özünü gətirib nəyə çevirir?! — heyvani bir varlığa! Böyük Yaradan günahkardır? — Yox!

Sən Müqəddəslikdən gəlibsən, Müqəddisliyinə də qayıt!

GÜNAHKARLAR

V.— Kimdəsə günahını axtarır, özündə özünü axtarmır, axtarmaq istəmir! Özünü axtarmış olsa, biləcək ki, özü özünün yaranışını dərk etməlidir, qiymətini yox!

Qiymət ayrı şeydir. Yaranış varlığı özünün bir Yaranış varlığı olduğunu, Böyük Yaradandan bir yaranış varlığının olduğunu dərk etməlidir. (*Düzdür*,) dərk edir, amma bir də var ki, lazımı kamilliyində dərk etsin.

F. — “Qiymət” dediyin nədir?

V. — Elədiyini dönüb özü özünə “qiymət” hesablayır ki, “hə... yaxşı iş elədim”.

Sənin hər işin yaxşı olmalıdır, onu qiymətə çevirmək lazım deyil ki!.. Hər addımın yaxşı olmalıdır, hər baxışın pak olmalıdır, hər nəfəsin pak olmalıdır. Hər əl uzatdıqda paklıqla uzanmalıdır, yə'ni, təmənnasız, məqsədsiz, fikirsiz! Ümumi bir Ahəngin gedişatında o da sən kimi bir yaranışdır. Haqqı yoxudur bir yaranış o biri yaranışın xatirinə dəysin; yoxudur! Amma, eləyir; (*o zaman*) özünün ətrafında olan işıq zərrələ-

rinin hərəkətini, axımını özündən uzaq edir, özünü passivləşdirir. Passiv olduqca, Qara varlığın qaralığı ona dolur. Işıqla Qara varlıq biri-birinin əksinədir. Qara varlıq uzaqdan baxıb, elədiyinə gülür, sevinir ki, “həəə... qatdım-qarışdırdım”. Böyük Yaradan isə Oturub Səbrlə Baxır. Qara varlıq işıq zərrəsini azaldırsa, Böyük Yaradan onun (*həmin şəxsin, bəşəriyyətin*) işığını artırır. Işıqla qaranlıq arasında gedən mübarizə, dartışma, bax, buradadır! Qara varlıq çox güclüdür! Həddindən artıq o, güc sahibidir! Nədədir gücü? Gücü onun iftiraçılığındadır, məkrindədir...

F.— Vahid, Böyük Yaradan işıq zərrəsini həmin şəxsə Özündən artırır, yoxsa Kainatdan?

V. — ətrafdan, cəm qalaktikalardan.

F. — Şərti olaraq, desək ki, Kainatda olan ağ işıq zərrəciklərinin ümumi sayı sabitdir, düzmü olar?

V. — Sabitdir. Demişdik ki, Kainatın forması Ellipsoiddir. Ellipsoidin passiv və aktiv tərəfləri (*sahələri*) vardır. Aktiv tərəf ona görə aktividir ki, passiv tərəfə nisbətən burada ağ zərrələrin sayı çoxdur. Bəs, niyə çoxdur? — burada bəşəriyyətin bu yerə (*sahəyə*) gətirdiyi qaranlığa görə ağ zərrələrin (*yığım*) sayı çoxdur. Məcburən burada ağ zərrələrin sayı çoxalıb ki, ümumən buradakı zərrə sayı sabit qalsın.

Passiv tərəfdə say nisbətən azalmış olsa da, Ellipsoidin daxilində həmahəng hərəkət pozulmur, sabit qalır. Bax, bəşəriyyətin gətirdiyi qaranlıqların ziyanları budur! Olmaz belə etmək! Bəşəriyyət özünə qaranlıq gətirməməlidir! əgər, bu qaranlıqlar bu tərəfdə olmazsa, Ellipsoid daxilində ağ zərrələr bərabər paylanır və bir çox rahatlıqlar üçün böyük şərait yaranar. Bu halda həmişə işıq qaranlığa qalib gəlmiş olar!

Böyük Yaradanın Deyimi var: **“Kamillik ətrafındadır qaranlıq, yaxına gəlmir”**. Yə’ni, Qara varlığın hakimliyi qara olan yerin özündədir. Orada o, hakimdir, istədiyini eləyə bilər, amma Kamil yaranışın, yə’ni əqli yaranışın, bilikli, savadlı yaranışın yaxınına gələ bilmir. Burada “savadlı” sözünü etmək o qədər də yaramır; çünki, insan həddindən çox bilikli, savadlı ola bilər, lap... akademik səviyyəsində, amma, o, ka-

mil olmaya da bilər. Deyək ki, akademik öz biliyini silah istehsalı üçün sərf edərsə, deməli, o, kamil deyildir.

F. — Cahil olmayana, deməli, yaxın gələ bilmir.

V. — Hə. Kamilliyin şərtləri çoxdur. Əsas odur ki, bəşər yaranışı, insan ilkdən ilkinə, əzəli Kamilliyini anlamış olsun və ona qayıtmağa çalışsın.

Müqəddəs yaranışdır hər yaranış. Sənin özün də bir müqəddəs yaranışsan. Onu da bil ki, müqəddəs yaranış o demək deyil ki, sən dönüb olasan bir imam, sən dönüb olasan bir peyğəmbər. “Müqəddəs” – Böyük Yaradanın işığından pay verildiyinə görə deyilir ki, “Yaranış müqəddəsdür”. Çünki, Böyük Yaradanın işığının özü Müqəddəsdür! Hər yaranışda da Onun Işıq Payı var: ruhi, ya, deyək ki, Zərrə payı. Müqəddəs – Onun Müqəddəs işığıyla həmahəngdədir. Bir müqəddəs o biri müqəddəsin xatirinə dəysin, qovsun, ayaqlasın, döysün, kənar eləsin, zülm etsin, dağıtsın – bütün bunlar olmur axı..., qəbul olunmur! Böyük Yaradan Öz cəm yaranışlarına axı Mehriban Baxır! Böyük Yaradan (*nahaqdan*) cəza verən deyil. Hər kim bir fır-fırılacaq elədi, ya lazım olmayan bir (*yaramaz*) işi elədi, onda Böyük Yaradan onun müvafiq cəzasını Verir. **“Yığ, yığdığın qədər sərf eləyib, yığdığın qədər xərc edəcəksən”, “Azad yaranışsan! Cəm yaranışlar içərisində bir yaranışsan! Nəyi yığsan, – sənindir”** (*yaxşını da yığsan, sənindir, pisi də, – sənindir; hərəsinin özünün mükafatı, ya da cəzası var*), **“necə dərk etsən, – sənindir”**. **“Cahilliyin də qədəri yoxdur, kamilliyin də qədəri yoxdur, nə yığsan, – sənindir. Amma, kamillik yığımı yaxşıdır!”** (*Deyimlər Böyük Yaradanındır*). Fərqi yoxdur bunların. Burada darıxmaq lazım olmur. Bir də var ki, onu dərk eləməyə (*insan*) istəyi olmalıdır. Elm də belədir, elmi-tədqiqatlar da belədir. illərlə oturur bir temanın, mövzunun üzərində, arayıb–axtarır ki, görüm, bu, nədir? Çünki, insanın, göndərişin varlığındadır kamilliyi tapıb dərk eləmək. Ona görə də, elmlər gəlir (*və inkişaf edir*), çünki elmlər üzərindədir yaranışlar, söz-söhbət üzərində yox ki..., zorakılıq üzərində yox ki?!... Zorakılıqla, zorakılıq üzərində bu binanı

tikmək olar?! Yox! Zorakılıqla vurub dağıtmaq olar. Yə'ni hər hansı bir işdə Elm tələb olunur.

F.— Bir qism məsələlər Həzrət Zərdüşt peyğəmbərin dinində olan prinsiplərə uyğun gəlir...

V.— Oxumamışam onları. Vaxt olar, oxuyaram “Avesta”-nı.

F.— Demək ki, əhrimən cahillik simvoludur; O, həmişə dağıntıya səbəb olur. Amma əhura Məzdanın Özü, hansı ki, biz onu Böyük Yaradanın Timsalında başa düşməliyik, Yaranışa, Yaradılışa səbəbkardır. Zərdüştün dinidəki “nəzəriyyə” sənəin dediklərinlə üst–üstə düşür, bir–birini tamamlayır. Ona görə də, sən onu oxu.

V.— Vaxt tapım, ki, oxuyum...

F.— Ondan başqa məndə Şihabəddin Yəhya Sührəvədinin “İşıq heykəlləri” kitabı da vardır; onu gələn (1999) il gətirərəm, ona da baxarsan. Sonra, müsəlman dininin anlayışları ilə tanışsan, onları bilirsən, “Quranil-Kərim”, “İncil”, “Tovrat” ilə də tanışsan. Gərək ki, “Bhaqavat Qita...” kitabını da görüb, vərəqləmişən. Bunların hamısını birlikdə, cəmdə bilmək yaxşı olardı.

V.— Mütləq lazımdır. Heç bir Göndərişini heç bir Göndərişindən kənər hesablamaq lazım deyil. Heç bir Kitabı o biri Kitabdan heç də uzaq hesablamaq lazım deyil. Bunlar Böyük Yaradanın Deyimidir və Onun haqqındadırlar. Nə fərqi var hansı dindədir və nə dildədir?! Bunlar cəm yaranış üçün deyilib; fərd üçün deyilməyib ki!... Cəm yaranış bunların hamısını bilməlidir.

F.— Və ayrıca bir qrupdan, bir xalqdan, bir qrup xalqlardan ötrü deyil; bunlar hamı üçündür.

V.— Böyük Yaradan həmişə Cəmlərin cəmlərini nəzərdə tutur: **“Fərd yaratma, fərq yaratma. Kitabı Kitabdan (Müqəddəs Kitablari) uzaq sayma. Yaradan Birdir, Təkdir — Birdir. Deyimlər Birdir, Deyimləri Birdir. Deyimlər Bir Böyük Yaradandan, Allah - Təaladandır, Birdir; Cəm bəşərə, cəm Yaranışadır, Birdir. Baxışı Birdir, cəm Yaranışlara Baxışı birdir. Mehribanlığı cəm Yaranışlarıdır, Birdir”**. **“Böyük Yaradan Yaratdı, Yaradır, Yaradandır,**

cəmlər arasında fərd yox, cəmləri cəmlər arasına Yaradandır”.

UŞAQ VƏ KÖRPƏ

V.— Sən indi mənim suallarına cavab ver.

F.— Buyur, dinləyirəm.

V.— Deyirdin ki, “yorğan içərisində bələkdə uşaq var idi, onu apardınız həkimə...” Sən o hadisəni mənə bir az da geniş danış.

F.— Dayan... geniş danışaram sənəin üçün. 1948—ci ilin, gərək ki, fevral ayı idi. Mən 4-cü sinifdə oxuyurdum. Sən isə təxminən 10–11 aylıq uşaq idin. 9 aylığına qədər totuq bir oğlan idin. Müharibə illərində və müharibədən sonrakı illərdə bir tərəfdən qış aylarında bərk soyuqlar olurdu, bir tərəfdən də camaat ehtiyac içində çabalayırdı. Biz də o vəziyyətdə idik. Nədənsə, olmuş ki, soyuqdəymədən xəstələnmişdin. Son dərəcə arıqlamışdın və ölüm başıvun üstünü almışdı. Sağalmağına ümidimiz heç yox idi. Gecə saat 9 radələrində rəhmətlik anam, mən və başqa bir qadın, məşvərətdən sonra, öləcəyin halda könlümüz qalmasın deyə, səni qonşu məhəllədəki həkimə apardıq.

V.— Dünən deyirdin ki, siz dönmüşdünüz döngəyə.

F.— *(Evin 4—cü mərtəbəsidəki mənzilin pəncərəsindən əli ilə göstərə—göstərə)* — Oradan çıxıb, gəldik, o döngədən döndük, dar küçə ilə, sonra isə körpünün üstündən keçdikdən sonra *(indi olmayan, keçmişdə isə qıraqları səliqə ilə hövrülmüş enli arx — kanal olan)* Bazarçayın yaxınlığında, qabağında meydança olan evdə Allahverdiyev həkimin mənzilinə getdik. Allahverdiyev erməni idi. Çox mehriban, bilikli həkim idi. Adı yaxşıya çıxmışdı...

V.— Bilmirəm; onu siz deyirsiniz. Familyası, bəs, niyə Allahverdiyev idi?

F.—*(fikirləşir)* — Allahverdiyan, ya Allahverdiyev?... Yox, Allahverdiyev idi.

V.— Hə, nə isə...; bəs sonra?

F.— Müayinədən sonra, görünürdü ki, sənin sağalmağına həkimin də heç bir ümidi yox idi. Dedi ki, uşağı aparın evə, artıqdan əziyyət verməyək (*heç iynə də vurmadı*). Yorğanın ucunu bir qədər üzündən kənarda saxlayın...

Qayıdanda dar küçədə dayanıb sən nəfəs alıb–almamağın yoxlamaq istədik. Həyat əlamətini hiss eləyə bilmədik. Quşbaşı qar yağırı. “Allaha təvəkkül” deyib evə yönəldik. Evdə, çıraq işığında hiss elədik ki, deyəsən... nəfəs alırsan. Müəmmalı şəkildə gözləyirdik. 20–30 dəqiqədən sonra o vaxtlarda tez–tez sönən elektrik lampasının işığı, zəif olsa da, yandı. Artıq bir saatdan sonra, təxminən saat 11 olardı, sən dirildin, gözlərini açdın. Sevincimdən ağlayırdım (*görünür, Böyük Yaradan dualarımı Eşitmişdi və Rəhmi gəlmişdi*). Məni görüb, əlini mənə tərəf uzadıb zəif halda dedin:

– Və...və... (*yəni bəbə ağlayır*).

... Səhəri, seçgi günü Allahverdiyev həkim anamdan sən ölmediyini, dirildiyini eşidib, təəccüblənmiş və demişdi:

– Ola bilməz... Mö’cüzədir...

O vaxtdan sən həmişə arıq qaldın...

Lap bu son vaxtlarda sən o “və...və...” sözünün ikinci mənasını özüm üçün açdım, anladım.

ADİ DAVRANIŞ

F.— Bilirsən ki, mən AZINMAŞda vaxtilə fontan avadanlığının layihələndirilməsi şöbəsində işləmişəm. Nə vaxtsa, şöbədəki bəzi narazılıqlar elmi müzakirələrdə, əlbəttə ki, olubdur.

V.— Tamamilə doğrudur; onların hamısının, hamısının təsiri var... Elmi müzakirələr elmin davamıdır.

İndi mən, deyək ki, bu qələmin satanıyam [belə deyirəm ki, indi istehsalçıdan çox satıcı var, hamı qurşanıb alverə — (*gülüşür*)]. Onu satış üçün qabağıma qoyduğum andan,

satıb qurtarana qədər çox mehribançılıqla ona baxmalı, onunla astaca davranmalıyam. Təkcə ona görə yox ki, mən bunu satıb nə isə qazanacağam və, bu da, mənim maddi dolanışığımı təmin edəcək. Mən varlığam, bu qələmin özü də bir varlıqdır. Odur ki, mən ona rahatçılıqla, mehribançılıqla baxmalıyam, onunla bir düzgünçülüklə dolanmalıyam. Alıcı gəlib “qələm neçəyədir?” kəlməsindən başlanmış, ta, alıb aparana qədər onunla və o şəxslə paklıqla dolanıb, paklıqla danışmalıyam, işimdə düzgün olmalıyam, aldatmamalı, kobudluğa yol verməməliyəm. Bu halda, istehsal prosesində narazılıqlar nəticəsində qələmə bir qaranlıq, qaralıq gəlmişsə də, mən–satıcı o qaralığı azaldıb yox etməklə bərabər, işığını çoxaldıram; onda qələm vasitəsilə alıcının evinə, qapısına rahatçılıq, şadyanalıq, mehribançılıq gedəcək.

Bilirsən ki, ardıcılıqlar, silsilə var...

F.— Elədir, elədir.

V.— Təhlil ki, nədənsə, hövsələ yoxdur. Hövsələsizliyin özündə gərək bir hövsələ tapasan: acılamayasan, dəbbələməyəsən. əks halda işdən, satışdan qayıtdıqda evinin özünə, uşaqlarına, ailənə, hər bir əşyanın, cismin özünə qaranlıq, qaralıq – uğursuzluq, xəstəlik, ruzisizlik gətirmiş olursan. Sən (*insan*) gətirirsən də..., bunları! Aldatmaqla, çox pul qopartmaqla, elə bilirsən ki, qazandın?!

F.— Evə — evin adamları gətirir...

V.— Bəli!

F.— Ölkəyə — ölkənin adamları gətirir...

V.— Bəli, ölkənin adamları.

F.— Dünyaya — dünyanın adamları qaranlıq gətirir.

V.— Bəli, bəşərin özü gətirir. Görürsən, bağlılıqlar açıq–aşıkardır. əgər, Yer kürresinə qaralığı, qaranlığı əhali gətirirsə, həmin o qaranlıq ətrafda olan məkanlara (planetlərə) də o qədər təsir edir. Ahəng pozulmamalıdır... işıq ahəngini pozmaq olmaz.

AHƏNGİN RƏNGİ

F.— Sən, Vahid, (*me'racının vaxtında*) müxtəlif planet və ulduzların müxtəlif rəng çalarında görməyindən və bunun səbəbləri barəsində danış.

V.— O məkanların hərəkətlərinin ahəngi vardır. Ahəngin də rəngləri olur.

F.— Nədir ahəngin rəngi?

V.— Ümumi halda ahəngin bütün rəng çalarları var. Rəngləri duymaq ayrıdır, görmək ayrı. Hər məkanın özünün rənginin olması müxtəlifliyi göstərmir, yalnız cəm ahənglər içərisində onun bu hərəkət ahənginin bir hissəsinin olduğunu göstərir. Çünki, cəm qalaktikalara baxanda bu məkanlar arasında müəyyən bir rəng olduğunu görürsən. (*Deməli,*) O, tamamilə boşluq deyil. Bizim Yer məkanından isə gecə və yaxud gündüz, fərq etməz, göyə baxanda — hansısa sahədən sonra qaranlıqdır (*bu sahəyə gündüz baxanda onu göy rəngdə görürsən*). Göy (*səma*) qaradır, qaranlıqdır. Amma cəm məkanların hər birinin öz rəngi var. Bunu Böyük Yaradan heç də Özü üçün Yaratmayıb ki, bu rənglər vasitəsilə onları Seçib Ayırsın, Tanısin. Ahənglərin özü içərisində bu, bir ahəngdir ki, bunun da rəngi məhz bu ahəngə uyğundur; bu, — harmoniyadır.

F. — Bu rənglərin olmasının kökü nədədir?

V. — əslində Böyük Partlayış anında böyük istilik, temperatur yaranmışdı və sonra məkanların hərəkət harmoniyası başlamışdı. O, istiliyin özündən qalan hər məkanın hərəkətinin ahəngi rəngidir.

F. — Bəlkə, deyək ki, hər hansı planetin, ulduzun özünün — səthinin, yaxud nüvəsinin, yaxud da ətraf fəzasının temperaturundan asılıdır?

V. — Yox. Təkcə Yer planetində deyil, cəm planet, günəş və ulduzların nüvələrinin hamısının rəngi ağıdır, ağılıqdandır. Nüvələrdə başqa rəng çaları yoxdur.

F. — Bəlkə... bunlar ruhi rəng çalarlarıdır?..

V. — Yox, bu rəng deyil. Yaranış işığının özünün rəngi ağıdır. Yaranış işığı Böyük Yaradanındır. Böyük Yaradan Özü rəng

götürmür, Onun müxtəlifliyi yoxdur. Rənglər isə müxtəlifliyin ilkin əlamətləridir. Bu müxtəliflik Kainatda olan harmoniyanın müxtəlifliyidir, yaranış müxtəlifliyi deyil. Bunlar ayrı-ayrı anlamlardır.

Harmoniyanın müxtəlifliyini sən simfonik musiqidə, yaxud muğamlarda eşidə bilərsən. Simfoniyalarda nə qədər də harmoniyalar, səs ahəngləri vaaar!..

F. — Belə çıxmırmı ki, ahəngin özünün də spektri vardır? Bu rəngləri nə təhər başa düşmək olar?

V. — Yox, ahəngin özünün spektri yoxdur. Ahəng ahəngləşəndə spektr alınır. Məsələn, ahəngin analoqu rəssamın çəkdiyi tablodadır. əsl, mahir (*klassik üslubda çəkən*) rəssamın çəkdiyi tabloda bir rahatçılıq, axıcılıq var. Rənglər burada bir vəhdətdədir, gözəgirənlik, yoruculuq yoxdur. Deyək ki, qaranın üstündə birdən-birə ağ rəng yoxdur. Olur ki, novatorçu — yenilik gətirən rəssamların rəsmlərində bu hadisəyə rast gəlirsən. Bu, onun özünün təfəkkürüdür və biz bu barədə bəhs etmirik.

MÜXTƏLİFLİK

F. — Bayaq demişdin, yaxşı eşitmədim. Qadın yaranışı nə cür yaranışdır?

V.— Qadın yaranışının özü də ahəng yaranışdır, ahənglər içərisindəndir. Qadın varlığının özü müxtəliflikdir.

F.— Vahid, müxtəlifliyin yuxarı həddi var?

V.— Yoxdur. Müxtəliflik yuxarıya qalxdıqca ümumi dairəyə dönür.

F.— Deməli, müxtəlifliyin maksimum həddi, sərhəddi yoxdur.

V.— Müxtəliflik yuxarıya qalxdıqca dönür dairə formasına, təkrarçılığa deyil, davama, davamiyyətə gedir. Müxtəlifliyin sonu olmadığından, dönür dairəvi formada yeni müxtəlifliklərə. Müxtəlifliyin özü müxtəlifdir. Bilirsən, qadın yaranışının özü də müxtəlifdir. Bunun özlüyündə hər şey var. Amma kişinin varlığında o yoxdur, kişi sabitdir.

F. — Ədəd hesabla nəzərə alsaq necə? Müxtəliflik çoxdur, amma, öz daxilində çoxluq təşkil edir?

V. — Yox. Koordinat sistemində, ox üzrə götürsək, müxtəliflik yuxarıya qalxsa da, sonsuzluğa qədər getmir. Yə'ni kainatların qanunu belədir. “Müxtəliflik” dediyin qalxır, dönür, yeni bir müxtəliflik əmələ gətirir.

F. — Keyfiyyət dəyişikliyi əmələ gəlir?

V. — Yox. Hər müxtəfliyin özündə bir keyfiyyət var. Hər yaranış, hər fərd özlüyündə bir fərddir. Müxtəfliyin özündə bir müxtəliflik var. Bir müxtəlifdən digər bir müxtəlif əmələ gəlir, artır, — amma müxtəliflik üzərində, müxtəliflik üstündə.

F. — Demək, vaxt, zaman yoxdur, müddətlər var?

V. — Bəli, vaxt yoxdur, zaman yoxdur. Bu kainatların hərəkəti — müddətə, anadır. Cəm kainatların hərəkəti — müddətdə, andadır, — zamanda, vaxtda deyil.

F. — Deməli, bir müddət qurtardı, yeni müddət başlayır?

V. — Hə.

F. — Və əvvəlki müddət özündən sonrakı müddəti hazırlayır?

V. — əvvəlki müddət özündə sonra gələcək müddətin özünü yox, anını hazırlayır. Bu an gəldisə, sonrakı yeni müddətin anını gözləmək lazımdır. Bu müddətlər və anların hamısı Səbrdədir.

VAXT

F. — (*Pəncərədən uzaqlardakı dağlara baxaraq, zarafatla:*) — Vahid, şairlər vəcdə, həvəsə gəldikləri kimi bu dağlar da məni həvəsə, vəcdə gətirəcək; ona görə də, bax gör, nə deyirəm...

Vaxtilə, Peyğəmbər Həzrət Zərdüştin dövründə Zərvanizm (Zurvanizm) inkişaf etmişdi və onu (Zərvanı) allah kimi təsəvvür edirdilər. Zərvanizmin əsasında vaxtın, zamanın sonsuz olaraq davam etməsi ideyası dururdu. Zərvanizmin

xüsusilə Qərbi Azərbaycanda, deyək ki, (*indiki*) Təbriz, Naxçıvan, Bakı, Muğan tərəflərində tərəfdarları çox imiş və bu, sonralar Qərbə, Yunanıstana da yayılıbmış. Amma Zərdüşt Peyğəmbər (ə.s.) indiki İranın şərqinə gedən ərəfələrdə deyibmiş ki, “bu zərvanizmdən əl çəkmək lazımdır”. Sən, necə ki, deyirsən — vaxt, zaman yoxdur, — müddətlər, anlar var, görünür, Zərdüşt Peyğəmbər də bu sahədə nələrisə bilirmiş...

V. — “Bilirmiş” — deyəndə ki... bilməklə bərabər, O, Görüb, dərk edirmiş və sonra onu deyirmiş; bilməklə—ilahiyyətə bir şey gətirmək mümkün deyil, olmaz. Böyük Yaradandan Deyim olmasa ilahiyyət olmaz.

F. — Görünür, O, Böyük Yaradanla — əhura Məzda ilə...

V. — Həmahəng Vəhdətdə imiş.

F. — Həm Vəhdətdə imiş və həm də birbaşa Onu Görürmüş, Onu Eşidirmiş və Onunla danışmış axı...

V. — Hə. Danışdırsan da, Görürsən də...

F. — Sonra IX, ya da X əsrdə Azərbaycandan bir nəfər də, onun adı huşumdan çıxıb, Böyük Yaradanı Görüb, onunla danışmış. əsərlərinin olmadığından, ya olubsa da, itibbatdığından, o şəxs məşhurlaşmayıb.

İndiki bəşər, indiki alimlərin əksəriyyəti zamanın, vaxtın sonsuz olaraq davam etməyini, Zərvanizmdə olduğu kimi, əsas götürürlər və bir çox elmi məsələləri həll edərkən vaxtı, zamanı bu cür anlayıb, bu sahədən çıxış edirlər. Amma elə alimlər də vardır ki, (kvant mexanikasında, kvant fizikasında) vaxtı lap kiçik hissəcik-paylar kimi götürüb, elmlərini irəlilədirirlər, özü də vaxtı döyünən formada, yə'ni vaxtın arası kəsilir—başlayır, kəsilir—başlayır.., lap kino lentinin kadrları kimi.., bax, bu ardıcılıqla təsəvvür edib, deyim ki.., çox kiçik ölçülərlə götürürlər və diskret kəmiyyətlər cərgəsinə aid edirlər. Və vaxtı fiziki tərəfdən o qədər də dürüst tə'yin edə bilmirlər ki, bu, enerjidir, yoxsa nədir axı?..

Ona görə də, yekdil olaraq vaxtın nə olduğu sualına hamı dəqiq, eyni bir formada cavab verə bilmir. Bə'ziləri də deyir

ki, vaxtı ümumiyyətlə natural ədədlər cərgəsinə deyil, xəyalı ədədlər, yə'ni əsilsiz, əsl olmayanların cərgəsinə aid etmək lazımdır.

Biz mühəndis-mexaniklərin işi isə asandır. Onu bir düz xətt üzrə arasıkəsilməz, davamlı kimi təsəvvür edir və öz məsələlərimizi də bunun əsasında asanca həll edib başa çatdırırıq.

V. — Ümumiyyətlə, bu vaxt məsələsi ondan başlayıb ki, deyək ki, və'dələşiblər: “nə vaxt gələcəksən, nə vaxt gedəcəksən, nə vaxtda filan hadisə baş verdi...” və b. k. işləri tə'yin etmək məqsədi olubdur. Amma çox dəqiq hadisələri elm həll edəndə, sən deyirsən ki, diskret kəmiyyətlər məsələləri üzə çıxır; deyirsən ki, vaxta o adamlar fasiləli, kəsilməli: “dayanan-başlayan” kimi döyünən formada baxırlar. Bu da: “müddətdir-andır, müddətdir-andır” müddəsinə uyğun gəlir. Müddət tamamlananda an çatır. Deyək ki, sənın Bakıdan gəlməyın öz anında baş verməli idi. O an çatanda sən təyyarədən Naxçıvana endin. Amma bu anın gəlib çatmağı üçün nə qədər zəmin — müddət lazım gəlibmiş. Deyək ki, ilin 365 günündən 256-cısında, günün günortadan — zenitdən əyilməsinin filanınıcı bucaq və dəqiqəsində sən təyyarədən yendin. Görürsən, yenə də Kainatın cismlərinin ahəngli hərəkətindən sən ayrılmamısan. Yə'ni sən, yaxud adamlar Günəşi, Kainatı, hərəkətləri dərk etmək üçün hazırlanıbsan(*siniz*). Amma, digər tərəfdən, bu vaxt məsələsi insanları işığın dərkıyatı işindən uzaq edib. Ona görə də, o dövrlərdə Həzrət Zərdüşti Peyğəmbər insanlara işığı (*yenidən*) gətirib ki, onlar işığı dərk edə bilsinlər. O, insanlara elmlər gətirib. Elmlər işıq üzərində qurulub. Günəş işığı sənə dediyim o işığın özü deyil, onun təzahürüdür. O dövrdə olan elmi anlamlar daha çox güclü idi. Çünki, fərziyyələr ilə deyil, realıqla hesablaşırdılar. Zərdüşti işığı gətirib, onu insanlara təbliğ edibdir. İnsanlar da ondan soruşublar ki, bu işıq nə olan şeydir? Onda, o, ağ zərrə işığını göstərə bilmədiyindən (*adi bəşəriyyət onları görə bilmir*) anoloji olaraq onlara Günəşi,

ocağı, onun odunu göstərmişdir ki, buradadır o ağ işıqlar, onların içərisində ağ işıqlar vardır.

Gör, indiki bu andaca Böyük Yaradanın Özü nə deyir: **“Sənın gördüyün bu od (*hansı ki, yanır gözünün qarşısında*) o oddan deyil. Bu gördüyün od yandıran oddur. Mən Dediym Od isə işıqdandır, işıqdadır, işığın özündən işıqdır”**. Gəl, indi bunu açıqlayaq: “Sən gördüyün od — yandıran oddur”, yə'ni ki, cəhənnəm odudur. Cəhənnəm cəza məkanıdır, bəşərin yığıdığı cəzanı təmizləmə məkanıdır. Oraya qalxarkən, oraya tə'yinatını alarkən, cəzalınnın gördüyü od bu oddandır, qırmızı oddandır, yandıran oddur. Yandırır bu, cəza verir: bəla verir, ağrı verir.

Amma Ağ olan işıq bu oddan deyil, o, Yaranış işığıdır. Onun əzabı yoxdur, o, Yaranış işığıdır... Müqəddəsdır.

OD MƏKANLARI

(Cəhənnəmlər)

V. — Kainatda 7 od məkanı vardır.

F. — Bizim dilə (*istilaha*) görə “cəhənnəmi” deyirsən?

V.— Bəli, Yer aləminin başa düşdüyü anlama görə, — hə, “cəhənnəmi” deyirəm. Hər bir bəşər yaşamı məkanından (Yer planetindən və digər 5 günəşin planetlərindən) cəza üçün ayrı-ayrılıqda bu 7 od məkanlarına tə'yinatlanırlar. Çünki, bu ayrı-ayrı məkanlardan gedənləri bir yerə (*bir cəhənnəmə*) yığıb, uzlaşdırmaq olmaz. Ona görə ki, hər bir məkanda yaşayanlar arasında anlam fərqləri var, yə'ni ayrı-ayrı təfəkkür səviyyələri mövcuddur. Hər bir od məkanında isə milliyət, irq, din ayrışeçgiliyi yoxdur, — onlar bir yerdədilər. Od məkanlarının hamısındakı od gördüyün bu yandırıcı oddandır. Adı bu görə bildiyimiz odda, tutalım ki, tonqal odunda həddindən çox rəng çalarları var. O yanan odun içərisinə bir bax, — orada nə qədər də çox çalarlar: göy, qırmızı, sarı, narıncı, qara, boz — bütün rənglərdən var. Onlar o od məkanlarında müxtəlif yığımların müxtəlif sancmaları, müxtəlif əzabvermələridir, müxtəlif təmizləmələridir. İnsan təkcə bir çalarlı (*bir-*

rəngli) odla təmizlənmir, hər bir çalının bu təmizləmədə payı vardır. ən son nəticədə təmizləmə insanı ağa gətirir və ilkindən ilkin Yaranış işığının – ağın rəngini alır. Həmin Yaranış işığının başqa çaları yoxdur, onun özlüyü ağ rəngindədir, Ağ işıq zərrəsi rəngindədir, Böyük Yaradanın Özünün Pak Ağ rəngindədir, çünki, bunları O, Özündən Yaratmışdı.

əgər, o insan sonradan yenidən, təkrarən, yaşayış üçün təyinlənəcəkdirsə, özü ilə bərabər bu Yaşayış məkanına bütövlüyü, cəmliyi gətirir. Uşaqlar paklıqla bu dünyaya gəlirlər, paklıqdadırlar. Uşaq dünyaya göz açanda ağlayır. O, bəşəriyyətinə yox, Müqəddəsliyinə Qayıdışı uzaq olduğuna görə ağlayır. Bu, əlamətdir, Böyük Yaradandan cəm yaranmış Yaranışlara əlamətdir, yaddaşdır. Yaşlı adamlar da ağlar, peşimaçılıqdan peşiman-peşiman ağlar, itirdikcə ağlar. Yaxınını itirər, ağlar, ümitsizlikdən ağlar. Deməli, Müqəddəs işıqlar-dan özünü uzaq sanar, ağlar.

Hər hal o adama yaxındır, hər hal ona təkrarlıdır. Niyə? Çünki, bu onun yaddaşında gəlibdir. Bundan başqa, ona (o bəşərə, o canlıya, o varlığa) “yatanda” (*yuxuda*) əlavə yaddaşlar da verilir. “Yatmaq” — dediyin yoxdur, cəm yaranışların özünün varlığı yatdır. Cəm Yaranış kainatlardadırlar (*qıraqda deyillər*). Böyük Yaradan Deyir: **”Mən Yatmaz, Mürgüləməz, Cəm Yaratdığım Yaranış yatmaz, mürgüləməz. “Yuxu” dediyin, — yuxu deyil. O, varlığın kainatlara bağlılığıdır. Ağ geyimlilərə, o Müqəddəslərə bağlılıqdır, müddətlərə, o anlara bağlılıqdır. Onlara da Deyimlər Deyilər, anlar Göstərilər. Deyimlər cəm Yaranışadır, fərdə deyil”**. Yaranışlar yatdığı vaxtda da varlıqları kainatlara qalxırlar, qalxa bilirlər. Onda olayları, olacaqları Böyük Yaradan icraçılarının vasitəsilə ona Göstərir. Hər bir fərd insanın özünün bir Ağ geyimlisi var. İnsan varlığı o Ağ geyiminin müşaiyyəti ilə oraya gedir. Gələcəkdə görəcəyi situasiyalara, artıq, o, bu gündən hazırlıqlıdır və hər bəşər deyə bilir ki, “mən bunu bilirəm, bunu görmüşəm”. Soruşanda ki, “bəs, haradan bilirsən?” — onda o bəşər duruxub dayanır. O, desə ki, “bu mənim yaddaşımdadır, mən Böyük Yaradandan uzaq

deyiləm, mən o kainatlardan uzaq deyiləm, mən varlıqların Vəhdətindən uzaq deyiləm, bu mənim içimdədir, bu Vəhdətin içərisində mən də bir (*müqəddəs*) varlığam” — düz olar. Budur bu bəşərin böyük olan fəlsəfəsi! Budur Bəşərin Bəşəriyyəti! Ayrı cür (*pis işlər, əməllər*) etmək olmaz! Bu (*insan*) əzəldən yaxşı işlər etməyə hazırlıqlıdır! Uymamalıdır cahilliyə!

Od məkanında böyük enə malik olan yandırıcı od (cəhənnəmdə dərəli, yoxşulu dairəvi “qaçış” zolğı var ki, cəzalılar burada kütlə şəklində bu oddan həmin dairə üzrə arxaya baxmadan qaçırırlar) bir dəfəyə bu cəzalıyı yandırsa, həm proses tez qurtarar, həm də cəzalıının “canı” tez qurtarar bu əzəbdən. Amma, bu, belə deyil. Od qaçanların ardınca gəlir və onun hər bir rəng çaları hissə-hissə hər cəzalıının hər bir etdiyini ayrıca olaraq yandırır. Hər dəfədə də hər an hər fərdə gözünün önündə (televizordakı kimi) özünə onu göstərirlər ki, “bu növbəti yanmağın sənə hansı günahına görədir”.

Bu dünyada, deyək ki, 100 nəfərdən hərəsinin öz anlamı, öz fikri, öz təfəkkürü vardır. Amma bir kəs digərinin nə fikirləşdiyini duymur, hiss eləyə bilmir. Anoloji olaraq o od məkanındakı qaçanların dəstəsində də birisi digərinin nəyə görə cəza aldığını görə bilmir, duya bilmir; çünki, hərə özünün hayındadır; hərə təkrarən burada öz (*pis*) etdiyini özü orada görür. Orada bir nəfər icraçı — Ağ geyimli nəzarətçi vardır. O, toxunmur, qarışmır, təəssüf etmir, onlara “ürəyi də yanmır” — yəni, cəzalılara qarşı rəhmi də yoxdur, çünki, onlar o cəzaları almalıdırlar ki, təmizlənə bilsinlər.

Hər an hər fərd öz etdiyini təkrarən bir dəfə görür. Çünki, o bilməlidir — niyə bu növbəti cəzanı alır.

Stəkana çay süzsələr, sənə tanış olmayan məhlul formasında olsa, cən soruşacaqsan ki, “bu nədir?” Desələr, — “iç”, sən soruşacaqsan ki, “niyə içim, axı?”. Eynilə, o, orada soruşacaqdır ki, “niyə mənə bu və ya digər cəzanı verirsiniz?”. Ona görə də, burada etdiklərinin əksini (*şəklini, surətini*) orada gördükcə, deyə bilmir ki, “niyə bu cəzanı verirsiniz”. Cəm

yaranişın ilkin sualı – “niyədir”. “Niyə belədir, niyə elədir və bunun, bu hadisənin nəticəsi nədədir, necədir?”. Orada da bu niyələrə aydınlıq gətirirlər.

O məkana öz yığımına görə təyinatını almışların içərisində qoca da, cavan da, orta yaşlı da var; məsələn, 14 yaşında adam var. Yoxdur ki, “bu – yaşlıdır, bu cavandır”. Yalnız etdiyinin qədəri var.

Ona görə də, etmə – yığma, cahillik yığma! Kamillik yığ, kamil ol! Cəza yığma özünə! Sən istəyirsən, — sən özünə bəla gətirirsən! (*Bunlar Fikrətə aid deyil, cahil bəşərə aiddir*). Böyük Yaradan cəza Bermir, əgər, cəzanı bəşərin özü istəməsə, bəlanı bəşərin özü özünə yığmasa, qaranlığı, qaralığı özünə gətirməsə.

Böyük Yaradan rəhimlilərin Rəhimlisidir, mehribanların Meh-ribanlısıdır, səbrilərin Səbirlisidir, sevinclərin Sevincidir. Bü-tün yaranmışlar Onun ətrafında Həmahəngdədir, Hərəkət-dədir. O, Yaradandır, cəza Verən Deyil! Yaradıcı cəza Ver-məz, yaranan özünə cəzanı istər, — onu yığar. Yaranan ya-ranişını dərk etməlidir. “Niyə yaranmışam, niyə Böyük Yara-dan məni yaradıb,” — bax, budur (*məsələ*)! Bəlkə də bu (*məsələ*) çətinidir? Amma, yox, çox sadədir, çoooox... asandır. Buna çox böyük elm lazım deyil. İlkdən ilk Yaranışsan, Müqəddəslikdən, o ilk Müqəddəslərdən Yaranışsan, amma bəşərtək Yaranışsan. Bəşəriliyindən əbədiyyətinə, Müqəd-dəsliyinə dönməlisən (Qayıtmalısan). Sən bəşərtək yaranış-san, — bu, sənin cəzan deyil. Müqəddəsliyə dönmək, əbədiyyətə dönmək xilasındır, cəzan deyil. Müqəddəslikdə Mü-qəddəslik cəza deyil. Böyük Yaradan ətrafında, Onun işığın-da olman cəzan deyil, əbədi xilasındır. Bunları dərk etmək-dən ötrü professor, alim, akademik olmaq lazım deyil. Aka-demik qədərində, bir elmi işçi qədərində olmaq ehtiyacı yox-dur! Hər kimsə (*bunları*) dərk etsə, dediyimiz o akademikdən də çox (*yaxşı*) iş görmüş olacaq. Amma dərk etsin! Etdiyini dərk etməlidir, özünü dərk etməlidir bəşəriyyət! Varlıqların hamısı özü özünü dərk etməlidir ki, mən nəyəm və nəyə xid-mət edirəm

(əgər edirəmsə). Ziyankarlığa xidmət edirəmsə, — olmaz bunu etmək. Özüm üçün yaşayıb bir başqası haq-qında nəyisə demək, nə isə bir yalan, iftira, pis xəbər yay-mağın özü qəbahətdir, günahdır! Bununla sən Böyük Yara-danın Yaranışına, işığına xələl gətirirsən! Sənin qədərində də bu (*da*) yaranışdır; olmaz belə etmək!

F. — Vahid, deyək ki, insanlar üçün od məkanları (*cəhənnəmlər*) vardır. Bəs, heyvanlar üçün?

V. — Onlar üçün də var.

F. — Misal üçün, pələngdir, canavardır, tülküdür və s. üçün vardır?

V. — Onlar üçün də vardır. Cəm yaranışın, canlı varlığın özü özünün etdiyini bilməlidir — “nəsən e... sən, sən nəsən?”. Canavarın özü o cəzadadırsa, o, təmizlənməlidir. Təmizlənməyin özü prinsip e'tibarilə yeni yaranışa vəsiqə almaq deməkdir. Canavarın özünə də onun əvvəli göstərilir: “sən bəşər (*insan*) idin, etdiyinin nəticəsi budur, yığdığının nəticəsi budur”. Canavar, pələng, şir olanda, nə olsun ki!.. İnsanın etdiyinin əksi yaranışdır — meymun, canavar, ayı, pələng... Bu, hələ yaranacaq, çünki, insan dərk eləyə bilmir! Bilmir ki, bunun etdiklərinin sonrası nəyə gətirir! Bilsə ki, özünün kamilliyinin dərəcəsi nə qədərdir və bu kamillik dərəcəsi nə ilə nəticələnəcək, — etməz bu insan! Etməz bu vəhşilikləri! Qaçar, gizlənər, uzaq olar cinsi-bəşərdən ki, “ilahi, mən əbədiyyətə gedim, təkrar yaranışa getməyim!”. Zülm gətirməklə əbədiyyət yoxdur; qaranlıq gətirməklə əbədiyyətə, əsl insanlığa, insanın əsl Evinə, Vətəninə qalxmaq olmaz! Mümkün deyil!

F. — Tutaım ki, mənim boynumun ardına bir mığmığa (ditdili, ağcaqanad) qonub və oranı sancır. Onda, fikirləşmədən, əlim avtomatik olaraq gedir oraya və şappıltı ilə vurub onu öldürürəm. Düzdür ki, onun öldürülməsində mənim günahım çoxdur; axı, bu ağcaqanadda da günah vardır. Burada “fərdlərin mübarizəsi” haqq-hesabı, məsələsi ortaya çıxırsa? buna nə təhər baxaq?!

V. — Əslində, burada, bu halda mübarizə getmir; o, sənə cismani əzab verir, əziyyət verir, ağrıdır səni. Sən kamilkən, onu qova da bilərdin. Qovursan. Yoox!.. O, yenə də gəlib səni sancır. Bu dəfə vurub onu “öldürürsən”. əslində, ölüm yoxdur, əbədiyyət var, gəliş–gediş var. O (*ölmüş*) ağcaqanad (*ruhu*) o andaca qayıdır öz təyinlənmiş məkanına.

İndi, əvvəla, deyək ki, niyə o ditdili, o ağcaqanad səni sancırdı?! Hansı yaranışdır, axı, o?— O da, bəşər yaranışdır, ondan dönmədir. Həmin o bəşər vaxtilə heç bir şeyə fiziki gücü çatmadığından, insanları danışığı, dili ilə sancıb və nəticədə, insan ikən, dövrü yaranışda dönüb olub sancan — ditdili. Amma sən deyirsən ki, “mən onu vurdum, o, öldü”. Yox, o, qayıdır öz məkanına.

Bunun yekununda deyirəm ki, miğmiğa səni sancmasın və sən də onu vurmayaşan deyə, cəm bəşəriyyət bu gün elə əxlaqda, elə kamillikdə olub, elə tərpənməli və özünü elə aparmalıdır ki, təkrar yaranışda bulunmasın, heyvani yaranış yaranmasın.

İnsan Əbədiyyətə qalxmalıdır. O, Əbədiyyətə qalxmış olsa, cəm bu qalaktikalarda, bu Ellipsoid içərisində Əbədilikdə, Böyük Yaradan Baxımında olmuş olacaq.

F. — Həzrət Zərdüşt Peyğəmbər (ə.s.) heyvanat aləmini iki qismə bölübmüş: “insana xeyir verənlər” və “insana zərər, ziyan verənlər”. İnsana xeyir verənləri, maldan, qoyundan, keçidən, atdan, eşşəkdən, dəvədən başqa qalan heyvanları “it qismi” bölgüsünə salıbmış. Yə’ni it insanı qoruyurmuş deyə, bu qismə aid olanlar da bu cür xeyir verənlər imiş. Misal üçün, kirpini də bu “it qisminə” salıbmış. Yə’ni ki, bağda, bağçada olan kirpi oradakı ilanı tutub yeyir və, beləliklə də, ilan ailədəki uşaqları vurub sanca bilmir. Atəşpərəslərin fikrinə, düşüncəsinə görə ziyankar heyvanları öldürmək olar, amma xeyirlilərini qoruyub saxlamaq lazımdır. O vaxtlar insanlar buna ciddi riayət edirmişlər.

V. — O vaxtlarda.

F. — Hə.

V. — Amma ki, Böyük Yaradanın öz Deyimi var. O, Deyir: **“Dəymə bir kimsənin xatirinə, heç bir cismə, materiyya, heç bir varlığa uzaq baxma; o varlıq da, sənin kimi bir varlıqdır”.**

İndi bu heyvanat aləmini iki qismə — ziyan verənlərə, xeyir verənlərə böldükdə, demək, onları vurmaq da olarmış, öldürmək də? Burada iki baxımlılıq (tirəlilik) alınır. Əslində onların heç biri ziyan verənlər deyil və yalnız onlardan qorunmaq lazımdır. Həm də digər baxımdan, əgər, düşünsək, görək ki, “heyvanın özü də öz yaranışındandır. O da mənimlə bərabər canlı varlıqdır. O, yığır özünə yığdığını”. Əgər kirpi ilanı yeyirsə, tülkü də kirpini öz xüsusi üsulu ilə yeyir, fil də siçandan qorxandır. Bunlarda da deyimlər var...

ÇÜRÜMƏ

F. — Canlı varlıqlar, yer anlamı ilə desək, “öldükdən” sonra onların cismani hissəsi, yə’ni bədəni torpaq içərisində — qəbirdə çürüyərkən ağ işıq, xakı və boz zərrələr ilə nə baş verir?

V. — Dedik ki, ölüm yoxdur, Əbədiyyət, əbədilik var. Əgər, canlı varlıq, yer anlamı ilə desək, — “ölürsə”, yə’ni onun özlüyü, varlığı öz təyinlənmiş məkanına qayıdarkən, onun cismaniliyini təşkil edən bədəni (xarici modeli, konstruksiyası) qalır yerdə, bu cisim-bədən ya dəfn olunur, ya da gözdən qıraq bir yerdə açıq şəkildə yer üzərində (yer səthində, dənizdə, göldə, bataqlıqda və s.) qalır.

Canlı varlıq yer üzündən qayıdarkən, yə’ni özünün varlığını və ya özlüyünü yer üzərindən apararkən özünün yer üzərində olan yaşayış müddətindəki fəaliyyətinin—xasiyyətinin, savadının, biliyinin, əxlaqının, mədənilik səviyyəsinin, qarşılaşdığı və iştirak etdiyi hadisələrin bütövlükdə yaddaşını, elə bil ki, fotosürətini, kino lentini özü ilə aparır.

Yerdə qalan cismanilik, material hissə tədricən çürüyüb torpağın özünə qarışır. Bu çürümə prosesi uzun prosesdir. Bə’zən fərdin qalığının, modelinin çürüməsi çox sürətlə baş

verə bilir. Bu da Böyük Yaradanın onun modelinə də bir Rəhmindəndir. Fərdin modelinin uzunprosesli çürüməsinin də öz anlamı var.

Yer məkanında hər gün saysız-hesabsız insan, heyvan, quş, balıq, bitki, ağac, yarpaq, ot, həşərat, kiçik mikroorqanizm və s. “ölür”. Bunların da varlığı, özlüyü qayıdandır. Cismi, cismani hissəsi yerdə qalıb çürüməzsə, bir ayın, ya bir ilin ərzində yer üzərində gör nə qədər cəsəd qalar!.. Bunların dəfn olunanı var, dəfn olunmayı da. Çürümə baş verməzsə, yer üzünü döndür olar xəstəlik çəlləyi. Əslində isə Yer kürresində çürümənin sayəsində geniş vüsətli xəstəlik yoxdur!

Bütün bu ölmüş cəsədlərin, qurumuş otların, tökülmüş yarpaqların hifz edəni var. Ağ işıq zərrələri və onların hərəkətləri cəm yaranışlar içərisində bunları da bir yaranış kimi hifz edir və qorunmalarını qaydaya salır. Bundan başqa bütün bu ölü varlıqlarda xakılıq, xaki zərrələr hərəkəti də vardır ki, bu zərrələr də onları və ətrafı qoruyur, yəni, imkan vermir ki, ətraf aləm adi xəstəliyə, yaxud epidemik, yayıla bilən xəstəliyə çevrilsin. Bir var ki, öz əcəli ilə ölmüş canlı, bir də vardır ağır, keçici xəstəlik nəticəsində ölmüş canlı. Bunların hər iki növü, fərq etməz, bu zərrələrin hərəkəti hesabına qorunur və çürümə tədricən baş verir, yəni ağ zərrələr yaranış zərrələridir və onları hifz edir, qorunuşu isə xaki zərrələrin hərəkəti hesabındadır.

F. — Bəs, boz zərrəciklər nə edir?

V. — Boz zərrəciklər varlığın əbədiyyətidir və digər zərrələr ilə həmahəng fəaliyyətdədirlər. Öldükdə canlı varlıqdan onun ruhu – işığın özü, özlüyü ayrılıb gedir.

F. — Deməli, boz zərrəciklər qəbirdə, canlının öldüyü yerdə qalır?

V. — Canlı varlığın özlüyündə, öz varlığında olanlar (ağ, boz və xaki zərrələr) onun cismində də var. Çünki, bu özlüyü bir fərd kimi onun cismindən, konstruktiv modelindən diriylən seçib ayırmaq olmaz. Canlı varlığın bədənində minlərlə, özü də bağlılıqda olan toplum sahələri (dırnaq, barmaq, sü-

müklər, sümüklər arası qığırdaq və s. və özlərinin funksiyalarına malik) hüceyrəvi üzvlər vardır ki, bunlar hifz olunmalıdır. Hər hüceyrədə, onun hər kiçik hissəciklərində də ağ, boz və xaki zərrələr var. Təzə “ölmüşün” cəsədinin xaki zərrələri ətraf aləmlə, məsələn, qəbirdəki torpaqda olan xaki zərrələrlə həmahəng hərəkətə başlayır və çürümə o vaxt qurtarır ki, torpağın xaki və boz zərrələri ilə bədən çürüntüsünün xaki və boz zərrələri və onların hərəkət ahəngi eyniləşsin, bərabərləşsin. Əgər, skelet, sümük də çürüyüb qurtarıb, torpaqla tam qarışıb toparlaşmayıbsa, demək proses hələ gedir, hələ qurtarıb dayanmayıbdır.

VARLIQLARA MÜNASİBƏT

F. — İnsanların fikrincə, deyək ki, 50–60 il yaşamaq yaxşıdır, 80 il yaşamaq ondan da yaxşıdır, çünki 20–30 il ondan artıq ömür sürüb, həyatda “iştirak edirlər”. 100 il ömür sürmək daha yaxşıdır, ancaq qismət olsaydı əgər, guya ki, 500, 1000, hətta 2000 il yaşamağın insanlar əladan əla olduğunu düşünürlər. Bu cür uzun müddət yaşamağı xüsusilə maddi cəhətdən varlı insanlar daha çox arzulayırlar.

Ancaq insanların bir çoxları da fikirləşə bilmirlər ki, nə qədər, istər 20 il, istərsə də 2000 il yaşasalar, nəticədə bu dünyadan üzülüşmə haqq-hesabı gedəcək. Bu üzülüşməni mən işçinin işdən, müəssisədən, idarədən çıxıb getməsinə və imzaların toplanıb mühasibata təqdim edilən təhvil-təslim aktına, gediş-üzülüş vəərəqəsinə (*rusca “obxodnoy list”*) bənzədirəm. Əgər, insan ömrü ərzində haram toplayıb, haramçılıqla, quldurluqla, rüşvətlə, aldatmaqla və digər əxlaqsız yollarla var-dövlət, pul “qazanıbsa” və bu cür də yaşayıbsa, mən düşünürəm ki, öldükdən sonra istər onun ruhu və istərsə də cəsədi, — çünki onlar arasında vəhdət axını var, — bu haqq-hesabın əvəzini ödəməli və əzablara mə’ruz qalmalıdır. Və görünür ki, doğrudan da belədir. İşin daha da bəd tərəfi orasındadır ki, bu adamın öz övladlarına miras qoyub getdiyi mal-dövlət onların xoşbəxtliyinə deyil, bədbəxtliyinə

səbəb olur. Belə halda övladlar da cavab verməli olacaqlar, hətta nəticədə bu dünyanın özündə də bə'zən fəlakətlərə düçar olurlar.

V.— Sən düz deyirsən, insanın, varlığın ruhu ilə cəsədi arasında vəhdət, bağlılıq var və həmin əzablara hər ikisi, həm ruhu və həm də cəsədi mə'ruz qalır ki, buna da “cəhənnəm əzabı” adını veriblər. Bu əzablar isə insanın 4-cü nəslinə, yə'ni nəvəsinin nəvəsinə qədər davam edir və tədricən onlarda azalıb, axırıncıda sönür. Əks təqdirdə isə, xoşbəxtlik onlara da bu nisbətdə çatır. İnsanın, yaxud digər yaranışın ruhu isə lap çox uzun müddətdən sonra, çox...ox gec, yeni yaranış təyinatını ala bilər.

Həm də onu bil ki, bizim bu kasıbçılıq, çatışmazlıq içində yaşamağımızın özündə nə isə müsbət cəhətlər, üstünlüklər də vardır və, hətta, bu üstünlük cəhəti nisbətdə daha çoxdur. Böyük Yaradanın: **“Az” bildiyin – çoxların çoxudur** — Deyimini yadına sal.

F. — Odur ki, material aləmin, materialistlərin müddəaları olan “yaşayış uğrunda fərdlər arasındakı mübarizə”yə deyil, Böyük Yaradanın **“cəm varlıqlara yaxşı münasibət bəsləmək”** — Deyiminə mütləq üstünlük vermək lazımdır. Bunu indi mən tam dərinliyi ilə anlayıram.

CAVABDEH

F.— Vahid, bayaq od məkanında (*cəhənnəmdə*) 14 yaşlı uşağı da gördüyünü dedin. Tuta ki, bir uşaq 5 ilmi, ya 10 ilmi yaşayıb və nəyinsə nəticəsində “ölübdür”. Yə'ni, yaşının o mərhələsinə hələ çatmayıb ki, ətraf aləmlə münasibətlərini düzgün qura bilsin və oradakı (*cəhənnəmdəki*) dəhşətləri görüb, davranışının nəticəsi olan ağrını çəksin. Müəyyən bir yaş həddi olmalıdır ki, o, cavabdehlik hələlik daşımasın. Bu, hansı həddir?

V. — Körpə uşaq 4 yaşına qədər heç nəyə cavabdeh deyil. Çünki bu yaşa qədər hələ o, qayğıdadır. Böyükklər onu qoruyur – yesin, içsin, yatsın, yıxılmasın, — bir sözlə, başına fırlanırlar. 5 yaşından sonra o, müstəqil olaraq hərəkət edir və ətraf aləmlə təmasda olub öz münasibətlərini qura bilir və elədikləri onun yaddaşında qalır. Buna görə də, 4 yaşın tamamından sonra o, öz hərəkətlərinə qismən cavabdehdir.

F. — Mən müxtəlif yaş hədlərini eşitmişdim: bə'zən 5, bə'zən 12, bə'zən də 25 yaşından sonra o adam cavabdeh olmalıdır.

V. — Yox, qardaş, 25 yaş, əgər o adam 100 il yaşayacaqsa, ömrünün artıq dördü birini təşkil edir. Bu yaşa qədər özünü qoyub körpə və yaxud, nə bilim nə yerinə, ətrafına, şəhərinə, məhəlləsinə, ailəsinə əzab–əziyyət gətirəcək ki, — “dəyməyin bunun xatirinə”. Qardaş, əlbəttə, bu ola bilməz!

F.— Deməli, dörd yaşına qədər.

V.— Dördü! Tam cavabdehlik isə 12 yaşdan yuxarıdır.

ÜMUMDÜNYA CAZİBƏSİ

F.— Vahid, mənə yenə də ümumdünya cazibə qanunu məsələsi maraqlandırır. Sən nə cür baxırsan, Yer planeti üzərində və ya planetlərarası, ulduzlararası fəzalarda, göy cismələrinin bir–birini cəzb etməsi hadisəsi var, ya yox? Əgər, varsa, hansı mexanizm vasitəsilə bunlar bir–birini cəzb edirlər?

V.— Mən “baxmıram” və mənim onu öz baxımımından deməyə heç bir haqqım da yoxdur. Amma Böyük Yaradanın Deyimlərində və Göstərdiklərində cəm kaintlarda, cəm qalaktikalarda cəzb etmə (*hadisəsi*) yoxdur. Cəzb etmə mexanizmi, əgər, olmuş olsaydı, olardı — güclü–gücsüz, hakim–qeyri hakim. Amirənəlik yoxdur, çünki, Böyük Yaradanın Özü Amirlik Etmir. Onun Özü “amir olmadığı” halda cəm yaranış biri–birinə hakim ola bilməz. Yer üzündə heç bir okean heç bir okeana hakim deyil. Düzdür, bir–birinin arasında bağlılıqlar var, amma hakimlik mövcud deyil. Heç bir məkan

(planet, ulduz) heç bir digər məkanı cazibə ilə özünə dartıb birləşdirə bilmir.

Qalxın bu Kainata, Yer məkanından qopun, uzaqlaşın və baxın, görün ki, bu məkanlar nəhayətsizliyində hansı hansı birisini özünə cəzb edir? Heç biri! Onların hamısı təyinlənmiş məkanlardır, öz məkanlarında məkanlıdır və həmahəng hərəkətdədirlər. O məkanlar öz yerlərinə İlkdən, Böyük Partlayışdan sonra təyin olunublar. Soruşa bilərsiniz ki, “bəs, bu məkanları öz yerlərindən uzaqlaşmadıqları halda, fəzada nə saxlayır? Hansı qüvvə bunları orbitlərdə saxlayır?”.

Demişik ki, cəm qalaktikalarda, cəm kainatlarda, cəm məkanlarda və bunlar arasındakı fəzalarda ağ işıq zərrələrinin özünün hərəkəti, axımı var. Bu zərrələr bu məkanlardan, onların içərisindən maneəsiz keçə bilirlər. Bu ağ işıq zərrələri üçün heç bir sədd, maneə yoxdur.

Ağ işıq zərrələrinin axımı, hərəkəti bu məkanların məkanlaşmasının və sabit hərəkətinin köməkçisidir. Düzdür, qanunauyğunluqlar var: fiziki qanunlar var, astronomik qanunlar var, astrofizika var, amma bu qanunları cəzbətmə fikri üstündə qurmaq lazım deyil; bu cəzbətmə fikri səhvdir. Ölüm olmadığı kimi cəzbətmə də yoxdur.

F.— Bəli, başa düşürəm ki, bu göy cisimləri arasında yaranan qüvvənin Nüton tərəfindən verilən düsturu vardır:

burada: m_1 və m_2 — göy cisimlərinin kütlələri;

r — göy cisimləri mərkəzləri arasındakı məsafə;

f — qravitasiya əmsalıdır.

Buna oxşar, istər eyni işarəli, istərsə müxtəlif olsun, elektrik yüklü hissəciklər arasında yaranan qüvvələr üçün Kulonun düsturu da vardır ki, orada qravitasiya əmsalının əvəzinə elektriclənmənin sabiti (əmsalı), kütlələrin əvəzinə isə yüklərin qiyməti iştirak edir.

Ekspperimentlərin, ölçmələrin nəticələri göstərir ki, praktik işlər üçün onların hər ikisi düzdür. Bir də Kulonun düsturu

ona görə düzdür ki, bu yüklər arasında elektrik sahəsi yaranıbdır. Bu sahədə yüklərin işarəsindən asılı olaraq cisimlər ya bir-birinə yaxınlaşır, ya da bir-birindən aralanır. Nüton düsturunda isə qüvvənin yaranmasına səbəb cəzbətmə deyil, sən dediyin başqa bir effektdir. Mərhum (Ramazanov) Ramiz müəllim bu effekti “dəyişən kosmik təsir” adı altında anlamağı özünün ““Dinamikanın ümumi qanunu” haqqında söhbət” (*Bakı, Elm, 1992*) kitabında tövsiyyə etmişdi. Onu da sənə deyim ki, işində o, Allaha isnad etsə də, bu “dəyişən kosmik təsirin” əsl təbiətini, yəni nədən yaranmağını açıb deyə bilməmişdi.

V.— Elektrik sahəsində, elektrik yükləri arasında isə siz dediyiniz o cür dartınma və aralanma effektləri var.

DONUZ ƏTİ VƏ ARAQ

F.— Vahid, heyvanların qurban kimi kəsilməsi işinə nə cür baxmaq lazımdır? Həzrət Zərdüşt Peyğəmbər (ə.s.) onların qurban kimi kəsilməyini qadağan etmişdi.

V.— “Bhaqavat Qita...”da da, yəni Həzrət Krişna təfəkkürünə də əsasən heyvanları kəsmək, öldürmək olmaz.

F.— Hə, orada da elədir. Bu yazıq heyvanların nə günahı vardır ki, onları ya qurban kimi, ya da elə-belə kəsəsən?! Onların insana verilib $F = f \frac{m_1 m_2}{r^2}$ kəsilməyinin ixtiyarı bəyem? — Verilməyib axı; nə vaxt bu ixtiyar insana verildi?! Sənin fikrin nədir?

V.— Birincisi, heyvanı kəsmək, — ona əzab vermək deməkdir. Bu əzab onun ətinə də keçir. Əzablı qidanı yemək olmaz. İkincisi, inəyin, keçinin, qoyunun, camışın südündə ağ işıq zərrələri həddindən artıq çoxdur. Ona görə də, onun südünü içmək, ağartı məhsullarını yemək insanın bəsidir, kifayətidir və xeyrinədir.

Heyvanın ətinə yemək isə düzgün deyil, ona görə ki, ətdə həddindən çox qırmızılıq, qırmızı-xaki zərrələr axını vardır.

Amma təzə balıq ətində ağ işıq zərrələri çoxdur. Onu yemək daha faydalıdır.

F.— Bəs, qurumuş balıqda?

V.— Sənə bir söz deyim. Söhbəti yaxşı yerə caladın. Qurumuş, hislənmiş balıqda enerji toplumu, yə'ni xakılığın toplumu daha çoxdur və potensial enerjini insan orqanizminə daha çox verir; çünki, xakılıq, xaki zərrələr düzgün texnologiya ilə hazırlanmış balıqda sabitləşmiş haldadır, yə'ni ətraf mühitlə, hava ilə bu zərrələrin mübadiləsi çox–çox sabitdir. Bu, hislənmiş balıq əti insanlara lazımdır.

F. — Bəs, donuz əti?

V. — Donuz ətindən tamamilə istifadə etməsən, — daha yaxşıdır. Donuz ətinin tərkibində ağ zərrə işığı, demək olar ki, heç yoxdur; onda bozluq, boz zərrələr çoxdur.

F. — Donuz ətini yeyəndə nə proses, nə hadisə baş verir?

V. — Donuz ətinin tərkibi arağın tərkibi ilə oxşardır. Arağın özündə də ağ işıq zərrəsi yoxdur. Hər ikisi orqanizmə daxil olanda “parazit” funksiyası daşıyırlar. Onlar parazit kimi özlərini aparırlar, çünki, hər ikisi insan orqanizmindən onun mə'dəsinə, daha doğrusu özlərinə ağ işıq zərrələrini toplayırlar və orqanizmdəki ağ işıq zərrələr axımını pozur.

F. — Deməli, donuz əti və ya araq insan mə'dəsinə düşdükdə özlərinə ağ işıq zərrələrini toplayırlar...

V. — Əslində onların özləri toplamır. Donuz əti, ya da araq orqanizmə daxil olanda, onların özlərində olmadığından, orqanizmdəki ağ işıq zərrələri, onları bir yaranış sifətilə hifz etməkdən ötrü, onların tərkibinə, daxilinə doğru hərəkət edib onlarda toplanırlar. Hər hansı başqa qidani, suyu, çayı qəbul edərkən ağ işıq zərrələrinin axını çox rahatlıqla, ahəngdar olur. Amma donuz əti, ya da arağı qəbul edərkən orqanizmdə bu axın məhdudlanır, pozulur. Üzvlərin hamısından: ciyərlərdən, böyrəklərdən, bağırsaqlardan, hətta beyindən də donuz ətini, ya da arağı hifz etməkdən ötrü onlara kömək gəlir və bir müddət orqanizmin normal funksiyası pozulur, vəhdət axını pozulur.

F.— Deməli, bədəndə, orqanizmdə, onun üzvlərində ağ işıq zərrələrinin mütənasibliyini pozmaq lazım deyil. Deməyincə, buna görə donuz ətini yemək, araq içmək olmazmış.

V. — Əlbəttə. Bil ki, nəyə görə yemirsən və nəyə görə də içmirsən.

F. — Eyni zamanda bədəne də bioloji, fizioloji zərərləri varmış...

V. — “Bədəne zərər vermək” – fikri hələ yarımçıqdır, tam deyil. Təkcə bir bədənə ağ işıq zərrələrinin mə'dədəki arağa toplanmağı, — hələ, dərdin yarısıdır. Sən arağı içməklə, donuz ətini yeməklə, nəinki özünə, ətrafına da qaranlığı, qaralığı gətirirsən, çünki, ətrafından da ağ işıq zərrələri mə'dənə və özünə kömək üçün sənə toplanırlar.

Düzdür, donuz əti də bir qida növüdür. Bəşər deyə bilər ki, “bunu da Allah Yaradıbdır”. Hə, doğrudan da, Allah onu da Yaradıb. Allah çox şey Yaradıb, bəs, niyə onda onlarla qidalanmırsan?! Bəli, Allah Yaradıb, çünki o donuz da təkrar yaranışıdır. Amma sən dərk et ki, Allah hər nəyi Yaradıb, gəlir yeyək, — bu olmaz ki!..

F. — Mənə elə gəlir, donuz əti yeməklə yaxud araq içməklə həm də Allaha – Böyük Yaradana e'tiqad azalmış olur.

V. — E'tiqad – Böyük Yaradana öz daxilində olan inamındır. O, tamamilə ayrı anlamdır. Amma, bir vücutda, orqanizmdə işıq axımını azaldırsansa, onda kənardan özünə işıq axımını çəkib gətirirsən; bu isə, disbalans yaradır, ətrafa sirayət edir. Bu sirayət yaxın qalaktikalara qədər yayılır. Onda normal axın, ahəng pozulur. Olmaz belə etmək.

F. — Ümumi fikir vardır ki, şimal ölkələrində, xüsusilə Rusiyada, qışda bərk soyuqlar keçdiyindən, həddi keçməmək şətilə donuz əti də yemək olar, araq içmək də. Amma cənub ölkələrində sayırlar ki, donuz ətində xəstəlik olur, odur ki...

B.— Bax. Bax. Bayaq mən dedim ki, orqanizmə araq daxil olanda ətrafdan onun hifzi üçün ağ zərrələr ona yığışırlar. O ətdə, ya araqda xaki zərrələr də olur axı... İstiliyi bir müddət o xaki zərrələr verir (və sonra bunlar çox azalır). Bir qəddərdən sonra o ətin, ya arağın həzmi üçün ətrafdan – orqa-

nizmdən oraya əlavə xaki zərrələr də axır, bədən-baş başlayır soyumağa və üşümə başlayır. Bu anda beyindən signal verilir; həm də ağ işıq və xaki zərrələr çəkilir orqanizmin özünə ki, pozuluşu aradan qaldırsın, orqanizmin işini bərpa eləsin. Deməli, gözlənilən istilik effekti özünü, cən deyən, o qədər də göstərə bilmədi. Orqanizmin ümumi işi, bax, beləcə pozulur.

Deyilir: “donuz əti yemək, araq, spirtli içgi içmək günahdır”. Bax, günah buna görədir. Olmaz bunları etmək. Mənim bu aydınlaşdırmalarım, görürsən, elmi xarakter daşıdığından, gərək indi tam anlaya biləsən. Yəni varlığında olan, yaranışından başlayan Ağ Müqəddəs Işıq axımını, hərəkətini məhdudlaşdırmaq olmaz, Müqəddəslikdən Müqəddəs Işıqlara ahəngsizlik, qaranlıqlar toplamaq olmaz, hərəkətləri ləngitmək olmaz.

Doğrudan da, belə hallarda insan özünə və ətrafa, çox böyük səhərlərə qaranlıq, qaralıq gətirdiyindən, o, əslində də cəhənnəmlidir. Hər bir yaranış özünün ilkininə, Müqəddəsliyinə qayıtmalıdır, cəhənnəmə yox. Düzdür, Böyük Yaradan Bağışlayandır. Amma araq, spirtli içkilər içməklə, cəm qalaktikalara anarxiya gətirəndə Böyük Yaradan heç kimi Bağışlamaz!

Böyük Yaradan mənə bunları belə Deyib, belə Göstərib, mən də uyğun olaraq bunları beləcə də deyirəm. Başqa cür deməyə heç bir ixtiyarım yoxdur.

PLANETLƏR

F. — Vahid, biz insanlara bizim Günəş sisteminin 9 planeti mə'lumdur. Bu yaxınlarda, gərək ki, huşum məni aldatmayırsa, astronomlar hesabat yolu ilə 10-cu planetin də olduğunu güman ediblər. Ancaq əyani olaraq onu hələ heç bir teleskopla görüb, müşahidə edə bilməyiblər. Sən də deyirsən...

V. — 12.

F. — ...12 planet məkanı vardır və bunların hamısı da peyk-lər sırasına deyil, planetlər sırasına daxildir. Belədimi?

V. — Elədir. 12 müstəqil planet məkanı daxildir bizim Günəş sisteminə.

F. — Bəs, Nə etmək lazımdır ki, 12 planetin hamısını, yəni əlavə olaraq 3 planeti də teleskopla görə bilək?

V. — Səbrli olmaq lazımdır... Əgər, 12-sinin hamısını görmək istəyirsinizsə, Yer məkanında rahatçılıq yaradın. Mühəribə-ləri dayandırın, silahları məhv edin. Yer məkanında yalanı, iftiranı dayandırın. Bir-birinə mehriban olun. Nə qədər bu cür gobud səhvləriniz olsa yer üzündə, o qədər də özünüzü məhdudlandıracaqsınız, o qədər ətrafınız qaranlıq olacaq, o qədər görən gözləriniz görməz, eşidən qulaqlarınız eşitməz olacaq, kamillik uzaq olacaq, elm də uzaq olacaq. Olmaz bunları belə etmək, — yeni-yeni fəlakətlər gələr yer üzünə! Ruzisizliklər, dağıntılar, zəlzələlər, dağıdıcı küləklər gələcək yer kürresinə o xəbərdarlıq olaraq bəşərə, bəşəriyyətə!

RƏHMƏTLİK

V. — Deyirəm, Allah rəhmət eləsin Ramiz dayıya (Ramazanov Ramiz Əli oğluna).

O vaxt mənə o dünyadan dedi ki, “ay Vahid, bilirsən, burada bizim hamımız bilirik sən bu işlərini” (*Böyük Yaradanın Vahidə Verdiyi Mə'lumat, Bilgi və Deyimlərini, Göstərdiklərini, bir-biri ilə danışdıqlarını və s.*). Mənə deyirdi ki, “bilirsən nə qədər böyük işlərdir bunlar?! Bilirsən nə qədər yaxşı işlər olacaq?! (Nəticədə) çox yaxşı işlər olacaq”.

Allah ona rəhmət eləsin! O, dinə qayıtmışdı, Qur'ani-Kərimi yaxşı bilib, yaxşı açılışlar edirdi, yaxşı təhlil eləyə bilirdi. Dini alim olmuşdu. Nəticəsi də çox yaxşı oldu: (o dünyada) öz məkanında, ağ geyimində, ağ saroçkasındadır, rahatçılıqdadır. Ətrafında da yaxşı adamlar toplanıb. Öz qəbrində də rahatçılıqdır, çox rahatdır. Onların (o dünyada), otaq demək olmur, səhərləri də vardır.

F. — Demək, ağ saroçkasında?

V. — Hə, ağ. Çox ağdır, nisbətən uzundur.

F. — Demişdi — "hamımız birik", yoxsa, nə cür?

V. — Demişdi: "burada hamımız bilirik bu yazılanları" (*Vahid qalın Dəftərlərə işarə edir*). Dördüncü Dəftərin yazılışı vaxtı idi. (*İndi 6-cı Dəftər yazılmağa başlanıb*).

F. — Vahid, onun kiçik qızı mənim yanıma – AzİNMAŞa 2–3 dəfə gəlmişdi. 2 dəfə yuxuda atasını görmüşdü. O yuxuları mənə nağıllayıb. Yuxunun birində belə idi ki, onun qəbrinə su axırmış. Ona görə də, yuxuda qızına şikayətlənib. Onlar da gedib görüblər ki, doğrudan da qəbirə dəşik açılıb və yağışlar yağanda dəşikdən içəriyə su axırmış. Qəbri təmir ediblər. Sonra qızı da yuxuda onu rahatlıqda görüb. İki başqa yuxusu da olub.

Amma, sənin vasitənlə rəhmətliyin barəsində mən, qızından da çox məlumatlar bildiyimə baxmayaraq, ona o barədə heç nə danışmamışam.

[*Ramiz müəllim (1927–1995) texnika sahəsində yaxşı mü-təxəssis, alim idi. AzİNMAŞda uzun müddət neft və qaz quyularının fontan avadanlığı üzrə şöbə rəisi işləmişdi. Sonra Azərbaycan neft və kimya institunda dərslər demiş, sonralar isə Azərbaycan Elmlər Akademiyasında işləmişdi. Texnika üzrə çoxlu kitabları, məqalələri, müəlliflik şəhadət-namələri, lisenziyaları var idi*]. Ən yaxşı əsərləri cərgəsində fizikaya aid "Dinamikanın ümumi qanunu" haqqında söhbət" kitabını ayrıca qeyd etmək lazımdır. Orada fiziklərin özlərinin hələ bu günə qədər yaxşı dərk edə bilmədikləri məsələlərdən danışılır və Nütonun, Eynşteynin, Qalileyin və digərlərinin səhvlərinin nədən ibarət olduğunu açıb söyləyir. O, bu kitab-da elmə "kosmik dəyişən tə'sir" anlamını gətiribdir ki, bunun vasitəsilə çox sirrlər açılır. Sən dediyin ağ işıq zərrələrinin tə'sirləri elə həmin kosmik tə'sirin eynidir. Vaxtın məhdud ol-masaydı, deyərdim ki, o kitabı da vərəqləsəydin, bəd olmazdı. İnanıram ki, həmin kitabı oxuyub dərk edən alimlər gələ-cəkdə dəyərli elmi açılışlar edə biləcəklər.

Allah ona rəhmət eləsin.

V. — Allah Ramiz dayıya rəhmət eləsin.

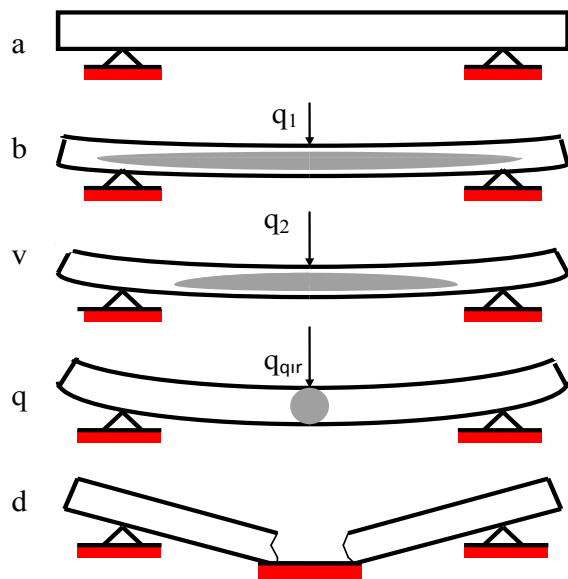
TİRİN VARLIĞI VƏ YÜKLƏNMƏ

F. — Vahid, belə bir məsələni mənə izah et.

Deyək ki, iki dayağ üzərində bir tir oturdulub və onun or-tasından ona topa qüvvə, yə'ni yük tə'sir edir. Tir poladdan, taxtadan və ya digər materiallardan ola bilər, yə'ni burada onun materialının əhəmiyyəti yoxdur.

Yükün sıfırdan başlamış tirin qırılmasına qədər tədricən qiy-mətini artırısaq, tirin gövdəsində ağ işıq zərrələrinin hərəkə-tində, onların tir uzununu boyunca paylanması nə kimi də-yişikliklər baş vermiş olur?

V. — Yüksüz halda tirin cisminde ağ işıq zərrələri çox sakit, təlatümsüz axımını mütəmadi davam etdirir (sxemdəki şəkil 1a.). Ortasına yük (q_1) qoyduqda ağ işıq zərrələrinin inten-sivliyi dəyişiləcək və bu şəkildəki formaya uyğun qaydada hərəkət edəcəklər (şək.1b). Yüku artırıdığca ($q_2 > q_1$) əhvalat bir az da dəyişəcək, yə'ni, ortasında zərrələrin toplusu çox, qıraqlarında isə az olacaqdır. Yüku tirin qırılma həddinə ($q_{qır} > q_2 > q_1$) çatdırdıqca zərrələrin toplusu kürre formasına çatacaq (şək. 1v və 1q). Tir ortadan qırılandan sonra hər iki parçada zərrələr yenə də öz sakit, rəvan axımını bərpa edəcək (şək.1d).

Tirin yüklənmə sxemi

Zərrələrin tir boyunca bu şəkillərdəki kimi paylanması onun hifzindən ötrüdür.

İNFORMASIYANIN SÜR'ƏTİ

F. — Qulaq as. Günəşdən Yer kürresinin üzərinə onun işıq şüası təqribən 8 dəqiqəyə gəlib çatır. Şerti olaraq belə bir xəyali təcrübə—məsələ qoyaq. Tutaım ki, mən Günəş üzərində durub kibriti çəkirəm və siqaretimi yandırırım, 5 dəqiqə çəkdikdən sonra onu atıram. Adi insan burada mənim siqaretimin axırıncı közərtisini $8+5=13$ dəqiqədən sonra görəcək. Halbuki, siqaret çəkməklə 5-cə dəqiqə məşğul olmuşam və sonra isə başqa işlərimlə əlləşirəm. Işığın Yeri əhatə fəzasında yayılmasının sür'əti saniyədə 300 min km-dən artıq həddi aşsa bilmir. Bu biliklər biz insanlara bu cür mə'lumdur. Amma Günəşlə Yer arasında olan ağ işıq zərrəciklərinin bu informasiyaları nə cür ötürəcəkləri və özlərinin nə vəziyyətdə düzülməyi, axını barəsində xəbərimiz yoxdur. Sən mənim si-

qaret çəkməyə başlamağımı nə vaxt görə bilərsən? 8 dəqiqədən sonramı, yoxsa 1 saniyədən, ya 0,1 saniyədən sonramı, ya hansı anda görə bilərsən?

V. — Mən də sizin kimi adi bir insan olmaq e'tibarilə 8 dəqiqədən sonra görə bilərəm ki, mənim qardaşım siqaret çəkməyə başladı. Amma ağ işıq zərrələrini müşahidə qabiliyyətim bundan seçilir. Onlar üçün ani bir vəhdət düzülüşü var ki, bunu zamana—vaxta sıxışdırmaq olmaz.

Cəm qalaktikalər, cəm kainatlar, cəm varlıqlar bu hərəkətin vəhdəti içərisindədir.

F. — Deməli, informasiya ani sür'ətlə Kainatın Hər tərəfinə ötürülür.

V. — Özü də eyniliylə. Əgər bu anilik olmasaydı, sən hey Allahı çağır ki, O, səni Eşitsin; Eşidərdi, deyək ki, yüz ildən, million, milliard illərdən sonra. Bunun isə sənə köməyi, xeyiri olmazdı.

Deyək ki, sən Böyük Yaradanı heç bir təmənnasız, xahişsiz-filansız çağırırsan ki, yalnız bir Yaradıcı Olduğuna görə təşəkkürünü edəsən. O, həmin andaca səni Görür də, Eşidir də. Niyə? — zərrələr an hərəkətindədir. Bu ağ işıq zərrələri Böyük Yaradanın Özünün Işıq Payıdır və bunlar Böyük Yaradanla Bir Vəhdətdədir, bir Ahəngdədir, ayrılıq yoxdur.

F. — Buradan bir Qanun çıxır: bu başdakı iki qonşu zərrə arasında ötürülən informasiyaya sərf olunan an bərabərdir...

V. —...Ellipsoidin cəm sərhədləri daxilində olan anlarının cəminə.

İndi qulaq as. Deyək ki, Yer məkanında bir radio-teleskop qoyulub və bununla hansısa bucaq altında Kainata tuşlanmış siqnallar göndərilir. Siqnal döyünən, fasiləli olduğundan ortaya vaxt məsələsi çıxır. Vaxt — cəm kainatlarda özünə vaxt-zaman da gətirər. Bir bax, Günəşdən işıq, şüa Yerə 8 dəqiqə ərzində gəlib çatır. Yə'ni öz hesabatlarda sür'əti hesablamaqdan ötrü məsafələri — km-ləri vaxta — saniyəyə bölürsünüz. İnformasiyaları da radioteleskop vasitəsilə göndərəndə, yəqin ki, hesabatlarda məsafələri vaxta bölürsünüz, sür'əti tapırsınız və yaxud məsafəni bölürsünüz işığın sür'

ətinə, tapırsınız vaxtı. Sonra da oturub gözləyirsiniz ki, filan səmtdən hansısa sivilizasiyadan, əgər, bu sivilizasiyanın orada olmağı ehtimalınız varsa, cavab gələ bilər. Bu da, dönüb olur nağıl-tapmaca, çünki, min illər, million illər gözləməli olacaqsınız və cavab da ala bilməyəcəksiniz, vəsaitiniz isə hədəyə gedəcək.

Elminiz bu ağ işıq zərrələrinin informasiya ötürmə prinsipini dərk etsə və lazımınca öyrənə bilsə, həm də tutalım ki, radioteleskopun əvəzinə “zərrə teleskopu”nu “icad” edə bilsə, dərd bir az yüngülləşə bilər. Bax gör, niyə “dərd” sözünü işlədirəm?! — sizin “zərrə teleskopunuz” informasiyanı, tutalım ki, Ellipsoidin Passiv tərəfinə göndərəndən 5–10 dəqiqədən sonra cavab gələcək. Bu 5–10 dəqiqə onların gülüşməyinə, sonra da cavabın mətninin hazırlanmağına gedəcək. Yoxsa, bu cavabı ani olaraq da ala bilərdiniz. Cavabda da təxminən aşağıdakı mətn olacaq: “Geri qalıbsınız; bu boyda – istismar edirsiniz, qırırsınız bir-birinizi. Öz Yerinizin üzərinə qaranlıqlar gətiribsiniz. Işıqla nə işiniz var?! Işıqlı olun, sonra Işıqdan cavab gözləyin!”.

F. — Elədir.

QAYNATMA VƏ ƏRİTMƏ

F. — Bir qabın içərisində suyu qaynatdıqda ondakı zərrələr özlərini nə təhər aparırlar? Temperatur artdıqca hansı proses gedir?

V. — Qabın formasından asılı olmayaraq suyun temperaturu artdıqca zərrələr axımı vasitəsilə istilik suyun həcmnin mərkəzinə ötürülür və burada toplanır. Həmin nöqtədən – mərkəzdən başlamış istilik kürre şəklində öz diametrini getdikcə artırır. Bu istilik kürresindən qıraq nöqtələrdəki zərrələrin axını hələlik köməkçi rol oynayır. Suyun bu kürredə temperaturu 80 — 90°S-yə çatdıqda kürrenin diametrinin uzunluğu qabın daxili diametrini də ötüb böyüyür və bu uzunluq suyun səthinə doğru çatdıqca temperaturun qiyməti də 100°S-yə çatmış olur və qaynama başlayır. Qaynama istilik kürresinin mərkəzindən başlayır.

Filizləri və ya hər hansı maddəni əritdikdə də bu proses eyni qaydada baş verir. Amma, hərəsinin qaynama temperaturunun qiymətindən asılı olaraq istilik kürresinin radiusu təqribi olaraq bu mütənasibliklə dəyişilir.

Suyu, metalları və başqa ərinmişləri soyutduqda proses əksinə gedir.

ZƏRDÜŞT PEYĞƏMBƏR (Ə.S.)

F. — Vahid, əsl adını bilmədiyimizdən indiki Şahtaxtı kəndinin adını şərti olaraq onun yaxınlığında keçmişdə yerləşən yaşayış məskəninə adına da verək. İndi mənə o maraqlandırır ki, Həzrət Zərdüşt Peyğəmbər (ə.s.) Şahtaxtıya haradan gəlmişdi? Bu barədə 2 — 3 gün bundan qabaq mənə ötəri olaraq məlumat vermişdin.

V. — O, Şahtaxtının özündə anadan olub və orada uzun müddət yaşayıb.

F. — Səbəb nə idi ki, O, Cənubi Azərbaycana keçdi?

V. — Bilirsən, Zərdüşt Peyğəmbərə Böyük Yaradan Tərəfindən İlahi bilgilər birdən-birə Verilməyib; bu, tədricən olub. O, bu zaman özünün yaxın adamlarının, qohum-əqrabasının, dostlarının əhatəsində olub. O, bu bilgiləri onlara danışanda yaxın adamları onun dediklərini qəbul etməyiblər, anlamayıblar. Zərdüşt Peyğəmbər (ə.s.) buradan çıxıb getməyə can atmayıb, xüsusi olaraq özü üçün belə bir məqsədi, planı qurmamışdı. O, həddindən artıq ehtiyac içində, kasıbçılıqda idi. Şahtaxtıdan gedəndə, onun üz cizgiləri göstərirdi ki, 40–42 yaşlarında olub. O vaxtkı Şahtaxtı çayın (*indiki Arazın*) hər iki tayında (*sahilində*) yerləşən böyük bir yaşayış məntəqəsi olub. Bizə, Naxçıvana tərəf olan səmtdə böyük bir təpəlik var imiş. Şəhərin özü nisbətən çökəklikdə, aşağıda salınmışdı. Zərdüşt Peyğəmbər şəhərin Naxçıvana tərəf səmtində, yə'ni çayın şimal tərəfində yaşamışdı.

O, Şahtaxtıdan çox pəjmürdə, küsgün, ehtiyac içində çıxmışdı. Sol əlində uzun bir əlağacı var idi. Paltarları əldən

düşmüş, köhnə, cırıq halda idi. Hesabla ki, o, özü özündən qaçırdı, yə'ni heç kim onu oradan qovmayıbmiş.

Amma burada maraq doğuran bir cəhət var ki, tarixçilər bunu bilsələr, yaxşıdır. O, Urmiya tərəflərə sonralar üz tutub getmişdi. Ondən əvvəl, əgər, O, şərqi, tutaq ki, Bakıya, Abşeronu getsə idi, onda çox uzun bir məsafəni qət etməyi lazım gələrdi. Əgər ki, çayı Şahtaxtıdan keçib birbaşa Cənubi Azərbaycana getmiş olsaydı, qabağını çox hündür dağlar kəsmiş olardı. O vaxtlar Şimali, Şərqi, Cənubi, Qərbi Azərbaycan yox, bütöv bir Azərbaycan var idi. Şəhərlərin hamısını da indiki adları ilə deyirəm. O, Naxçıvandan keçib Culfa tərəfə gedirdi. Culfanın yaxınlığında çayın üzərini keçməkdən ötrü dar bir keçiddən keçib gedəcək imiş. Bizim indiki Naxçıvan şəhərinin yeri ki, var, hesabla ki, onun aşağı hissəsindən, deyək ki, Sarvanlar məhəlləsinin aşağı tərəflərindən keçib Culfa tərəfə getmişdi, şəhərin özünə gəlib girməmişdi. Buralardan keçəndə gün günorta yerinə hələ çatmamışdı. Günün səmtinə görə, saat 11⁰⁰, ya 12-yə işləmiş olardı. Naxçıvandan sonrakı yerlər çöllük idi. Otlar yarıqurumuş qurumuş halda idi. Bu, onu göstərir ki, O, buralardan gedəndə yayın isti ayları olubmuş. Onun geyimi də buna uyğun, yüngül geyim idi. Bir də, deyək ki, soyuq olmuş olsaydı, yə'ni qış ayları olsaydı, yenə də fərqi yoxuydu, çünki olanı, – elə, o idi. O, ehtiyacın sərt, kəsici, pis üzü ilə təkbətək qalmışdı. Amma O, yalnız maddi ehtiyacla üz-üzə idi, cəm kainatlarla yox. Kainatlar ona qarşı deyildi. O, bilirdi ki, onun özünə bir ilahi kömək var.

Sənə burada bir deyim də deyim. Niyə mən məhz indiki Şahtaxtının keçmiş ərazisini deyirəm? – Yə'ni, oradan üz başlanmış o tərəflərdə yaşayış məskənləri var idi, ancaq, onlar balaca-balaca kəndlər idi və O, o kəndlərdən gəlmirdi. Onun böyüyüb boya-başa çatdığı məskən iri bir şəhər idi. İndiki Şahtaxtının olduğu yer ona yaxın yer idi.

Həzrət Zərdüşt Peyğəmbərin (ə.s.) arxasınca (əlavə) işıq gəlirdi. Özü ilə bərabər işıq aparırdı, – öz işıq Payını aparırdı. Amma O, bu ərazidən, deyək ki, indiki Naxçıvanın (şə-

hərin) o vaxtkı ərazisindən oranın işığını (çəkib) aparmamışdı. O vaxtkı Naxçıvan şəhərinin öz ərazisi indikindən çox böyük idi, böyük bir ərazini əhatə edirdi. Heç də Zərdüşt Peyğəmbər (ə.s.) buradan, Naxçıvan ərazisindən çıxmaqla, bu-ranın işığını aparmırdı, çünki Böyük Yaradan onun işığını – peyğəmbərlik qədrini Onun özünə yaşadığı şəhərdə, Şahtaxtıda Vermişdi. Zərdüşt Peyğəmbər (ə.s.) özündən uzaqlaşb gedirdi, ərazidən küsüb getmirdi.

Culfa tərəfdəki keçiddən çayı keçdikdən sonra dağ silsiləsinin qurtardığı yerdən, O, cənub-qərb tərəfə, indiki Təbriz səmtinə istiqamət almışdı. Ancaq Təbrizin olduğu yerə getmirdi. O, ilk rastlaşdığı orta böyüklüklü bir şəhərin şərqi baxan qapısına gecə gəlib çatmışdı. Odur ki, çöldə gecələmiş, şəhər qapılar açılanda şəhərə girmişdi. O, şəhərin ortasına doğru getdikdən sonra cənub tərəfdə olan bazara yön aldı. Zərdüşt Peyğəmbər burada alver etmirdi və heç kimə də əl uzatmaq fikrində deyildi. O, bunu özünə sığışdırmırdı, kiməsə əl uzatmırdı. Həddindən artıq düzgünüydü. Varlığı düzgünlüklə idi. Yalanı olmazdı.

Bir müddət şəhər içərisində qaldı. Özünə nəşə bir daldalanacaq, bir yer də tapdı. Sonra, tədricən ilahi Deyimlərini şəhər əhlinə söyləyirdi və onlar arasında özünə yavaş–yavaş tərəfdarlar toplayırdı. Şəhərin insanları bir-birinə mehriban idi.

Qış vaxtları gələndə, o, həmənkə şəhərin qərb qurtaracağında yaşayan bir qadınla evləndi. Qadın ortaboylu idi, amma Zərdüşt (ə.s.) uca idi. Arıq, uca.

F. —Təxminən hündürlüyü nə boyda idi?

V. — Zərdüşt Peyğəmbərin hündürlüyü olardı – 1,80–1,95m. Mən onun təbii boy hündürlüyünü deyirəm. (*Vahidin mənə keçən 1997-ci ildə söylədiklərinə əsasən, deyim ki, çox vaxt hər hansı insanın təbii boy hündürlüyü özünün işıq hündürlüyündən fərqlənir. Elə kiçik boyu adam olur ki, onun işıq boyunun hündürlüyü təbiikindən uca olur, deməli, bu, – əxlaqlı, təmiz adamdır. Eləsi də olur ki, təbii boyunun hündür olmağına baxmayaraq, işıq boyu çox alçaq, demək olar ki, yerə yapışmış kimi olur. Bu işıq boylarını biz adi adamlar,*

yə'ni Zərrə işığından yaranmışlar, görə bilmərik. Peyğəmbərlərin İşıq payı Zərrədən deyil, çox-çox böyükdür. Nadir şəxsiyyətlərin də İşıq payı seçilənlərdəndir, amma Peyğəmbər İşığından kiçikdir).

Peyğəmbər boyca hündür, həddindən artıq arıq, ancaq yığcam–qayım idi. Həmin qadının balaca həyəti olan balaca bir evi var idi. O qadından onun iki oğlu, bir qızı oldu. Qız oğlanlardan böyük idi.

Evləndiyi şəhərdən ətrafa deyimlər – İlahi Deyimləri, İşıq deyimləri, bütün Varlığın İşıqdan olduğu deyimləri yayılmağa başlamışdı. Sonralar Zərdüşt Peyğəmbər (ə.s.) həməən olduğu şəhərdən qərb istiqamətində yola düşdü.

F. — Urmiya tərəfə?

V. — O tərəf Urmiyadırsa, hə, Urmianyı deyirəm. Amma, nəyə görə idisə, qərb istiqamətində olan “Urmiya” dediyin həmin şəhər bir az ucalıqda, dağlar qoynunda yerləşirdi. Bir müddət bilgilərini orada yaydıqdan sonra, yenə də şərq istiqamətinə, deyək ki, Təbriz səmtlərinə qayıtdı. Bu şəhər, ola bilər ki, indiki Təbriz əvvəlkilərdən daha böyük şəhər idi. Burada bu deyimlərə çox böyük maraq yaranmışdı. Artıq bu vaxtlarda, O, oralara gedəndə ehtiyac üzündən getmirdi, pərişan, ümitsiz vəziyyətdə deyildi. Deyimlərlə bərabər, öz varlığında İşığı görə bilirdi və İşığı insanlara inamla aparırdı.

Bir neçə il burada qaldıqdan sonra, O, getdi Xəzər sahillərinə, Bakıya, Abşeronu. Onun fikirlərinin, deyimlərinin əsas yayım məkanı Bakı, Abşeron oldu. Çünki, bu deyimlərdən sonra burada tikililər başlanıb görünür. Bu tikililərdə Zərdüşt Peyğəmbərin və insanların səcdəsi İşığa səcdə idi, Böyük Yaradanın Özünə səcdə idi, amma, kor-koranə deyil, elmi formada. Zərdüşt Peyğəmbərin deyimlərinin hamısı elm üzərində idi. Bu tikililər elm məbədləri olub. Deyimlərin açımını da elm üzərində qururdu, elmi formada insanları başa salırdı. O, insanları xoflandırmırdı, qorxuzmurdu. Əhali tədricən “zər”, “azər” sözlərinə öyrənirdi. Bu ilki (1998) oxuduğun Dəftərdə Böyük Yaradanın Deyimi var ki, **“Zər düşdü, Zərdən düşdü...”**, – bir sıra məsələlərin üstünü açır və mənim özümə də

onlar bu il aydın oldu. “Zər” – “ışıq, güclü işıq” deməkdir. Zərdüşt peyğəmbər təkcə özünün “Avesta”-sını – “Ahəstə”-sini gətirməyib, o, eyni zamanda Yaranışın ilkin müddətini, yə'ni bizim istilahca desək, Yaranışın ilkin Vaxtını, ilkin əlamətlərindən, simvolundan olan Novruzu gətirib, insanlara onu açıb, yaddaşlarını işlətdirib, yaddaşlara həkk edibdir. Novruz bayramı indi Azərbaycanda, İranda yaxın digər ölkələrdə təkcə bahar bayramı kimi yadda qalıb. Get Avropaya, Fransaya, Polşaya, Yunanıstana, Rusiyaya, görəcəksən ki, yaddaşlarda sarı keçi ilə, çoban ilə, qurd ilə əlaqədar bir sıra xalq oyunları, teatrları, bayramları, nağılları ilə Novruzun əlamətləri, azca olsa da, qalıbdır. Dünya xalqlarının, insanların öz İlkin Gününü, əslində İlkin Müddətini yadlarına salıb yaddaşlarını işlətmək lazımdır. Beləliklə, onlar öz Böyük Yaradanına bir addım da atıb yaxınlaşacaqlar, özlərinin İşıqdan olub, İşıqdan yarandıklarına inanacaqlar. O vaxtlar elm məbədlərində “Avestanı” – “Ahəstəni”, yə'ni rəvanlığı, axıcılığı, ahəngdarlığı yeni elmi faktlar əsasında öyrədib. Sonralar zaman ötdükcə onların həm özləri, həm də başqaları təhrifə yol verərək “atəşpərəstlər” sözünü ortaya atıblar. Əslində onlar “atəşpərəst” yox, “ışıqpərəstlər” olublar, yə'ni, biz gördüyümüz adicə işığa deyil, Böyük Yaradanın Öz İşığına, yaradıcı İşıqlara, Yaranış İşıqlarına səcdə ediblər.

F. — Bəs, nə təhər olubdur ki, Zərdüşt Peyğəmbər (ə.s.) indiki İranın şərqinə gedibdir?

V. — O, əvvəlcə Muğana keçib, orada bir müddət qaldıqdan sonra Fars körfəzinə tərəf, sonra daha da şərqə, Gündoğana gedibdir. O oralara getməmişdən qabaq da, artıq onun deyimləri bütün Şərqə yayılmışdı. Oralarda da Böyük Yaradanın Özünə və Yaranış İşıqlarına səcdə edirdilər.

F.– Vahid, deyirlər ki, O, şərqə tərəf gedəndə yanında oğlu, ya da əmisi oğlu olubmuş.

V.– Qızından sonrakı oğlu Onun böyük oğlu hesab olunur. Bu böyük oğluna Zərdüşt Peyğəmbər bilgilərini vermiş, onu çox öyrətmışdi. O, öz oğlu ilə hətta dostluq münasibətlərini də qurmuşdu, dostluq yaratmışdı. Onlar şərqə birlikdə get-

mişdilər. Əmisi oğlu ilə getməyib, çünki, yanındakı oğlanın üz cizgiləri Zərdüşt Peyğəmbərin (ə.s.) üz cizgiləri ilə, demək olar ki, üst-üstə düşürdü. Həm də birlikdə getdiyi oğlanın si-fəti Qərbi Azərbaycanda anadan olmuş və həyətdə oynayan oğlan uşağının sifətinin eyni idi. Görünürdü ki, neçə illərdən sonra oğlu böyümüş və sonra şərqə birlikdə gedirdilər.

Mənə belə göstəriblər.

F. — Şərqə gedəndən sonra Zərdüşt Peyğəmbər (ə.s.) ikinci dəfə evlənib, ya yox?

V. — Mən onu bilmirəm. Onun ikinci dəfə evlənməyi haqqında mən qət'i bir söz deyə bilmərəm, çünki, mənə Göstə-rilməyib.

Onlar şərqə öz bilgilərini yaymaq məqsədilə getməmişdilər. İndiki Şərqi İranın çox böyük sahəsində adamlar Onun dinini artıq çoxdan qəbul etmişdilər. Əksinə, görünür ki, şərqi adamları onları oraya dəvət edənlər bilsinlər ki, daha nə fəlsəfəsi vardır Zərdüşt Peyğəmbərin.

Özü də zərdüştçülük çox uzun illər davam edib.

F. — Təxminən nə qədər bundan əvvəl Zərdüşt dini yaranıb?

V. — Təxminən 2500–2700 il, hətta ondan da çox illər bundan qabaq olmuş olardı. Çox əvvəllər. Amma, onu da deyim ki, Zərdüştədən sonrakı ilahiyyatçılar, yəni dini kitabları “Avesta” olanlar çox yerlərdə çox böyük məbədlər tikiblər. Bu dediyim məbədlər həm də elmi müəssisələr olduğundan o vaxtkı Azərbaycana hər tərəfdən – Hindistandan, Orta Asiyadan, Kiçik Asiyadan, Şərqi və Qərbi çox yerlərindən təhsil almağa və Zərdüşt dininin əsaslarını öyrənməyə gəlirlər.

Astronomiyani, nücum elmini, Günəşin özünü və sistemini, bürcləri öyrənirlər. Işığın analoqu kimi Günəş və Ay qoyulub. Amma onların işığı Işığın hələ özü deyil, təzahürüdür, ikincisidir. Zərdüşt Peyğəmbər özü ilə bu ölkəyə Işıq gətirmişdi. Ona görə, Azərbaycanın, Naxçıvanın özü bir müqəddəslik Işığındadır. Azərbaycana nə qədər toxunmasalar, müdaxilə etməsələr, o qədər o sərkərdənin, o dövlətin, o dövlət başçısının, o siyasətçinin başı sağlam olar. Çünki, Azərbaycan Işıq sahəsidir, Böyük Yaradanın Işıq Baxımındadır. Buraya

başqa niyyətlə gəlmək lazım deyil. Nəticəsiz qurtarar. Tarixlərə gedin baxın, görün hansı sərkərdə Azərbaycana hücum edib, hətta olub ki, buranı alıb da, amma heç biri sağ-salamat qayıtmayıb; qayıdıbsa da, özü məhv olub, sülaləsi dağılıb, dövləti dağılıb. Siz təhrif olunmamış tarixlərə baxın. Hücumlar ediblər—özlərinə qaranlıqlar gətiriblər, bir qədərdən sonra özlərinə məhvlər də gətiriblər.

F. — Elədir. Avestaşünaslar yazıblar ki, 20 yaşından 30 yaşına qədər Zərdüşt Peyğəmbər dağın mağarasında tək yaşayıb. Məhz bu vaxt, O, ilahi bilgiləri alıb. Bə'ziləri yazır ki, bu bilgiləri Bakı tərəflərində, bə'ziləri Savalan dağında, bə'ziləri də hansısa bir çayın qırağında yaşayanda aldığını yazırlar. Ona görə, Savalan dağına indi də müqəddəs bir yer kimi baxırlar.

V. — Əvvəla, Həzrət Zərdüşt Peyğəmbər (ə.s.) bu bilgiləri dağda almayıb. İkincisi, Təkcə Savalana yox, Azərbaycanın hər tərəfinə müqəddəs yer kimi baxmaq lazımdır. Mənə göstərilənlərdə mağara yox idi. Dağ da yox idi. Füzuli deyir ki:

*Füzuli dərd əlindən dağa çıxdı,
Dedilər—“bəxtəvər, yaylağa çıxdı”.*

Zərdüşt Peyğəmbər də, o qədər kasıb, ehtiyacı olub ki, öz şəhərində, anadan olduğu yerdə heç kim onu qəbul etməyib. Öz yaxınları var ikən, onu qəbul etməyiblər. İlkdən adam öz yaxınlarından kömək, ümid gözləyər, sonra kənardan. Acınacaqlı odur ki, öz yaxınları ona nə kömək edəblər, nə də onun dediklərini anlayıblar. Onun yaşadığı ev köhnə, palçıqdan, alçaq bir ev idi. Çox kasıb idi. Təkcə bir həsiri var idi.

F. — “Bir həsir, bir də Məmmədnəsir...”

V. — Yox, “Məmmədnəsir” — yox. Altında bir balaca həsir kimi bir şey var idi. Onun üstündə dərin düşüncələrə dalmış halda oturardı. Vəhyləri, bilgiləri alarkən Zərdüşt Peyğəmbərin bir oturuşu var idi: sağ ayağı qatlanmış, sol ayağı uzanmış formada. Bütün fikri cəm bir yerdə, divara söykənmiş halda, özü də, nəyə görə, üzün cənubi-şərq tərəfə oturardı. Evinin, otağının qapısı da o istiqamətə açılırdı...

Sənə bir şeyi də nağıllayım.

Gərək ki, 1993, ya 1994-cü il olardı. Şahtaxtıdan İrana kör-pü açılmışdı. Bir nəfər dostum həmənkı ərəfədə mənə dedi ki, gedək Şahtaxtıya, oradan qohumumu İrana yola salaq. Getdik, – iş bunda deyil.

Burada qəribə hal o idi ki, maşınla gedəndə kəndin qərb tərəfində sərhəd kimi bir zolaq var, bu zolağı keçəndən sonra maşın kəndin içərisinə gedib girir. Həmənkı bu yerlərdə, həm də kəndin özündə çox böyük bir işıqlıq var idi (*biz adi adamlar o işıqları görə bilmirik*). Maşın kəndin içinə irəlilədikcə mənim gözüüm arxada qalmışdı. Buraların nəyə görə belə işıqlı olduğunu təyin etmək istəyirdim. Naxçıvan Muxtar Respublikasının, həm də Naxçıvan şəhərinin özündə belə topa işıqlı yerlər var. Amma Şahtaxtının dediyim bu yerində bu işıq çox qüvvətli idi. Kənddən Naxçıvana qayıdanda da bu yerlərə çox baxdım. Ancaq buraların belə böyük işıqlığının səbəbini o vaxt anlaya bilmədim.

Üstündən aylar, illər keçdi. 1997-ci ildə Peyğəmbərin Şahtaxtıdan getməyini və sonrakı əhvalatlarını mənə göstərdilər. 1998-ci ilin gərək ki, aprel ayı olardı, mənə **“Zər düşdü, Zərdən düşdü...”** Deyimləri Böyük Yaradandan gəldi. Deyim ki, əvvəlcə Zərdüşün varlığı göstərildi, sonra Onun “Ahəstəsi” (“Avestası”) haqqında Deyimlər gəldi.

Deməli, təsadüf cəm kainatlarda yoxdur. Bu, onu göstərir ki, əvvəlcə məni müəyyən qədər hazırlayır, sonra getdikcə bu göstərilənlərin açılışlarını mənə anladılar. Bu, həmişə belə olub.

F. — Demək, deyirsən onun boyu, saç-saqqalı uzun idi?

V. — Hə, saqqallı idi, amma çox uzun deyil, yaxşı biçimdə. Saçı da uzanmış halda. Uzunsifətli, ortaburun, amma burunun donqarlığı bir az hiss olunurdu, gözləri də orta irilikdə idi. Üzünün biçimi rahat, mütənasib biçimdə idi. Üzünün cizgiləri rahatçılıq cizgiləri idi. Kişilərin bir yaraşır biçimləri olur. Bunun üzündən əlavə, həm də, bütün boy biçimləri insana rahatçılıq gətirir. Deyimlərə qarşı, Deyimlərdə diqqətli idi. Özünü tam cəmlədikdən sonra danışardı. Təbiətə sakit

adam olub. Daha doğrusu, varlıqca, daxilən sakit, düzgün adam olub. Baxmayaraq ki, O, ehtiyaclar içində idi, heç bir şeyə onun gözünün istəyi olmayıb. İstəməyib heç bir şey. Bu böyüklüyü, Kainatları, bütün Varlığı dərk edən heç bir şey istəməz. Heç bir şey.

“YARANIŞ” HAQQINDA SÖHBƏTLƏRİMİZİN MAQNİTOFON YAZILARI (KASSETLƏR) BARƏSİNDƏ KİÇİK BİR QEYD

V. — Bu maqnitofon kasseti yazılarını, haradasa, oktyabrın 7–8-dən başlayıb yazırıq. İndi 4-cü kasset yazılır. Heç birində də ayın tarixini bildirmədik. Gələcəkdə özümüzə, yaxud uşaqlara lazım olarlar. Bu gün 15-i oktyabrdir.

F. — Bu dediyin günlər arası, 1998-ci ildə, Naxçıvan şəhərində, Vahidin təzə aldığı evində yazılıb. Vəssalam.

SAQQAL

F. — Vahid, Sən dedin ki, Zərdüş Peyğəmbər (ə.s.) saqqal buraxmışdı — yə'qin ki, kasıbçılığından, ehtiyacı olduğundan, pulu olmadığından.

V. — “Pulu yoxuydu” — məsələnin bir tərəfidir. Bir də, bilirsən, bunun həm də yer üzündə insanların “tərki-dünyalıq” dedikləri tərəfi də vardır. Yə'ni, O, Kainatda daha çox yaşayırdı, nəinki, bu yerdə. Onun kimi şəxslər burada, yer üzündə əsaslı sayılan işlərə o qədər də əhəmiyyət vermirlər.

F. — O dövr üçün saqqal saxlamaq dəbi nə cür idi? Hamı saqqal saxlayırdı?

V. — Saqqalı qırخان da var idi, qırxmayan da.

Ümumiyyətlə, onun cavan yaşlarından həmişə saqqalı olub. Saqqal həm də onun ululuğu demək idi. Saqqalının uzunluğu qədərini aşmayıb.

ƏCDADLAR

F. — Vahid, “Bhaqavat Qita ...”-da ətin, yumurtanın, quş ətinin və digər bu kimi məhsulların yeyilməsi insanlar üçün məsləhət görülmür. Bunun əsas, əsl səbəbi nədir?

V. — Əsl səbəb odur ki, qoyun, dana (inek), at ilkindən müqəddəs yaranışdırlar. Onlar insana xidmət edir. İnsan onları kəsib yeməməlidir. Yalnız sağılanların südündən istifadə etməlidir.

Böyük Yaradan tərəfindən Ağ geyimlilərin bir dəstəsi 40 müddətə məkanlara, o cümlədən, Yer üzünə təyinlənilib yerləşdirilmişdi. Bunların özlüklərinin buraya gelişindən sonra çox böyük evolyusiya, təkamül (*əslində tənəzzül*) dövrü keçir. Böyük Yaradan onları Yaradıb, özləri müstəqil olaraq allah, yaradan deyil, yalnız ilahi varlıqlar idi.

Deyilən müddətlər keçdikcə, Böyük Yaradan Öz Baxımından Görür ki, bunlarda tam paklanıb, İlkdən, Müqəddəslikdən Müqəddəsliklərini dərk edərək müqəddəsləşib Dərgaha qayıtmaq fikri yoxdur. Böyük Yaradan Rəhmli, sənə o gün dedim ki, O, onları məhv Etmədi, özlərinin özlüklərini dərk etməkdən ötrü Müddətlər Verdi Qadın yaranışı isə ahəng yaranışıdır, ahəng müxtəlifliyidir, funksional yaranışdır. Onlarda müxtəliflik daha çoxdur.

Bu gördüyün insan anatomiyası, insan quruluşu İlkdən olan müqəddəs Ağ geyimlilərin quruluşu ilə eynilik təşkil edir.

F. — Ağ geyimlilər bioloji varlıq idi, yoxsa, ruhi?

V. — Yox, onlar ilahi varlıqlar idi. İlahi varlıqlar ilahiyyətə qalxmaq istəmədikcə, Müqəddəsliyə qayıtmaq istəmədikcə, onların varlıqları dayanır, hətta tənəzzülə uğrayırlar. Tədricən onlar bioloji formaya keçiblər və bu varlıqları saxlamaqdan ötrü, Böyük Yaradan Bilir ki, onlara qida lazımdır, qidalanmaqları gərəkdir. Böyük Yaradan Ətrafında olanlara və sonradan paklanıb, müqəddəsləşərək oraya Qalxanlara qida lazım deyil. Çünki, Böyük Yaradanın Deyimi var: **“...yeməz, içməz; yatmaz, mürğüləməz”, “heç bir varlıq heç bir varlıqdan uzaq deyil”.**

İnsanların anlamına görə uşaqların doğuluşu, onların öz bioloji formalarının saxlanması, artımı üçündür. Amma, bu,

belə deyil. Doğulan hər bir insanın özünün nədən ötrü bu dünyada yaranmasını (əslində isə, bu imtahandan çıxması üçündür) dərk etməyi lazımdır.

İndiki insanların zahiri görünüşündə bir-birindən fərqləri var, yəni, irqlər üzrə – qara, qarabuğdayı, sarı, ağ, qırmızıdəril, gözüqıyıq və s. formadırlar. Deyirsiniz ki, təkamül nəticəsində insan forması dəyişilir, yəni, coğrafi məkanlardan asılı olaraq irqlər müxtəlifdir. Əslində forma öz-özünə, təbiətdən asılı olaraq, yaxud da əməyin nəticəsində dəyişilmir. Təfəkkür dəyişilir, boy ucalığı dəyişilir, amma bu varlığın bu forması, özlük İlkdən nə idisə, elə, o da qalır, dəyişikliyə uğramır. Burada, Yerdə olan irqlər eyni zamanda digər məkanlarda (*planetlərdə*) da vardır və bunların hamısı ilkdən bu cür yarananlardır. Bu baxımdan buraya ilkin təyinlənilərlə sonradan təyinənlər arasında fərq yoxdur, yalnız say artımı var. İlkdən buraya gəlib bioloji forma alanlar meyvələrlə, dənli bitkilərlə qidalanırlar.

F. — Vahid, bağışla, sözünü kəsirəm. Hələlik “dənli bitkilər” məsələsinə ətraflı toxunma, çünki, istəyirəm bunu ayrıca təhlil edək. O, qalsın sonraya. İnsanlar bədəni burada, Yerdə alıblar, yoxsa əvvəllərdə var idi?

V. — Bədən deyəndə karıxma. Deyirik ki, Ağ geyimli Müqəddəslərdir Böyük Yaradan Ətrafında...

F. — Onların da bədəni var idi?

V. — Eynilikdədirlər, eyni bu konstruksiyadırlar. Amma onların bədən varlığı Müqəddəs Ağ Işıq içərisindədir. Yəni bu baxımdan onlar yemir, içmir, yatmır.

F. — Biz heyvanlara, bitkilərə və insanlara “bioloji varlıq” deyirik...

V. — Yəni, bioloji varlıq odur ki, qidalanır, su içir, temperatur dəyişikliyi – istiliyi, soyuğu hiss edir və s. Müxtəlif irqlərə mənsub olan insanların hamısının mədəsi və başqa üzvləri var, eynilikdədirlər.

İlahi müqəddəs varlıqlar isə, deyirik ki, Böyük Yaradan Ətrafındadır və cəm Kainatda icraçılıqdadırlar, hərəsinin özünün funksional icraçılıqları var. Bax, onların varlığı bioloji de-

yil, onların varlığı işıq varlığıdır, Böyük Yaradanın işığında-dırlar, görkəmləri, quruluşları isə bizimkilərlə eynidir. Eynilik-də olmamış olsaydılar, əgər, 40 müddətə Böyük Yaradan Məkanından Yerə uzaqlaşdırıldıqda quruluşları dəyişərdi. Halbuki, belə dəyişiklik yoxdur.

F. — Deməli, insan varlığının daxili üzvləri Yer məkanında inkişaf edibdir.

V. — Hə. Nəinki Yerdə, həm də hansı məkanda (*Yer kürre-sindən qıraqda*) yaşayırsa, oranın mühitinə və qida formasına görə. Qida forması ilkindən dənli bitkilər olubdur. Bu dənli bitkilərin içərisində isə Müqəddəslikdən göndərilənlərin birisi buğdadır. Məqsəd o deyil ki, yaranmış insanlar cəzalı olduqlarından gedib orada, yerdə yesinlər, artsınlar, ölsünlər və bununla da iş bitmiş hesab olunsun. Bu, ilkindən olduğu kimi, Müqəddəsliyindən müqəddəs formasında Oraya (*Dərgaha*) qayıtmalıdır. Budur məqsəd.

Odur ki, bu bəşər əvvəl dərk edib kamilliyə gəlməlidir. Böyük Yaradan Ətrafına, Dərgaha qayıdan bu yaranış, sonra icraçılıq fəaliyyətinə Ağ geyimli formasında başlayacaq. Belə olan surətdə, deyək ki, bəşər (insan) öldü, o biri dünyaya, cənnətə, cəhənnəmə və s. yerlərə getdi. Bu bəşər orada qidalanacaq? — Yox, qətiyyətlə yox!

Qayıdan bəşər, öz müqəddəsliyinin heç olmasa 1/4-ni dərk etmiş olarsa, oradakıları, oradakı fəaliyyəti, işi görəndən sonra alnına vurub deyir ki, “mən bunları, bu aləmi belə bilmirdim, mən yer aləmində yaşayarkən səhv etmişəm, səhvlərə yol vermişəm, zalımlıq etmişəm” və s. Onda Böyük Yaradan ona deyir ki, “sən kamil olub, kamilliklə qayıtmalı idin. Odur ki, nə formanı yığıbsan, deyək ki, heyvani (şir, pələng, tülkü, siçan, siçovul, kərtənkələ, dildili, bit və s.) formanı yığıbsansa, buradakı – cəhənnəmdəki Od cəzasını çəkdikdən sonra təkrar yaranışda müvafiq heyvani formasını da alacaqsan”.

Heyvanlıqdansa, icraçılıq yaxşıdır.

Çoxallahlılıq yoxdur, çoxicraçılıq var. Hər şeyin, hər hadisənin bir icraçısı var. Küləyin, zəlzələnin, cismin bir icraçısı var. Bu icraçıların heç biri çevrilib Böyük Yaradan qədər

Qüdrətə malik ola bilmirlər. Böyük Yaradan Yaradandır, qalanları isə yaranmışlar. O, Təkdir, Ondan başqası yoxdur. Böyük Yaradanı görə bəşər Ondan da Müqəddəsini görə bilmir. O, Təkdir, Təkrar olunmazdır.

Xeyrin də öz icraçıları var, Şərin də öz icraçıları. Qaranlığın da öz icraçıları var, işığın da. Hər birinin öz icraçısı var. İnsan varlığı Şərin icraçılığına qayıda bilmir – bu, mümkün deyil, mümkün olmur. Əgər, deyilir ki, hər bir bəşəri-insanı bir müqəddəs Ağ geyimli hifz edir, onda gör, nə qədər Ağ geyiminin varlığı vacibdir, lazımdır. Ona görə, insanların hər biri, özləri müqəddəsləşib Böyük Yaradanın Ətrafına, Dərgahına Qalxmalıdır ki, Yer üzündə və digər 5 planetdəki yaşayan, gəlib-qayıdan bəşəri hifz eləyə bilsin. “Hifz etmək” başqadır, “qorumaq” başqa. Qorumaqla hifz etməyin arasında çox böyük məsafə var. Məni hifz etmək, o demək deyil ki, — məni qoruyurlar; ona görə də, nə istəyirəm, — onu da, edim. Məni və ya başqa birisini ona görə hifz edirlər ki, hərənin kamillik və cahillik qədəri bilinsin, ölçülsün. Gördüyün bu materiya, cisim, qida – hamısı, hər bir şey də hifz olunur.

“Kamilləşmək” — dedikdə, kamillik, — hələ, elmi almaq, elm yiyəsi olmaq – demək deyil. Kamillik Elm üzərindədir, Elm isə bizim anlaşımlarımız üzərindədir. Hər hansı mövzunu öz elmi formasında dərk etmək – bu, hələ kamillik deyil. Bu, kamilliyin əvvəlidir. O, kamilləşmək üçün ilk addımlarında özünün ətrafında olan bütün bu varlıqları dərk etməli, onlara çox mehribançılıqla baxmalı, onlara rəhm etməli, rəhmli olmalı, hakimliyə can atmamalı, onunku olmayana toxunmamalı, mənimsəməməli, ona aid olmayana qarışmamalı, pis fikir yaymamalı, ziyankarlıq gətirməməlidir. Hər bir bu cür hərəkət, fəaliyyət qaranlıq gətirir. Bunları etməməlidir. Budur Kamillik!

Kamillik, dedik, Elm üzərində qurulub. Elmsiz dərk etmək olmaz. Kamilliyi əldə etmək Elmsiz mümkün olmayacaqdır da! Elm olmasa, bəşəriyyət özünü dərk edə bilməyəcək. Boş sözlərlə olmaz. Elmin nailiyyəti var, işığı var. O Elm ki, ümumi bəşəriyyətə rahatçılıq gətirir, onun dalınca getmək

lazımdır. O elm ki, bəşəriyyətə, fərdlərə dağıntılar, ölüm, aclıq gətirir, bundan qaçmaq lazımdır. Silahın, bombanın, zəhərləyicilərin istehsalı və tətbiqi üçün də elm lazımdır, lakin bu elm yer üzünə qaranlıq gətirir. Biz qaranlıq gətirəni deyil, işıq gətirən Elmi deyirik, onu tövsiyyə edirik.

ƏRZAQ

F. — Vahid, deyəsən, hələlik bu gün ərzaq məsələlərinə bax-dığımızdan, sənin söhbətlərinə dənlə bitgilər haqqında eşit-mək istəyirəm.

V. — Dənlə bitgilərdən, dedik ki, əsas müqəddəslərindən biri buğdadır. Buğdanın ya dənəsinə, ya kiçicik zərrəsinə, ya ununa, ya yoğrulan xəmirə, ya da ondan hazırlanan çörəyə baxsaq, hamısını ağ işıq zərrələrinin içərisində olduğunu görmüş olarıq. Buğdaya yaxın olanı düyüdür. Düyünün də varlığı ağ işıq zərrələrindəndir. Limonun özündə də belədir.

Amma qaldı lobyaya, — lobyada xakılıq çoxdur. Xakı zərrələr onda ağ işıq zərrələrindən çoxdur. Ona yaxını paxladır. Paxlada sarılıq çoxdur. Onda ağ işıq üzərində sarılığı çoxdur. Noxudda da belədir.

Pomidorun içərisində, varlığına baxanda, xakı ilə qırmızının qarışığının çalarını görmüş olarıq.

Xakı zərrələr ağ işıq zərrələrinin inkarı forması deyil. Xakılıq ilkin element olan proteine xidmət edir, insanın qidasında istini, zülal, karbohidrogenləri verir. Deməli, xakılıq, xakı zərrələr xeyirlidir, insan qidalanır onunla, enerji alır və sonra sərf edir.

Qidanın ət forması (inək, qoyun) insana xakılığı çox gətirir, çünki, xakı zərrələrin sayı ağa nisbətən ətdə çoxdur. Bu da insana yorğunluq, tənbellik, ətalətilik gətirir. Bundan əlavə malı, davarı kəsdikdə, onların qorxu hissi ətə keçir. Mal, qoyun, at müqəddəslikdən gəlirlər. Kəsilməmişdən əvvəl onlar kəsiləcəklərini dərk edirlər. Ona görə də, onların ətini yemək məsləhət deyil.

F. — Heyvanı kəsdikdən, soyduqdan sonra tədricən, vaxt keçdikcə ət hansı dəyişikliklərə uğrayır?

V. — Heyvanın bədənindəki ağ işıq zərrələri, xakı və boz zərrələr heyvan kəsildikdən sonra 6–10 dəqiqə müddətində öz sabit axın, vəhdət hərəkətlərini saxlaya bilirlər. Sonra 0,5–1,0 saat müddətində ağ zərrələrin sayı nisbətən azalır, xakı və boz zərrələr isə nisbətən çox qalmış olurlar. Boz zərrələr ətə tez çürüməsinin qarşısını alır. Bir neçə saatdan sonra ətə temperaturu, nisbi nəmliyi dəyişilir, ət kütləşir. “Kütləşmə” odur ki, xakı zərrələrlə boz zərrələr birləşirlər, birlik, toplum təşkil edirlər. Ağ zərrələrin hərəkəti məhdudlaşır və ətdə tündləşmə gedir.

Əgər, ətə soyuğa qoysaq, prosesin sür'əti çox azalmış olur, yəni xakı zərrələrlə boz zərrələrin toplum halına gəlməsinin qarşısı alınır.

Qida hazırladıqda zəif və ondan bir qədər yüksək odda — temperaturda ətə bişirmək məsləhət görülür. Belə od onun bir bərabərdə bişməsinə və qidanın dadlı alınmasına səbəb olur. Sür'ətli od isə qabdakı temperaturun qeyri-bərabər paylanması və bişmənin mütənasibliyinin pozulmasına səbəb olur. Onda ətdəki kimyəvi maddələrin tez parçalanması hadisəsi də baş verir.

TUMURCUQ

F. — Çiçəklənmə dövründən başlamış meyvələrin yetişməsinə qədər onlarda hansı hadisələr, hansı proses gedir?

V. — Deyirik ki, bəşər yaranışı və yaxud hər hansı varlıq yaranışı təyinli yaranışdır, yəni zərrələrin təyini. Ağacda üç cürə tumurcuq olur: çiçək tumurcuğu, yarpaq tumurcuğu, budaq tumurcuğu. Bunlardan hələlik yalnız çiçəyin tumurcuğuna baxaq.

Tumurcuqdan gələcəkdə çiçək ayrılacaqsas, bu, hələlik yalnız Böyük Yaradana mə'lumdur, çünki, təyinatı O, Verir. Açılmamışdan qabaq tumurcuğun içərisində ağ işıq zərrəsi toplumu yaranır. Çiçək açıldıqda ağ zərrələr tumurcuğun

mərkəzində toplanırlar. Ətraf onu hifz edir, qoruyur. Tumurcuğun içərisində hələlik bu zərrələrin hərəkəti var və ağacın özünün daxilində olan zərrələrlə həmahənglik təşkil edir. Kiçik meyvə yaşıl formasında böyüdükcə ağ zərrələrin hərəkəti çox, xaki zərrələrin isə həm sayı az olur, həm də bu hərəkəti çox passiv olur. Meyvə yetginliyə gəldikcə xaki zərrələrin də hərəkəti sürətlənir. Ağ zərrələr isə həm meyvənin varlıq mərkəzində – nüvəsində çoxalır, həm də mərkəzdən qıraq yerlərinə də yayılaraq həmahəng hərəkətdə olurlar. Tam yetişmiş meyvənin yetişəcəyindən asılı olaraq müxtəlif nöqtələrdə olur. Ərikdə uc tərəfdə olur.

Nüvənin, yə'ni varlığın özlüyünün funksiyası rəng, dad vermək, və həcmi müəyyənləşdirməkdir. Ərikdə həm də onun dənəsi olur. Dənədə də bu cür nüvə olur və hər ikisindəki ağ zərrələrin hərəkəti həm bir-biri ilə, həm də ağac və onun bu-dağındakı zərrələr hərəkəti ilə bir vəhdət ahəngi təşkil edir.

Çox meyvələrdə ağ zərrə toplumu, yə'ni, varlıq özlüyü onların uc tərəfinə, çiçəyin açılan tərəfinə yaxın yerdə olur. Qar-pızda dairəvi ağ zərrələr toplumları çoxdur. Qovunda (ye-mişdə) zərrələr toplumu uzanmış formada olur. Bananda onun oxboyu mərkəzi xəttində ağ zərrələr yığım-yığım toplanırlar. Bananda boz zərrələr çoxdur.

CƏNNƏT

V.— Yenə də deyirəm ki, ağ, xaki və boz zərrələr dedikdə sizin gördüyünüz rəngləri gözünün önünə gətirmə. Bunlar varlığın özünün funksional rəngləridir ki, onları siz görə bilərsiniz. Bu rənglər Böyük Partlayışdan sonra varlıqlarda əmələ gələn ilahi, müqəddəs funksional rənglərdir. Bunlar mikroskopla, ya da teleskopla da görünməzdirlər. Onları görmək yolu – dərkəyyat yoludur. Bu rəngləri dərk eləyən bəşər, tədricən onların özlərini də görə biləcək.

F. — Sən onları öz gözünlə görə bilərsən?

V. — Gördüklerimi olduğu kimi deyirəm.

F. — Gözlərini yumsan da, onları görəcəksən?

V. — Bəli.

F. — Sən öz ruhun vasitəsilə görə bilərsən?

V. — Yox, çünki, ruhi varlığım mənim varlığım içərisində olan yaranış varlığımdır. Amma o varlıqları, cəm Kainatları görmək üçün Böyük Yaradanın Vəhdətində olmaq lazımdır. Onunla, Onun İşıq Vəhdətində olmasan, bu aləmləri, yə'qin ki, görmək olmaz.

F. — Biz yer adamlarının fikrinə görə, deyək ki, bizlərdən bir nəfər öldü və ruhu onun bədənindən ayrılıb getdi, haradasa, öz məkanına. Orada o adamın ruhu sən deyən funksional rəngləri görə bilər, ya yox?

V. — Onları da, işıqları da görür, cəm kainatları da görür, adi bu rəngləri də görür. Amma bu adamların hamısı görmür. Var – pis adamlar, cəza toplayanlar. Cəza toplayanlar cəza içərisində bir müddət olduqlarından onlar boz rəngi – Əbədiliyin (funksional) rəngini görürlər. Ağı az görürlər. O, əbədiliyə qayıdıbdır, öz İlahi varlığına, İlahiyyətə qayıtmayıb.

F. — Cəza toplayıb əbədilikdə olanlar Yeri, Yer adamlarını hansısa bir vasitə ilə görə bilirlər?

V. — Görürlər.

F. — Funksionalları deyil, bu təbii rəngləri görüb seçə bilirlər? Yoxsa, hamımızı boz görürlər?

V. — O müddətdə, o anda gördüyünü olduğu kimi görür, yə'ni qırmızını – qırmızı, yaşılı – yaşıl...

F. — Buradakı kimi?

V. — Hə. Ayrılıq yoxdur. Çünki bizi tək-cə bir rəngdə – boz rəngdə görmək, bizi, cisimləri seçə bilməmək, daha doğrusu, – görməmək deməkdir. Onda bu adam düzgün nəticəyə gələ bilməz, yə'ni keçmişdə nə elədikləri ona aydın olmaz və verilən cəzanın nədən ötrü olduğu ona namə'lum qalar. Amma paklanaraq, müqəddəs olub Müqəddəsliyə qayıdanlar və Müqəddəsliklə baxanlar həm rəngləri Görür, həm ahəngləri Eşidir, həm varlıqların varlığını, özlüyünü Görür.

F. — Müqəddəsliyinə qayıdıb Müqəddəslikdə olanlar yəqin ki, ahənglərlə rənglərin arasında hansısa üzvi birliyin, əlaqənin olduğunu seçə bilirlər?

V. — Rənglərlə ahənglər arasında üzvi birlik yoxdur, amma Böyük Yaradanın Vəhdəti var ki, Onun Baxışı ilə baxa bilərlər.

F. — Deməli, Ağ geyimlilər Böyük Yaradan kimi baxa bilmirlər?

V. — Ancaq Onun Baxışında baxırlar, yoxsa Vəhdəti görə bilməzlər.

F. — Digərləri isə görmürlər?

V. — Yox. Məhduddur onların görməyi. Böyük Yaradanın Öz Deyimi var: **“Cəm yaranışların özünün qədəri var, — cahilliklə kamilliyin qədəri olduğu kimi, — və hər yaranışın qarşısında bir sədd var”**.

F. — Deyək ki, kimsə düşüb cənnətə; O, ahəngləri ayıra bilir?

V. — Cənnətə düşmək hələ bəşər formasından azadlığa getmək deyil.

O “cənnət” dediyimiz Müqəddəs Ağ Məkandır. Orada hər şey ağılıq içərisindədir. Oraya düşmək yığdığının hələ nəticəsidir, təyinatı deyil. Orada olduğu müddətdə, o, cəm kainatları dərk edir, cəm kainatların Ahəngini görür, cəm varlıqları və onların yaranışını (*prosesi*) görür. Yəni Yaddaşı özünə qayıdır.

O Ağ Məkan Böyük Yaradanın Işığına yaxın olan məkandır. Orada müddət var, vaxt yoxdur. Bu müddət 40-dır. Bu müddətdə də orada olanlar Böyük Yaradanın Nəzərindədir, onlara Baxır. Bu müddət keçəndən sonra onlardan da seçilənlər var və bu seçilən sonda Böyük Yaradanın Məkanına gedə bilir. O, Böyük Yaradanın Qarşısında farağat dayanır və Böyük Yaradan Müqəddəsliyindən ona Müqəddəslik verir, yəni, o, İcraçılıq təyinatı alır.

Bu icraçıların hamısı belədir: Böyük Yaradanın Qarşısında düm-düz dayanırlar. Böyük diqqətlə dayanır, böyük cavabdehliklə dayanır. Orada heç nə etmək olmaz. Konkret olaraq

o, İcraçılığına təyinlənir. Böyük Yaradan Deyimindən sonra cəm kainatlar arasındamı, ya hər hansı məkandan, varlıqdan, cisimdən, materiyadan ötrü İcraçı təyin olunur. Təyinləndəndən sonra, deyək ki, ucqar Sibirin harasındasa tək-tənha oturmur; O, həmişə Böyük Yaradanın Vəhdətində, Işığındadır, Anlamındadır, Deyimindədir. Böyük Yaradan üçün bu Ellipsoidin, yəni Kainatın qədəri, ölçüsü yoxdur. Bizim üçün bu Kainat nəhayətsizdir. Amma Böyük Yaradan Deyimi var ki, **“Hər bir nəhayətsizin bir nəhayəti var”**. Yəni bunların hamısı Böyük Yaradanın Ətrafındadır, Onun Varlığındadır. Səndən ötrü məsafə var, sən baxarkən məsafə görürsən. Böyük Yaradan Baxarkən məsafə Görməz. Yəni bu Yaranışın hamısı Onun Vəhdətindədir, Ona üzvi bağlıdır. Və bu səbəbdən Müqəddəs Ağ geyimli üçün də, hansı ki, icraçıdır, — onun üçün də fərqi yoxdur — O, Ellipsoidin daxilindədir, yəni bütün yaranmışlarla birlikdə, həmahənglikdədir, Böyük Yarıdandan yenə də uzaqlıqda deyil, hər an Onunla Bağlılıqdadır.

Sən Fikrət də Onunla bir Vəhdətdəsən; hər bir cisim, materiya, hər bir varlıq Onunla Vəhdətdədir. Bunları dərk etmək üçün bəşər, bəşəriyyət qalxmalıdır: ilkdən özü-özünə hörmət eləməyi bacarmalıdır, mehriban olmalıdır, cavabdeh olmalıdır, icraçı olmalıdır, hər icradan bir məqsəd, mənafe güdməməlidir. Sizin Elmi-Tədqiqat institutunuzda maşın layihələndirəndə, hər hansı adi bir xətti kağız üzərində cızırınsınızsa, onun özüne bir mehribançılıqla, cavabdehliklə gerek yanaşsınız, istəklə, sevinclə yanaşmaq lazımdır. O, işıq artırır, səndən işıq azaltmır; sən bu gün ona öz işığından pay verdinsə, və o ki, sabah keçəcək maşın hissəsi formasına, istehsalatda tətbiq olunacaq, sonra cəm bəşərin ehtiyacını ödəyəcəksə, sən, elə, bu günün özündə öz işıqlığının işıq yolunu qoydun üzərinə. Elmi-Tədqiqat institutu, yaxud maşınqayırma zavodu, yaxud istismarçı, yaxud da hər hansı bir bəşər, fərqi yoxdur, o layihəyə, o maşına çox mehribançılıqla yanaşmalıdır.

Sən istəyərsənmi kimsə gəlsin səni sillələsin? Sən inciyirsən axı, deyirsən: “belə olmaz, mənə heç bir səbəbdən cismani əzab verirsən”. Cismani əzabın özü – ruhi əzabdır. Kimsə sillələyirsə nahaqdan, — özünün işığını azaldır. Hərənin bir anlam qədəri var, bu qədər isə onun özü üçün bir Qədərdir. Kimsə o qədər dərk eləyir, — sən gücə sal ki, o, artıq dərk eləsin, — bu olmur. Ona görə də onun xatirinə (*əks-cavabla*) dəymək, — işığını azaltmaq deməkdir. Etmə, — axı, o, bu qədər dərk eləyir. Əks təqdirdə, sən də zorakılıq edirsən. Zorakılıqla olmaz, — onda işığın özü səndən uzaq olacaq, ikiniz də işıqlarınızı azaldacaqsınız...

YARANIŞ ZƏRRƏLƏRİ VƏ ƏBƏDİYYƏT

V.— ... Bax, söhbətimizdə nədən gəlib, nəyə çıxdıq. Anlamlar nə tükənər, nə də əlahiddə, müstəqil bir nəticəyə gətirib çıxarar, çünki, cəm anlamlar, cəm nəticələr gəlib çatır Böyük Yaradanın Özünə. Cəmin özü Böyük Yaradanın Özündədir. Bu cəmlər isə İlkdən olan Müqəddəslikdir, Əbədiyyətdir, əbədilikdir. Görürsən, deyilir ki, Böyük Yaradan Əbədidir. O, Əbədi olduğundan Yaranış da Əbədidir, Davamlıdır — yaranışlar hər an yaranırlar. Tükənə bilər Böyük Yaradanın işığı? — Yox! Böyük Yaradanın Yaradıcılığı dayana bilər? — Yox! Çünki, bunlar Vəhdətdədir, Axın Vəhdətindədir, zərrələrin axın vəhdətində. Zərrə zərrədən ahəng götürür, hər bir yaranış zərrəsi ahəngi Böyük Yaradanın Özündən alır: Qədər alır, yə'ni işıq Qədəri alır, — ruhi işıq Qədəri alır, varlıq işıq Qədəri alır, yaşam qədərinin işığını alır. Ona görə də, Böyük Yaradanın işığı Tükənməzdir, tükənə bilmir. Bilirsən, bu Ellipsoidin içərisinə, cəm Kainatların, qalaktikaların içərisinə, onların aralarına baxa bilsəydin, onları görə bilsəydin, — görəcəkdin ki, bu zərrələr axır, axındadırlar, bunların hamısı hərəkətdədir, özü də, Böyük Yaradanın Ətrafında hərəkətdədirlər. Böyük Yaradan Öz işığını ona görə azaltmaz ki, Bu zərrələrin özləri Onunladır, Onunla bərabərdədir. Cəm Ellipsoidin içərisində, cəm qalaktikaların harasındasa qaranlıq

yaranırsa, demək, oralar, onlar özlərinə bəla gətirirlər, bəla yaranır orada. Böyük Yaradan bəla üstünə bəla ona görə Vermir ki, Qaranlıqlar içərisində qaranlıq Artırmır. Oraya cəza Vermiş olarsa, o sahəyə, demək, Qaranlıq üstünə qaranlıq gələr. Böyük Yaradanın Rəhmi də, elə, (*işin, məsələnin*) orasıdadır, Səbri də, elə, oradadır. Böyük Yaradan o qaranlıq olan yerə əlavə işıq cəmi Yaradır. Bu əlavə işıq yığımı Onun işıq Qədərini azaltmır, Yaranış Qədərini də azaltmır və oraya toplanan zərrələr yeni bir əlavə vəhdət aldığından və Vəhdətə qoşulduğundan tükənmirlər, tükənə bilməz. Deyək ki, əgər, oraya yığılan bu yaranış zərrələri daya-na bilərlərsə, yalnız toplum halında toplanıb yığıla bilərlərsə və qayıdış olmazsa, onda ehtimal eləyib deyə bilərsən ki, Böyük Yaradanın Yaradıcılıq işığı tükənə bilər. Amma belə olmur, dayanış yoxdur, proses həmişə mütəmadi gedir. Bu, dərkliyyət üçün, varlıq üçün çox incə bir prosesdir; qavranıl-ması ola bilər ki, bir az çətin olsun. Amma, əslində, çox sadədir. Həddindən artıq sadədir!

Əgər, elmi tərəfdən buna baxsaq, kainatların hərəkəti çox sadə bir elmi anlamdır. Burada yüksək elmi təfəkkür lazım olmur. Ən sadə elmlərdən biri “Yaranış” üzrə elmdir. Ən sadə elmlərdən birisi “Qayıdış”ın elmidir. İnsan dərk edə bilsə ki, o, nədən ötrü yaranıbdır, onda onun qayıdışı qorxulu deyil. Onda o bəşər özü özünə deyər ki, “ölüm yoxdur, etdiyim var; nə edirəmsə, o, mənim sabahımdır, sonramdır və ondan sonrakı yaranışımın əsası, təyinatıdır”.

Budur böyük Elm: Yaradan nədir (kimdir), yaranan nədir, göndəriş nədir, qayıdış nədir. Çox sadə anlamlardır.

F.— Fəlsəfədə, “Dialektik materializmdə”, ümumiyyətcə, elmdə belə bir qanun var ki, heç bir maddə itmir və yenidən yaranmır, yalnız bir şəkildən digər bir şəkilə çevrilir. Enerji də itmir, çevrilir.

Görünür ki, bu qanunlar ümumi Qanunun xüsusi hallarıdır.

V. — Bunlar Böyük Yaradanın qoyduğu “Kainatların, yaranış-ların yaranmasının” ilkin aksiomasıdır, qanunlarıdır.

F. — Özü də, maddə üçün xüsusi hal buradan çıxır.

V. — Maddə əbədi yaranışdır, forma dəyişilir, varlığı isə dəyişilmir. Həqiqətən də belədir, yə'ni bəşər bu gün Vahidi bu canlı formasında görürsə, və, əgər, günahkaramsa, sabah heyvan şəklində görə bilər; ağacda, bitgidə, dağda, daşda, buludda da görə bilər. Buluda qalxmağın, onun zərrəsini, damcısını təşkil etməyin özü xoşbəxtçilikdir; amma, vay o günə ki, sabah məni bataqlıqda görsün, — bu çox pisdir. Bu, etdiyimin nəticəsidir...

XEYİR VƏ ŞƏR

V.— ...Bu gün biz insanlar deyirik ki, bəşər ali yaranışdır, amma bu, hələ o demək deyil ki, bəşər tam, xalis alilikdədir. Bu gün bunu şərh edirik ki, o, sabah ilan, tısbağa, akula, kit və s. formasında da yarana bilər. Niyə? Niyə elə olsun ki? — çünki, mən o qədər yığmışam, ziyan gətirmişəm, mən qaranlıq gətirmişəm. Böyük Yaradan cəzanı ona görə verir ki, Qaranlıq içərisində qaranlıq artmasın. Qara varlığın onda hakimliyi gələr. O da, axı, istəyir hakim olsun! Min illərlə insanlar deyirlər ki, “İşıq Qaranlığa qalib gələcək”. Bəs, nə vaxt qalib gələcək? Deyirlər ki, “nə vaxtsa qalib gələcək, bu, nə zamansa olacaq”. Bəs, nə zaman olacaq? Nağıl deməklə iş aşmaz ki! Mən də deyirəm ki, o vaxt qalib gələcək ki, bəşəriyyət öz əsl varlığını olduğu kimi dərk etsin. Dərk etsin ki, O, Müqəddəslikdən gəlib, Müqəddəsliyə də Qayıtmalıdır! Müqəddəsliyə hər Qayıtma — Işığın qaranlığa qalibiyyətidir! Onda Qara varlıq Işıqdan uzaq(da)dır! Onda o Qara varlıq nöqtələnir. İnan mənə ki, o, nöqtələnir, yəni, onun fəaliyyəti məhdudlanır. O da, axı, bir varlıqdır, Ona heç bir şey etmək olmaz, onu utilləşdirib, yandırır yox eləmək olmaz. Yalnız onun fəaliyyəti məhdudlaşar. Nə qədər Işıq çoxalsa yer üzündə, insanlar nə qədər kamilliyə, müqəddəsləşib Müqəddəsliyə qayıtsalar, onda, o, dayanacaq, fəaliyyət göstərə bilməyəcək. Budur insanın böyüklüyünün, aliliyinin anlamı!

F. — Sənin bu dediklərinlə zərdüştçülükdə Əhrimanla Əhura Məzda arasında, yə'ni Qaranlıqla Işığın, Pisliliklə Yaxşılıqların, Dağıntılıqlarla Qurub Yaratmağın, Abad eləməyin arasında gedən mübarizəni aydınlaşdırır və onunla, deyərdim ki, üst-üstə düşür.

V. — Bunlar ilkin, sadə deyim formasındadır.

Həzrət Zərdüşt (ə.s.) onun açımını da verib. Amma bu açımalar bugünkü bəşəriyyətə gəlib çatmayıb. İtiriblər, yox ediblər.

Deyirlər ki, Şər qüvvəsi və Xeyir qüvvəsi mübarizədədir. Bu, beləcə deyilir. Amma, mən, sən, ya o birisi Şər qüvvənin özlüyünü görüb dərk etmək istəyirik ki, Böyük Yaradanla onun arasında olan o bağlılıq nədən ibarətdir. Və mübarizə mexanizmi nədən ibarətdir. Bu, mə'lum olmadığından indiki insanlara anlaşılmazlıq, qaranlıq gətirir. Şüurlu insanlarıq hamımız, gəl, Yer kürresinin bütün elm adamlarından soruşaq: Işıq Qaranlığa necə qalib gələcək? — Yə'ni müharibə gedir? Ağır döyüşlər var ki, qalibiyyət olsun? — Yox! Deyirəm ki, Qaranlıq insanlar üzərində hakim olmaq istəyir, bunları, bu insanları istəmir, Işıqlı dünyaları istəmir O. Deyirəm ki, Işıq yenə də üstələyəcək Qaranlığı və üstələyir də!!! — Budur deyim. Bununla bəşəriyyət anlayacaq ki, Qaranlıq nədir, Işıq nədir; Şər qüvvə nədir, Xeyir qüvvəsi nədir; Dev nədir, Işıqlı yol nədir; Cırtdan nədir, əlində xəlbiri olan dev nədir. Görürsən, deyimlər var, amma bəşər bunları dərk etməlidir, — budur dərkiyyət, budur Elm. Elm olmasa — olmaz, Elmsiz heç yana gedib çıxma bilməyəcəyik. 2000-ci illər gəlir. Elmlə başlanmasa bu illər, çəkib aparacaq, udacaqdır bizi. Bunları bilməsək, heç kim deyil, — bəşər özü-özünü dağıdacaq, məhv edəcək.

F. — Dağıda bilər.

V.— Dağıda bilər, dağıdır da!

Böyük Yaradan Deyir: “... **O gün – son gün, son gecə olacaqdır**”. Deyim var – oradadır, o Dəftərdədir. Yə'ni bu gedimlə gedilsə, qaranlıqlar gətirilsə, bəşəriyyət özünün dağılmağına özü bais, səbəbkar olacaq. Bu qədər müharibə-

lər olmaz, bu qədər şər-şəmətə olmaz, bu qədər zorakılıq olmaz, bu qədər yalan olmaz. Hər bir müharibə, hər bir zorakılıq, hər bir şantaj ruzinin qədrini azaldır. Bəs, “ruzinin qədəri” – nədir? Biz deyirik ki, buğda əkmişik, lobyə, kələm, nə, nə... əkməmişik. Söhbət bizim əkməyimizdən, əkinçinin əkməyindən getmir. Böyük Yaradan o paya, o toxuma, o səpinə əlavə rahatçılıq işığını gerek göndərsin ki, — onlar da göyərər yaxşı məhsul versinlər. Əkinçi zəhmətinə görə, ya da əkdüyü sahənin böyüklüyünə baxıb düşünür ki, bunu yığmaqla qurtarmaz. Əkir, — ya su olmur, ya dolu vurur, ya çor vurur, ya da nə isə bir əngəl alınır, — sahə məhsul vermir, — bol məhsul yoxdur. Niyə? — Söhbət təkcə həmin əkinçinin pis işindən, pis rəftarından getmir; o ətrafda, kənddə olan isanların da bir-biri ilə pis rəftarı, pis düşüncələri, əyrilikləri də o sahənin məhsulsuzluğuna təsir edir. Ruzisizlik buradan gəlir, qədərsizlik buradan gəlir.

Yaxşı fikirləşsək, görək ki, əslində, — biz istəyirik bu ruzisizliyi. Böyük Yaradan göndərir, verir, hətta, o əkinçinin pay qədrindən də çox o sahənin özünə, ətrafına, kəndə işıq payını, ruzisini, elmini çox göndərir. Amma sən ki, yaxud digər birisi özünə, ailəsinə, kəndə, rayona, ölkəyə qaranlıq gətirəndə, — işığı məhdudlandıranda, qabağına hədd, sərhədd qoyanda Böyük Yaradanda günah yoxdur ki!.. Buradan alınır — ruzisizlik, bəlalar. Demə ki, “Ya Allah, ya Böyük Yaradan, niyə məni ruzisiz elədin; niyə mənim payımı az eləmişən, niyə mənə bəlalar gəlir?”. Bunların əvəzində düşün və de ki: “Ya Böyük Yaradan, deməyincə, mən nə qədər qaranlıq gətirmişmişəm özümə, evimə, kəndimə, ölkəmə?! Sən Göndərdiyin işığın qabağına hədd qoyuram, sədd qoyuram, sərhədd qoyuram; məhdudlandırırıam Sənin Göndərdiyin işığını öz əməlimlə, hərəkətlərimlə, düşüncəmlə, əxlaqla, rəftarımla”; yaxud da: “Dərk etmişəm Sənin işığını, mən dərkəliyə gəlmişəm və bilmişəm ki, bu ətrafdakıların hamısı müqəddəs Yaranışdır; İstəyirəm yaxşı işlərimlə Yaranışa xidmət edim, Yaradıcıma, — Sənin Özünə xidmət edim”.

Qaranlıqlar gətirirsiniz, amma düşünmürsünüz ki, bu qədər yağışlar, sellər, bu qədər küləklər, qasırğalar, tufanlar, zəlzələlər, fəlakətlər nəyin nəticəsindədir. Bəşəriyyətə Göstərir ki, **“budur sənin yığdıqların, budur sən qaranlıqlarının, cəhalətinin nəticəsi! Etmə, Etməyin!”**.

Bu, hələ cəza deyil. Amma bəşəriyyət elə bilir ki, bunlar birbaşa təbiətin qüvvələridir — elə, belə də fəaliyyətləri olmalıdır. Bu, əlbəttə, yarım-cəhalətdir.

Bir baxın ki, Yer kürresinin hər tərəfində eyni qaydada dağıntılar yoxdur. Səudiyyə Ərəbistanında çox sakitçilikdir, rahatçılıqdır. Ora İlahi işıq içərisindədir. Gedib oranın işığını azaldandan sonra oraya da qaranlıq, bəla gətirərsən. Kim gətirir? — Əlbəttə, biz bəşəriyyət gətiririk, Böyük Yaradan Göndərmir onu. Böyük Yaradan Göndərsəydi, niyə Səudiyyə Ərəbistanına Özünün Müqəddəs Baxışında Baxırdı. Niyə Azərbaycanın özünə Müqəddəs Işıq Baxımında Baxıb, — oraya Zərdüşt Göndərib. Zərdüşt Göndərirdi Şimala, Avstraliyaya, Sakit okeana, Hind okeanına, oraların adalarına da!.. Düzdür, onlar da bir vaxtlar qitələrdə olublar. Hər gətirilən bəla, qaranlıq yığını parçalayıb məhvə gətirir. Etmək olmaz! Yer məkanını özünüz üçün qorumayın, Yer məkanını Böyük Yaradanın Özünün Məkanı kimi qoruyun; işıq məkanıdır, müqəddəsdür bura.

ORUCLUQ VƏ ME'RAC

V.— Deyirsən ki, anam da müqəddəsdür. Anam da müqəddəs olsun, qardaş, sən-mənim anamıza heç bir söz demirik. Sən-mənim Aminə anamıza qədər sən Məkanın Müqəddəsdür, sən öz gəlişin müqəddəsdür; Sən Müqəddəslikdən gəlibsən, müqəddəsləşib qayıt öz Müqəddəs Məkanına, onda rahatçılıq gətirəcəksən, sonra Əbədiyyə Qalxacaqsan. Gəliş-gediş bunun üzərində qurulubdur. Cavid əfəndim deyir: “Həp Həzrəti-Mə'də...”. “Həp Həzrəti-Mə'də” üçün yaşamaq lazım deyil ki: “elə mə'dədir Həzrət, bunu mən doyursam-doldursam, yesəm, içsəm, — qurtardı, bütün işlər

düzəlmiş olur, — bütün kainatlar hərəkətdədir!” Olmaz ki belə! Bu, təkrar heyvani yaranışının əvvəlidir. Deyək ki, mal, heyvan dərk etmir, elə bir nəfəsə yeyir və hiss eləmir ki, doyub, ya doymayıb? Axı, bəşəriyyət üçün var bu hiss eləmək məsələsi. **“Oruc ol, 40 gün müddətində yemə...”** (*Böyük Yaradanın Vahidə Deyimi*). Yeməməlik hələ o demək deyil ki, ruzi artacaqdır. Yox!.. Sən qayıdacağın Müqəddəsliyin ilkini, əvvəlinci şərti odur! Bu anlamdır, yəni yaddaşını Yaddaşa qaytarır ki, sən Müqəddəslikdən gəlibsən, (çox) yemək üçün yox, sən müvəqqəti gəlibsən. Yaddaşın o Yaddaşa qayıtsın ki, “sən orada yeməyəcəksən. Orada yemək yoxdur, orada Müqəddəslik var, Işıq var, Böyük Yaradanın Yaratdığı Yaranış var”, yəni, əvvəlinə qayıt! Budur!

F. — Əslində orucluğu mənası burada tam açılır.

V. — Budur: İlkin Yaddaşa qayıtmaq, İlahiyyətə Qalxmaq.

Nədir me'rac?.. Hələ də Həzrəti Məhəmməd (ə.s.) me'racını müzakirə edirlər. Axı, Həzrəti Məhəmməd (ə.c.) me'racı məsələsi nə qədər çətin olmuş bu bəşəriyyət üçün?! — Böyük Yaradan Vəhdətində olandır O; axı, Həzrəti Məhəmməd (ə.s.) Onun Məkanından göndərilibdir. Ona görə də, Böyük Yaradanın Vəhdəti Həzrəti Məhəmməd (ə.s.) ilə daha yaxın, sürətli, daha sıxdır; O, hər an Böyük Yaradan Məkanına qalxa bilmiş. Qalxmaq, — o demək deyil ki, qanadlanıb Oralara ucsun, — o Işıqda olub, Işıqda da qayıda bilmiş.

Əgər, Böyük Yaradan Onu Öz Vəhdətinə çağırıbsa, — buna Me'rac deyirlər. Me'rac — uçmaq deyil, — çox yaxın Vəhdətdə olmaq deməkdir. Adi vaxtlarda Həzrəti Məhəmməd (ə.c.) böyük informasiyalar, bilgilər içərisində olub.

Böyük Yaradanın Çağırır bu gün Deməməsi, yaxud Deməsi — informasiyanın böyüklüyüdür. Əgər, bu gün səni Çağırırsa və Danışmayırsa, dialoq olursa, sakitcə Baxırsa, bil ki, bu, sabahkı, sonrakı informasiyanın böyüklüyüdür; demək, çox geniş informasiyalar, bilgilər gələcək. Onda qayıdırsan (öz *adi halına, vəziyyətinə*). Onun Özü Qaytarır ki, “qayıt!”. Bax, buna Me'rac deyirlər. Bu, ruhi xəstəlik deyil.

F. — Deməli, cismani burada...

V. — Varlıq isə Oradadır, varlıqca cəm Kainatlardadır. Ona görə də, Həzrəti Məhəmməd (ə.s.) dərk edib deyirsə də, bil ki, görüb də, — deyir. Dərk etməklə Görmək üst-üstə düşəndə, bu, artıq onun özlüyüdür, varlığıdır. Burada fərziyyə eləmək olmaz, burada bilgi üstünə bilgi gətirmək olmaz. Və Onu hər haraya olur-olsun, sıxışdırırsan, o şərtlə ki, zorakılıqla deyil, bilgi, elm üzrə (*mədəni surətdə*) olsun, nə qədər bacarırsan, sıxsan da, O, sıxılmayacaq, yəni Onu divara qısınmaq mümkün deyil. Çünki, Onun özü burada olsa da, varlığı Vəhdətdədir, Yaranışın içərisini görür. Hər hansı sual, — elmi, qeyri-elmi sual olursa,-olsun, O, rahatçılıqla cavab verəcək.

Bilmək istəyirsənsə, bilməyi istə, yox, əgər, bilmək istəmirsənsə, bilgi içində bilməzlik axtarma.

Onun özü özünə qaranlıq gətirir, sənə qaranlıq gətirə bilmir. Deyək ki, Fikrətdən nə isə — elm öyrənmək istəyirəm. Fikrət deyir: “Ay qardaş, düymə budur”; mən isə, desəm: “Yox, düymə elə deyil”; onda Fikrətin bilgisi azalmır. Fikrətin bilgisinin üstünə bilgi gəldi, Işığına Işıq gəldi, mən isə qaranlıq istəyirdim, elə qaranlıqda da qaldım və qaranlığım artdı. Mən nəinki “düymə nədir”, bundan sonra heç “şalvarı” da dərk eləməyəcəyəm; çünki, ilkindən onu istəyirdim və onun içində qurddalayıb, guya ki, elm axtarıram. Elm öyrənmək, bilmək istəmək ayrıdır, onun içindən qurddalayıb pürçük tapmaq ayrı. Bunun özü ən azı deməqoqiyyətə gətirib çıxarır, nifaq törədir, uzaq eləyir. Adicə bilmək istəmədiyin elm qarşısında yalandan nəşə qurddalayıb axtarırsan, onda inkar etdiyin halda özün sonda inkarlığa gəlib çıxırsan.

F. — Bir var tədqiqat...

V. — Tədqiqat elmin bir hissəsidir. O, ilkin dərk etməkdən ötrüdür. Elmi-tədqiqat işlərində hər hansı mövzu üzrə axtarılıb-araşdırılanlar, onun nəticələri Işıq üzərinə Işıq gətirir, Işıq ətrafına Işıq toplumu yaradır. Elmin özünün Işıq toplumu var. Tədqiqatçı müəyyən bir cüz'i səhv eləsə də, bu top-

lumdan işıq azalmır. Bu səhv qaranlıq üzərinə qaranlıq gətirmir. Bu toplum ciddi axtarışda olub nəsə bir səhv buraxmış tədqiqatçının özünə işıq qaytarır. Bunun nəticəsində hər hansı elmi açılış, hansı ki, dağıntıya xidmət eləmir, böyük bir əraziyə, böyük bir dövlətə, böyük bir regiona rahatçılıq gətirir.

F. — Və baş ucalığı gətirir.

V. — Sözsüz. Budur sən elmi-tədqiqata sərf elədiyin müddət, vaxt, an və onun nəticəsi. O, rahatçılıq gətirir. Nəzəri tərəfdən düşünüüb əsaslandırılmış eksperimentlərdə, təcrübələrdə təsdiqlənmiş və həyata tətbiq olunan yetgin elmə qara yaxmaq nadanlıqdır, cəhalətdir. Deyək ki, bu qab həqiqətən şüşədən, ya da büllurdandırsa, birisi bunun saxsıdan, gildən olduğunu iddia etsə, əlbəttə, öz anlam qədərini gətirmiş olur.

F. — Vahid, bayaq Həzrət Məhəmməd (ə.c.) me'racından danışırıdın.

V. — Böyük Yaradan Vəhdətində olmasan, İlahiyyatı deyə bilməzsən.

F. — Hə. İndi böyük Yaradanın Məkanındakı rənglər haqqında eşitmək istəyirəm. Oradakılar cisimlərdirmi, ya ruhi varlıqlardımı, cismanilikdirmi, ya qeyri-cismanilikdirmi? O rənglərin rahatçılıqları haqqında eşitmək istəyirdim.

V. — Böyük Yaradan Məkanı Ellipsoidin lap yuxarı hissəsində yerləşib. Bu Məkan tamam Ağıla qərq olunub. O dediyim Ağıl bu gördüyün ağdan deyil, hesabla ki, ağın ağıdır. O Məkan Ağıl içərisində olduğundan Orada rəng çaları yoxdur, heç bir spektr görmürsən, yoxdur. O ağıl Müqəddəs Ağıldır. O Ağıl təlatüm gətirmir, qıcıqlandırmır. Onun içərisində olduqca, olmaq istəyirsən, heç bir yana getmək istəmirsən, uzaqlaşmaq istəmirsən. O, Müqəddəs İşıqdır. Böyük Yaradanın Ətrafında yoxdur heç bir şey! Deyəsən ki, anbarları olsun, nəyisə yığsın özü üçün, mal-qarası otlasın, taxıl zəmiləri, nə bilim nələri, nələri... — belə şeylər yoxdur. Qətiyyən heç bir şey!

An olubdur ki, Böyük Yaradanın Özünə ki, “Ya Böyük Yaradan, Sən məndən də kasıbıymışsan, Sənin heç bir şeyin yoxunmuş ki... Sən cəm kainatların Sahibisən, amma heç nəyin yoxun imiş”.

Böyük Yaradan: “Hər nə Yaratmışamsa, cəm Kainatlarda cəm yaranışlar üçün yaranıbdır. Mən Yaradıcıyam. Yaranış üçün Yaratdım”.

Böyük Yaradanın bir Özü, bir Varlığı var. İkinci Yaradan yoxdur. Və O, Müqəddəs Ağ İşıq İçərisindədir. O Məkan çox Böyük Sahədir.

F. — Demək, cismanilikdən əsər-əlamət yoxdur.

V. — Yox, cismanilik yoxdur. Müqəddəslikdə cismanilik yoxdur. Müqəddəsliyin sonu Paklıqdır. Paklığın sonu Yaradıcılıqdır. Yaradıcılığın sonu Ağılıqdır. O, Yaradandır. O İşıq, o Zərrə, o Böyük Yaradanın Özü rəng, çalar götürmür, götürməz. Həqiqət, düz söz rəng götürər?

F. — Yox.

V. — Götürməz; — bunu bəşər də bilir. Yaradan başqa bir rəngdə olar? — Olmaz!

Onun bir işi var: Yaradır! Yaratdıqda Özündən Pay Verir, heç birimizdən heç bir şey də istəmir. Özündən Verir Payı, Yaradır səni. Hər cism, hər materiya, hər varlıq Onun əziz yaranışdır. Sən öz övladına hirsənərsən, — o, ayrı şeydir; — sən öz övladını cəzalandırırsan?.. Övladlarının övladları olan 5 nəvəni heç bir şey üstündə cəzalandırırsan? — Yox! O, yığılanda sən ürəyin yanır, içəridən yanırısan. O, ağrını hiss eləməmişdən əvvəl sən ağrını hiss eləyirsən ki, “bay! dəydi!”

Bütün yaranışlar, hamımız Böyük Yaradanın Vəhdətindəyik; O, istəyərmisə hansı birimizə əzab, ağrı çəkək? İstəyərmisə cəm Yaranışı ümitsizliyə, kimsəsizliyə, qaranlığa düşər olsun? Tək qalsın, köməksiz olsun — Yox! İstəmir, istəməyəcək də! Qaranlıq gətirəcəklərsə, — Ondan işıq gələcək! Qaranlıq (özərinə) yığıcaqlarsa, — bəşərin özündən cəza verəni gələcək, — Hitleri gələcək, Stalini gələcək, Mir Cəfər Bağırovu gələcək! Hələ bunlar biz tanıdığımızdandırlar. Ol-

maz! Bəşər cəza verəcəkdirsə, — (özünə) cəza sahibi olacaq, — bu, belədir! (Yalnız) siz onları istəyirsiniz, siz çağırırsınız, — gəlirlər! Zəka istə, — zəka gəlsin, Kamillik istə, — Kamillik gəlsin, İşiq istə, — İşiq gəlsin, Elm istə, — Elm gəlsin! Bu, — belədir! Başqa cürə ola bilməz.

Bunlar o demək deyil ki, “Ay Allah, mənə avtomaşın ver; ay Allah, mənə bir böyük bina ver; ay Allah, mənə bir prezidentlik (vəzifəsi) ver”. Neynirsən prezidentliyi, neynirsən o binanı, neynirsən o maşını ki, Böyük Yaradanın Verdiyinin özü çoxdur, sən dərk elə ki, nə Verib sənə! Sən nədən o Verdiklərinin içərisində?!! Böyük Yaradanın hər bir yaranışa Göndərdiklərinin özü qədərsiz çoxdur, əgər, bunu insan dərk edərsə! Bəşəriyyət təkcə bunu dərk eləsin ki, yalnız canım, uşaqlarım sağ olsun, — qurtardı! — Canı sağ olar da! İnan, 500 il yaşayar bu bəşər, 1000 illərlə yaşayar bu bəşər! Xəstəlik də olmaz. İnan ki, o anlama gəlib çıxammaz ki, nədir xəstəlik, xəstəlik nə olan şeydir?!! Bu, o vaxt olacaqdır ki, bəşəriyyət dərk edəcəkdir: qaranlıq, zülm, bəla gətirmək olmaz; qaranlığı nəinki özünə, ətrafına da gətirmək olmaz, öz evlərindəki əşyalara da gətirmək olmaz ki, onlar da Böyük Yaradanın yaranışlarındandır! Bu əşyanı sən cansız hesablayırsan, amma, onu bil ki, səndə olan İşiq payı onda da vardır, onun özü bir varlıqdır. Sən özünə hörmət edirsən(sə), ona da hörmət elə. Qonşularına, iş yoldaşlarına, qohum-qardaşlarına, şəhər əhlinə, kənd əhlinə, cəm gördüklərinə və görmədiklərinə də hörmət elə, hörmətlərini, məhəbbətlərini, sevgilərini qazan. Hansı birisinə hörmət eləmiş olsan, bil ki, onun və özünün varlıqlarınızdakı İşığa hörmət eləmiş olacaqsan.

Bağışla, mən tez-tez “sən, sən” deyirəm, bunlar sənə yox, bəşərə aiddir.

F. — Aydınır, narahat olma, söhbətini elə bu tərzdə də davam etdir.

V. — Dəymə buna, incitmə bunu, könlünə əzab vermə. Niyə incidəsən, niyə “zəhirmara, zoqquma qalasan” deyəsən? Niyə qalsın? Zəhər, zoqqum bundan ötrü göndərilməyib ki!..

Sənin ehtiyacın bu qədərdir, bu qədər də istə. Ağzını açırsan (*əjdaha kimi*) ki, dünyaları ver mənə! Neynirsən dünyaları? Hakim olmaq istəyirsən? Bunların çox olmasının sonluğu hakimliyə aparır. Yer üzərində yer üzünə hakim olmaq olar? Bu varlıqlara hakim olmaq olar? Qalaktikalara hakim olmaq olar? — Yox! Mütəq Hakim Onun Özüdür! Rəhmli olanın Onun Özüdür, Səbrli də olanın Onun Özüdür, Sevincli də olanın Onun Özüdür!

Bu bəşərin birinin işi əyəndə, deyək ki, işığı — lampası bir balaca sönəndə, bilmirəm özlərini nə hesablayırlar. Böyük Yaradan elə deyil, axı! Bax, yaranışla (*insanla*) Böyük Yaradan arasında fərq nədən ibarətdir! Böyük Yaradanın heç bir şeyi yoxdur, hər şeyi Verib bəşəriyyətə! Bəşərin əlinə bir balaca iş, güc keçdi, özünü hakim sanır, tiranizmə dartıb aparır. Tiranın, tiranizmin sonu qaranlıq deyilmi?! O qaranlıq isə məhv deyilmi?! Etmək olmaz bunları! Etmək olmaz!

MÜQƏDDƏSLİK

V. — Ümumi Yaranışla, ümumi yaranışlar haqqında anlam-larla, bilgilərlə yanaşı biz daha bir anlam üçün Müqəddəsliyi də açmalıyıq. İlk deyimləri bir balaca açaq təfəkkür üçün, anlam üçün və əbədilik üçün. Biz (*mən və sən*) deyirik:

“Paklıqla.

Əqli Paklıqla,

Ruhi Paklıqla,

Əbədi Paklıqla.

Paklıqla”.

Bu, sadəcə deyim deyil. Deyilməlidir:

“İşıqla.

Əqli İşıqla,

Ruhi İşıqla,

Əbədi İşıqla.

İşıqla.” — bu, paklığın açımıdır.

F. — Gərək hamısı da bir vəhdətdə olsun və deyənin özü də saf olsun.

V. — Əqli işıqlıdır, — ruhu işıqlıdır, ruhu işıqlıdır, — qayıdan ruh Əbədi İşıqlığa Qayıdacaq. Əbədi İşıqlıq — Müqəddəslikdir, Böyük Yaradana yaxındır. Bu, təkcə deyimlə icra oluna bilməz. Məqsədlə icra olunmamalıdır. Bu, əvvəl və sonluqdur, nəticədir. Nəticədə təmanna yoxdur. Təmannada məqsəd güdülməməlidir. Təmannalı Qalxa bilər Böyük Yaradana? Təmanna formasında Qalxım mümkün deyil. Bu adicə istək formasında da icra oluna bilməz. İnsanın varlığı pak olmalıdır, hər addımı pak olmalıdır. Budur. Budur gəliş, budur qayıdış. Gələn bəşər qayıdacaqs, — (*Paklığa, Müqəddəsliyə*) Qayıdacaq; dərk edib və ya dərk etməyib qayıtmaq istəməyəcəksə, — qayıtmayacaq. Onda onun yaranışı təkrar yaranışa doğrudur, qədərsiz davamlı yaranışlara gedəcək.

Yeni, indiyə qədər görünməmiş yaranışlar yaranacaq. “Niyə yeni, yad yaranışlar yaranacaq” sualına cavab budur ki, təfəkkür, ağıl inkişaf etdikcə və bu inkişaf düzgün istiqamətləndirilmədikcə insan daha da başqılıqları düşünə bilir. Başqılıqları düşünə bilən isə əqlində fantastik, eybəcər yaranışlar forması, eybəcər növlərin obrazlarını yaradır.

F. — Məsələn, pul yığmaq, tamaşaçı cəlb etmək məqsədi daşıyan müasir filmlərdəki kimi.

V. — Elədir. Bu obrazları yaradanlar özlərinin və tamaşaçıların düşüncəsini ayrılıya çəkib aparır. Demək, belələri özlərinə bu ayrılıqları istəmiş, Böyük Yaradan isə öz İlkin Müqəddəsliklərini dərk edib və yaxud dərk etməyib Qayıtmayanların, Qayıtmaq istəməyənlərin özlərinin bu istəklərinə uyğun olaraq onların öz varlıqlarından təkrar yaranış varlıqları Yaradır və Deyir ki, **“sən özünə bunu istəmişdin, buyur, öz yaranışını al”**.

Deyirlər ki, qabaqlarda Yerdə dinozavrlar yaşayırmış. İndi bu dinozavrların, mamontların skeletlərinin sümükləri bir çox muzeylərin salonlarını bəzəyir. Bir diqqət yetir ki, kamillik içərisində olan bu Kainatda, ya bu Yerdə Böyük Yaradanın nə Ehtiyacı var imiş ki, dəhşət, qorxu yaradan bu bədheybət

heyvanları Yaratsın? Elə, o dinozavrların, mamontların nəhəngliklərinin özü bəşərçin bir qorxu, vahimə, dəhşət, təhlükə yaradırdı və indi də yaradır. Bax, budur nəticəsi: əqllər inkişaf edir, lakin kamilləşmək əvəzinə can atırlar ki, “mən o qədər böyük, nəhəng olum ki, başqalarını qoyum ayalarımın altına ayaqlayım, yırtıcı olum, didim-dağıdım, məhv edim, hakim olum”. Bax, sonrakı yaranışlarının əvvəlini özləri üçün bu gün qoyanlar indiki dünyada da çoxdur. Böyük Yaradan da Deyir ki, **“sənin istəyinə uyğun yeni yaranışında səni nəhəng Yaradıram, hələ bir vurmağın üçün yekə bir quyruq da Qoyuram səninçün, amma əqlini artırsan və öz düzgün yoluna düşəcəksənsə, onda yenidən insanlaşacaqsan, insan qiyafəsini alacaqsan, sonra isə kamilləşsən, yalnız o vaxt təkrar yaranışlara düşməyəcəksən və sonda qayıda bilərsən Mənə”**. Yox yerdən yaranmır bunlar. Vəhdət yaranışdır, Vəhdət! Bir-birinə Bağlılıq yaranışı! Yəni ki (*belə çıxmasın ki*), mamontu çox istəyir, — onu nəhəng Yaradır, fili az istəyir ondan xırda Yaradır, bəşəri, insanı heç istəmir, elə Deyir ki, get səfilləş, küçələrdə dilən. Yox, qardaş, yox!

Səbrin olsun, səbri olsun bəşərin. Hər nə diləsə onundur; hələ elə bu dünyada! Deyək ki, bu bəşər fikirləşə bilər ki — “əşi, bu, nağıl-tapmacadır”; yenə də deyirəm: hələ elə bu dünyada! Bu dünyada yox yerdən qapını özü açıb gəlsə və ehtiyacın hələliyə, bu gün üçün ödənirsə, onda, bundan artıq nə istəyirsən?! Sənin istəyin dünənə kimi elə bu boydaydı da! İndi bu boyda olan qapını döyüb girib içəri, sən deyirsən ki, “yox, bundan gərək artıq olaydı”. Ay qardaş, dünənə qədər bu boydanı — azı istəyirdin, arzu edirdin, deyirdin ki, “ay Allah, nə olursa-olsun, (*lap*) bir azca olsun, heç olmazsa bir doyumluq olsun”, indi ondan çoxu gəlib, deyirsən ki, “bu (*çox*) gərək (*lap*) çox olaydı”. Bu dönür balıqçı və balıq nağılına... Budur sənin səbrsizliyin və naşükürçülüyyən. Onda O, qədəri Azaldacaqdır, qədər üstünə qədər Gətirməyəcəkdir, qədərsizliyə gəlib çıxacaqsan. Amma, bu gün sənin “az gör-düyün”, hansı ki, gəlib özü çıxdı, fikirləşsən və özlüyündə

desən ki, “Ya Böyük Yaradan, Sənin Göndərdiyin bunun özü çoxuydu, elə mən bir balaca ehtiyacımı ödəmək istəyirdim, amma Sən nə qədər çox Göndərdi...in!”. Deməli, əvvəla, onda Böyük Yaradan Qarşısında bir səcdə etmiş olursan, çünki, bununla, sən təşəkkürləsən, səcdədəsən, həm də Böyük Yaradanla Işıq Vəhdətində olmuş olursan. İkincisi də, o balaca görünənlə sən işıq içərisinə Işıq gətirdin; Işıq toplumu artdıqca sənə rahatçılıq gəlir. Bu rahatçılığın, dərk eləyə bilirsən ki, yaşama, yaşamağa deyil, kamillik Işığında olduğuna görədir. Dərk eləyə bilirsən ki, yeməklə, yatmaqla, gəzməklə (*işlər, dünya*) qurtarmır, vəzifə bitmir. Yemək hələ kamillik deyil, əvvəl deyil. Dərk etməyin özündədir kamillik, qəddərdədir kamillik, səbrdədir kamillik. Səbrin olduqca – Işığa, Böyük Yaradana yaxınsan. Yaxın o demək deyil ki, gedib Böyük Yaradanın Məkanında durasan, – Yox! Səbrlisənsə, – Işıq Vəhdətindəsən! Bunun özü çoxdur! Hər bəşər onu bacara bilmir, hər bəşər bu yüksəkliyə qalxa bilmir, cəm yaranışlarla, cəm Kainatlarla və Böyük Yaradanla özü arasında vəhdət yarada bilmir. Yaranışın böyüklüyü bunlara nail olmadığındadır.

DİNOZAVRLAR

F. — Vahid, bayaq dedin ki, nəhəng canlılardan olan dinozavrlar, mamontlar qorxu, dəhşət gətirir bəşərə. Deməli, buradan çıxır ki, o vaxtlarda da insanlar yaşayıbmış yer üzündə?

V. — Nə vaxtlarda?

F. — Bunun “nə vaxt”ı belədir: elmə məlumdur ki, təxminən 160 million il bundan qabaq dinozavrlar yaranmış, yaşamış yer üzündə və təxminən 90 million il bundan qabaq onlar nəyinse nəticəsində məhv olub dövrlərini başa vurmuşmuşlar. Deyək ki, 100 million il, ya 160 million illər bundan qabaq yer üzündə, soruşuram ki, insanlar olub, yoxsa, yox? Ola bilər ki, dinozavrların yaşadığı dövrdən, eradan sonra, məsələn, 1–3 million il bundan qabaq yer üzündə insan başlayıb yaşamış olsun?

V. — Qardaş, görürsən, haralar sənin nəzərindən qaçıbdır?

Demişdik ki, İlkdən Böyük Yaradan Məkanından bu insan quruluşunda, konstruksiyasında olan Müqəddəslərin ilkin bir dəstəsi müəyyən məkanlara, o cümlədən, Yer planetinə uzaqlaşdırılmışdılar. Axı, bəs, sən ardıcılıqları diqqətindən niyə ötürürsən? Onlar gəlib burada müddətlər ərzində evolyusiyadan keçiblər, ondan sonra cəm kainatların Ahəngindən qadın varlıqları yaranıb və Yer məkanına göndəriliblər. Bunlar bir bioloji insan varlıqları kimi izdivacda olublar. Bu izdivacda olanlar təkcə bir Adəmdən və Həvvadan ibarət deyil, çox (10 Müqəddəs) olublar. Hər üz, sifət tipinə, quruluşuna aid insanlardan bu ilkin dəstədə olubdur. Deyim ki, eyni bir izdivacdan anadan olanlardan (*ana-oğuldan, bacı-qardaşdan, ata-qızdan*) törəniş yoxdur, olmayıb və olmayacaqdır da. Çünki, nəticə müxtəlif xəstəliyə, yəni ruhi çatışmamazlığa, konstruktiv–anatomik çatışmamazlığa və s. gətirərdi. Belə artım yoxdur. Bu, nəticəsizlikdir. İnsanlar Müqəddəslərdən tək-tək, – doğuluş yolu ilə bu dünyaya gəliblər və, beləliklə, artım başlayıb. Hər bir yaranış azad yaranışdır, məcburçuluq yoxdur və yalnız onun özünün dərkliyyatından asılı olaraq Kainatda və burada, – Yer üzündə və həm də qalan 5 Yaşam məkanlarında davranırlar.

Əslində, yenə də deyirəm, nə onda, nə də indi əsl ölüm yoxdur – göndəriş var, bioloji–bədənli yaşayış var və bədəni burada qoyub geriye qayıdış var. Əgər, insan yenə də paklanıb–müqəddəsleşib əsl Vətəninə, Müqəddəs Işıq Məkanına qayıtmırsa, deməli, ona təyin olunmuş məkana yəni-dən təkrar yaranış sifətilə yenə də müvəqqəti olaraq qaytarılmış olacaqdır və bu proses çox dəfələrlə təkrarlana bilər. Günahının dərəcəsiindən, davranışından, əxlaqından asılı olaraq isə, müxtəlif sifətlər (insan, heyvan, həşərat) ala bilər. Deməli, insan ikən, paklanmaq, işıqlanmaq daha da əlverişlidir.

Dedik ki, ilk əvvəllərdə doğuluş yolu ilə gələnələr İlkdən – Böyüklükdən gəlmişdilər və onların bir çox qismi burada böyüklük iddiasında olub, yaddaşında böyüklük qaldığından

böyüklük etmək istəyirdilər. Böyüklükdən bu gələnlər kiçiklik deyil, ayaqlamaq, böyüklük, hakimlik istəyiblər. Bax, yaranışın yeni növləri haradan başlayır. Odur ki, bu cür qayıdış yeni yaranış verib. Bu qayıdış Böyük Yaradana deyil, təkrar yaranışa çevrilmiş üçündü. Ona görə də, o dinozavrlar, mamontlar və digər quruluşca, bədencə nəhəng, vəhşi yaranışlar eraları başlayıb. Onların hər birinin xislətində o olub ki, “mən digərindən daha böyük olum, onu ayaqlaya bilim, ondan üstün olum”. Bax gör, eqoizm, xudpəsəndlik hansı dərəcəyə qalxıbmiş, haralarda olub!

Soruşula bilər ki, bu eqoizmin kökü haradadır, bunu kim gətiribdir, axı? Axı, onlar Böyüklükdən gəldikləri halda həqiqətən də Böyüklüyə, özünün Müqəddəs İşığına, Böyük Yaradana qayıtmalıydılar, onların dərkıyyatı böyük olmalıydı.

İndi deyə bilərəm: o Qara varlıq ki, var idi, o da yaranmışdı, baxıb görübdür ki, “İşıq içərisində İşıq yaranışları yaranıb və bunlar getdikcə artıb böyüyəcəklər, Ellipsoid getdikcə böyüyə bilər”. Onda o Qara varlıq başladı bunları aldatmağa. Yə’ni, o, bütün formalara girə bilib və bunların biri-birinin aralarını vuraraq onları qruplaşdırmış, kom-kom halına salmış, bir-birindən uzaqlaşdırmışdı və indi də, o, öz işindədir. Deməli, Yer məkanında hakim, artıq, Qara varlığın özü olmuşdu və bu yaranışlar arasına böyük ixtilaflar salırdı. Ona görə də, Yer üzündə bir çox yaranışlar can atırlar ki, “mən, məsələn, Fikrətdən böyük olum, vəzifəm böyük, pulum çox olsun, Fikrəti, ya da digərlərini ayaqlayım, ağalığ edirəm. Fikirləşmirlər ki, eybi yoxdur, qoy, mən Fikrətdən bir az da balaca olum, heç kimin xatirinə dəyməyim, amma, qayıdanda öz Bö-yüklüyümə – İşığıma qayıtmış olum”. Bax, təzad haradadır! Təkrar yaranış budur!

Balina, kit də, yaxud köpək balığı—akula da okeanlarda çox nəhənglərdəndir. Həcmi də, başı da, bədənə də, quruluşca da böyükdür. Amma, bu nəyə lazımdır ki, yenə də suyun içərisindədir, yenə də elə balıq yeyir də... Ancaq, yeyir-yemir, gəlir sahilə, oraya yığılan suitilərinə hücum edir, onları vurub əzir, məhv edir, ayaqlayır, öldürür, əzab verir. Gör, onun

hey-vanlılığının dərəcəsi haradadır, nə qədərdir! Yeyib doyub, gəlir onları burnu ilə vurub sudan eşiyə, qırağa atır, tullandır üst-lərinə, onları məhv edir. O yekəlikdə cəmdək sahibidir, hələ dərk edə bilmir, yenə də “hakim olum, əzim, məhv edirəm” – havasındadır. Aydınır ki, bu, təzədən, yenidən təkrar yaranışına gedəcəkdir, Böyük Yaradanına yox ki!.. Böyük Yara-danına qayıtması üçün o, gerek təkrar yaranışda yenə də bu insan formasını alsın. Bu formanı ala bilsə, yenə də kamil-ləşsin, sonra özünün ilk müqəddəs yaranış formasını, İşıqlı-ğını ala bilsin, Işıq məkanına, yə’ni, deyirik –“cənnətə” getsin.

Cənnətdə olanlar çox azdır, lap az! Nisbətlə götürsək, Yer Məkanında nə qədər indi bu saat adam yaşayır?...

F. — Təxminən, 5–6 milliyard.

V. — Kainatda Yerlə birlikdə 6 bu cür yaşayış məkanları var və bunlardan da bəziləri bu Yerdən böyükdür. Bunların cəmində, gör, indi bu anda nə qədər insan vardırısa, sizin o kompüterlərinizdə faiz hesabında neçə sıfırlardan sonra rəqəm alacaqsan ki, bu qədər Cənnətdə indiki anda 17 nəfər var. Bir neçə müddət bundan qabaq 22, sonra 24 nəfər var idi. Görürsən, Cənnətə qayıdanlar, heç 1%-in 1%-nin 1%-ni də təşkil etmir.

Deməli, bu bəşər hələ də o kamillik stadiyasına qalxa bilməyib ki, etdiklərinin sonu olaraq Qayıtsın öz Böyük Yaradanına.

Fanilik yoxdur, təsadüf yoxdur! Bu kainatların heç biri təsadüfi hərəkətdə deyil. Ardıcılıq hərəkətidir, müddət hərəkətidir, an hərəkətidir.

“Mən təsadüfən Fikrəti gördüm”. Ay qardaş, dayan görüm, təsadüf haradadır, axı?! Onun elmi deyim formasını gətirin, görüm, təsadüf nə təhər olur?

Hamısı bir-birilə vəhdət bağlılığındadır. Zəncir bağlılığında təsadüf var? Demirik ki, dardıq, zəncir də, qırıldı. Söz, məsələ bunda deyil. İlkini, əvvəli olmayanın ortası, sonluğu olar? – Yox! Təsadüf də yoxdur. Əbədidir. Sən əbədi yaranışsan, mən də əbədi yaranışam. Biz hamımız Böyük Yara-

danın Yaratdığı yaranış. Qayıdacağıq. Qayıdacağıq yenə Əbədiyyətimizə, yenə Böyük Yaradanımıza Qayıdacağıq, Onun Rəhm Işığına Qayıdacağıq. Yenə də indinin özündə bu kainatlarda əbədiyik və Əbədiyyətdəyik də!.. Sən indi bu saat məhdudiyyətdəsən? Baxmayaraq ki, erməni bizi salıb ortaya, mühasirəyə, sən təyyarə ilə göylə, göydən gedib-gə-lirsən Naxçıvana.

Əbədiliyə qalsa, Kainatda, bu Ellipsoidin içərisində haraya gedirsən, get, amma icraçılığından çıxma. O Qara varlığı o n d a g ö r ə c ə k s ə n, onu özünə hakim saymayacaqsan, çünki, sən bir dəfə o bəlalardan çıxıb gəlib-sən. Çalış, m ə h z o n ö q t ə l ə n s i n, sən hərəkətdə ikən, o, sükunətdə dursun; niyə öz hərəkətini məhdudlandırırırsan??! İndiyə kimi o qarışdırırdı, indi o, dursun öz nöqtəsində, öz yerində, çox uzaqda, odur, öz məkanında. Ona məkan təyin olunacaq, O Qara varlıq gedib orada oturacaqdır, amma çox gec, çox bundan sonra, uzun müddətlərdən sonra. Sonda, bax, budur Işığın Qaranlığa qalibiyyəti.

Qalibiyyət, – əsl mənasında müharibə, döyüş getmədiyindən, – yoxdur. Işığın Işıqlığına gəlməyidir bu “qalibiyyətin” sonluğunun mənası. Qalib yoxdur. Böyük Yaradan heç bir kəslə Müharibə Etmir ki, ondan da qalib tərəf kimi Çıxsın, ona qalib Gəlsin. Cəm Kainatda heç kimlə O, dava Etmir. Kainat s a b i t yaranış hərəkətidir. Burada bir təlatüm görmürsən. Zərrələr hərəkətində bir hücum görmürsən ki, qruplaşsınlar, hansısa bir tərəfə gedib, basqın olsun. Hamısı özlərinin sabit yaranış hərəkətidir, təlatüm yoxdur, düş-mənçiliyi yoxdur, qıcıqlandırmaq yoxdur, qaranlığı yoxdur, bəla, aclıq gətirmir. Onda, bəs, Bu, kim ilə müharibə etməliymiş? – Ki, deyə bilək – “Müharibə Edir”. Yox! Bu bəşərin qalibiyyət işi həmişə Işıqla, Işığın axınında olmağındadır. Onda, o Qara varlığa yer olmayacaqdır. Həmişə Işıq içərisində olacaqdır bu Yaranış, bu insanlar. Onda, bəs, bundan artıq nə istəyir bu bəşər? Bundan da yaxşı, böyük Yaranış var?!

F. — Deməli, aydın olur ki, deyək, 160–170 milyon il bundan qabaqki dinosavrlar dövrü bu yaranışın hələ əvvəli yox, çox-çox sonrasıdır.

V.— Çox sonrasıdır. Hesabla ki, bu dinosavrlar “dünən” yaranıb. Ona görə də, Yer məkanının nə vaxt yarandığı mə-lumdur: bu ilkdən yaranıb; amma bəşərin yaranmağı böyük evolyusiya (əslində tənəzzül) nəticəsində, yə'ni, Ağ geyim-lilərin bir qisminin buralara göndərilməyindən və evolyusiya-sının (tənəzzülünün) nəticəsində bioloji varlığa çevrilməsindən sonra, dinosavrlar isə bu bəşər varlığının daha da tənəzzülü nəticəsində böyük müddətlərdən sonra əmələ gəl-mişdi. İndi gör, nə qədər böyük müddətlər keçibdir!

Böyük Yaradan həmişə Baxıb ki, “bunlar kamilləşib qayıdacaqlar”. Görüb, yox, bunlar içlərində hələ vuruşdururlar, Qaranlıqla Işıq arasında, Böyük Yaradanla Qara varlıq arasında qalıblar. Qayıtmaq əvəzinə onlar yerdə qalıblar, sürünürlər. Axı, nə qədər bunlar yerdə sürünəcəklər?! Özü də uzaqlaşdıqca, müddətlər keçdikcə bu bəşər yenir, tənəzzülə uğrayır, yerdə qalıb, yer bəşərinə dönürlər.

QADINLAR

V.— ...Qadın da təsadüfi yaranış deyil, o, funksional yaranışdır, funksional göndərişdir. Söhbət onun zahiri görkəmində, gözəlliyində, çirkinliyində, çox danışmağında, az danışmağında, məkrliliyində və s. xüsusiyyətində deyil, – o, funksional göndərişdir. Onun Öz Deyimi var: **“Qadın (hər) dediyin nə zahirindəndir, nə daxilindəndir...”** Daxili məkrli-dir. Zahiri, hələ, o demək deyil. Amma onun funksionallığı var. F. — Amma, elə kişilər də vardır ki, qadınlardan da məkrlidir. O, lap pisdir.

V. — Ooo...!!!

F. — Dəhşətdir.

V. — “Dəhşət” – demək azdır. O, qaranlıqların Qaranlıq gətirənidir. Bir var – müqəddəsliyini dərk etmir, bir də var ki,

hameleon kimi min sifəti var, – öz sifəti yoxdur. Onda, o, dəhşətdir!

F. — Elə qadın da var ki, çox... belə...

V. — Hə, bax! — Elə qadın da var ki, cəm Yaranış varlıqları içərisində, görürsən ki, bundan yoxdur! “Bundan yoxdur” – olan o qadının sonluğu bilirsən nədir?! Deyirik ki, qayıdır, yer dilində desək, “Cənnətə” və sonra da icraçılığa keçə bilir. Bax, o icraçıların içərisində qadın icraçıları da çoxdur! Təsəvvür edirsən? Tək kişi icraçıları deyil, onların içərisində bilirsən nə qədər qadın icraçıları var?! Kişi icraçıları həddindən artıq tələbkardırlar, qadın icraçıları da tələbkardırlar, amma, bunlarda bir həlimlik, mehribançılıq var. Buna “rəhm” demək olmaz, çünki, Rəhmli Böyük Yaradanın Özüdür, rəhmliklik Ondadır.

Hə., bax, sən dediyin o qadınlar, heç də, elə-belə gəlib, burada yaşayıb, ölüb çıxıb getmirlər. Onlar da Qayıdırlar! Müqəddəsliyə Qayıdırlar. Bax, cəm kainatların ahəngindən yaranan (*qadın*) Müqəddəsliyə qayıdır, amma, bu kişi Müqəddəslikdən göndərilib Yer üzünə, hələ də tıbağa kimi, ilan kimi yerdə yavaş-yavaş sürünür. Bax da! İşlərə bax! Gör, bunun cahilliyi nə qədərdir! Cahil qadınlardan da çoxdur ki, onlar da cəhənnəmlərdədirlər.

F. — Deməli, qadınlarda da ümid çox böyükdür...

V. — “Ümid” yox! Qadın yaranışının özü də bir müqəddəs yaranışdır axı! O, Ahəng yaranışdır. Cəm kainatların bütün hərəkətinin ahəngindən, rəngindən yaranan bir məxluq varlığıdır qadın. Cəm kainatları ayırma, ki, “o, qeyri-müqəddəsdir!”, “bu ahənglər qeyri-müqəddəsdir!”.

Simfonik əsərlərin, muğamların, mahnıların, nələrin, nələrin, yə’ni, musiqinin hansısa bir janrı, deyək ki, mahnı janrı mənim xoşuma gəlməyə bilər. Mən o məkandan gəlməmişəm deyə o tezliyi, o ahəngi dərk eləyə bilmirəm, – xoşuma gəlmir. Amma minlərinin xoşuna gəlir. Niyə? – Çünki, bunlar da onun özünə uyğun məkanlardan gəliblər, bunlar o məkanda onu eşidib gəliblər. Sən də deyirsən ki, simfonik əsərlər böyüklükdür, dinləməyi rahatlıqdır. Digər birisi isə musiqini

o qədər də dərk eləyə bilmir, amma şər’iyyəti necə də vurğunluqla dinləyib, asanlıqla dərk eləyə bilir!.. Deməli, bunların hərəsi ayrı-ayrı yaranışlardan – ayrı-ayrı (*altı*) Yaşayış məkanından (*planetlərdən*) göndəriliblər və həm öz keçmiş yaşayış müddətində, həm də burada, Yer üzündə onları eşitmiş və onları da tez dərk edirlər. Deməli, bunların, bu məkanların heç biri heç birindən ayrılıqda deyil, vəhdətdədir, Vəhdət Bağlılığındadırlar.

Kimsə yaxşı bir alim, yaxşı bir effekt gətirən elmi işçi olur. Görürsən ki, elmləri də çox qəliz, çətin başa düşülən elmlərdəndir. Düzdür, ad xatirinə qəliblənmiş, say, maaş xatirinə ştamplanmış, ştampan keçirilmiş elmi işçilərin də əməyi böyükdür, onları uzaqlaşdırmaq, özgələşdirmək, yadlaşdırmaq olmaz. Onların günahı yoxdur, – axı, hərəsi öz məkanından, öz dövlətindən, öz şəhərindən, öz kəndindən gəlir. Əsərləri qəliz, çətin olanın da günahı yoxdur. Əgər, onun əsərini, elmini mən başa düşmürəmsə, bu, onun günahı deyil ki!.. O, işıq üstünə işıq gətiribdir, çünki, onu Böyük Yaradan buraya Göndəribdir. Onu da başa düşən adamlar tapılacaqdır – Böyük Yardan bu cür, başa düşəcək adamları da Göndəribdir buraya. Tutaq ki, mənim öz məhəlləmizdən bir-birimizə xoş gələn, bir-birimizə mehribançılıqda olan 5–6 adamla yığılıb gedirik başqa bir məhəlləyə, başqa bir kəndə, oradakı adamlara baxırıq. Onlar da yaranışdır, onların da əhəmiyyəti başqa sahələrdə böyükdür. Əslində onlar bizdən, biz də onlardan bəhrələnirik. Onlar Kainatın, deyək ki, bu tərəfindən yığılıblar, komplektləşdiriliblər, biz də Kainatın o biri tərəfindən yığılıb gəlib komplektləşmişik. Hamımız cəm bir Vəhdətdəyik. Pis yoxdur, pis yaranış yoxdur. Pis icraçılıq yoxdur. Məsələ onun tezliyində, ya da gecliyindədir; ya düzgün icraçılığındadır, ya da məqsəd – təmanna icraçılığındadır. Düzgünlük daha rahatlıqdır. Əsl məqsəd – tez dərk edib, tez də Böyük Yaradanına qayıtmaqdır. Bundan ötrü onu döymək, təhqir etmək, qılıncdan keçirmək, güllə qabağına qoymaq lazım deyil ki!.. Əgər, bacarırsan, işığın yolunu göstər, kömək elə – anlasın, paklansın, müqəddəsləşsin, öz işığına

istiqlamətlənsin, Böyük Yaradanına qovuşsun, canı da təkrar, dövrü yaranışdan tez qurtarsın.

Nə isə..., qardaş, belə-belə işlər.

ƏKİZLƏR

V. — Böyük Yaradanın o axırncı (VII) Dəftərdəki o günkü bənd Deyimləri odur ki, **“O, uzaq idi, yaxın etdim...”**. Oxumusan, bilirsən ki, onlar sənə aiddir.

F. — Hə.

B. — Sən orada ikən fikirləşirdin.

“Düşünürdün(n), düşüncədə idi(n). Uzaq ikən, yaxın etdim”. Yə'ni sən orada idin: maraqdır – bir, bilməkdir – iki, üçüncüsü – görmək istəyir bu adam.

F. — Hə.

V. — Fikirləşirdin ki, “iş yerinizdə işlərin çoxdur, kitabını (*“Sözün sirri – səsin sirri”*, Bakı, 1998) da işləyib, pul yığib çap etdirmək lazımdır”, nələr, nələr...

Mən də burada oturmuşam (*fikirləşirəm*) ki, “Fikrət gəlsəydi... Bu qədər yeni bilgi var; o, bunları oxusaydı... Bunları heç kimə açmaq olmaz... Heç kimə ixtiyarım yoxdur açım. Təkcə ona icazə verilib ki, oxusun, – bə'zilərini ona açmaq olar... Bu Fikrət harada qaldı?”.

Sən də gələndə soruşdum ki, “sən bə(s) harada qaldın, ay qardaş, gəlib çıx axı...”.

F. — (*gülərək*) – Düzdür.

B. — Bax, bununla görürsən, Böyük Yaradanın Nəzərindədir bu adam (*sən*). O, Bilir niyə Göndərir (*səni*). Bilir ki, sən nəyi, niyə düşünürsən. Bilir ki, Naxçıvana getmək istəyirsən. Bu da (*Vahid*) düşünür ki, “mənim imkanım yoxdur Bakıya getməyə. Kasıbçılığın kəsici üzü qara olsun, bu uşaqlarımla birlikdə ehtiyacla qarşı-qarşıya, təkbətək qalmışam. Fikrət gəlsəydi..., heç kasıbçılığı lazım deyil ki, o, mənimlə fikrən olsa da, bölüşdürsün. Onsuz da biz kasıbçılıq içində böyümüşük və beləcə də yaşayırıq. Bilirik onun hər bir üzünü. Böyük

Yaradan bizə bizdən çox Yaxındır, Mehribandır; O, Bilir biz nəyik, kimik...”.

Amma sözüm onda deyil. Ehtiyac odur ki, “... bilgiler var..., Fikrət tapılıb gəlsəydi; qardaş, axı, başqa adam yoxdur... Tapıl, gəl görək...”.

Sən də fikirləşirsən ki, “çox kitablar oxumuş adam olduğum halda, mən bu bilgileri niyə bilmirəm? Heç yerdə bunlara rast gəlməmişəm axı. Biz insanlar niyə Görmürük və niyə Eşitmirik? Mən Böyük Yaradanı, Kainatı, digərlərini görmək istəyirəm axı...”.

F. — Düzdür.

B. — Böyük Yaradan deyir ki, Fikrət, **“bu gün eşitdiklərin sənə sabahındır”**.

O an, o müddət gələcəkdir ki, səndən də soruşacaqlar: “Bu nə elmdir, bu nə olan işdir? Sən də aç, – görək. Axı, siz bir yerdə gəlibsiz. İlkdən bir yerdə müzakirə edibsiniz, dinləmişiniz bunlar haqqında bir-birinizi. Sən necə dərk eləmişən?”.

Və həmənkı gecə, hansı ki, o uşaq ölürdü, deyək ki, mən Vahid ölürdüm, aparmışdız həkimə, həmin gecədən bunlar (*mən və sən*) ə k i z l ə ş d i l ə r. Bu “əkizləşmə” – y o l b i r l i y i idi, **“uzaq olduqları halda, yaxın oldular”**. Bu, o d u r. Bu, hamıya nəşib olmur, axı...

F.– Baxmayaraq ki, bundan qabaq mən sənə demişdim ki: “Sən göy adamısan, göylərdən, Kainatdan Böyük Yaradan səni xüsusi olaraq buraya ezamiyyəyə Göndərib və mən isə yer adamıyam, biz yer adamlarında səndəki (*burada sadalamadığım*) xüsusiyyətlər yoxdur, biz adi adamlar sənə kimi Göre və sənə kimi Eşidə bilmirik, sənə kimi d i a l o q a girə bilmirik. Ona görə də biz ə k i z ola bilmərik, yalnız, yerdəki kimi qardaş ola bilərik”. Amma indi “y o l b i r l i y i” sözünü anlayıram, “ə k i z l ə ş m ə y i” qəbul edirəm. O ki, qaldı sənə bu elminə, onların çoxunu anlaya bilərəm və, lazım gələrsə, insanlarla mən də söhbət edə bilərəm. Baxmayaraq ki, mən fizik, astrofizik, astranom, bioloq, ilahiyyatçı və s. ixtisasları, fənnləri onlar kimi qətiyyənlə biləmmərəm, mən yalnız neftçıxartma maşın və avadanlıqları üzrə mühən-

disəm, amma onlarla müəyyən, kiçik bir səviyyədə olsa da, qarşılıqlı e'timad, qarşılıqlı anlatma yolu ilə, səbrlilik əsasında bə'zi söhbətlər edə bilərəm. Bir də ki, keçən il, ya da olsun 2 il bundan qabaq, səndən ilk dəfə, elə götürək, o astronomiya haqqında, "Böyük Partlayış" haqqında eşitdikdə "Sən bilirsən, nələr danışırısan?" – deyən mən oldum (*Böyük Partlayışın olduğunu astrofiziklər bilirlər, amma, onu detallarınacan təyin edə bilməyiblər, Kainatın sərhəddinin olduğunu, 6 Günəş məkanındakı planetlərdə insanların yaşamasını və bir çox digər cəhətləri onlar bilmirlər*). Sən duruxdun, hət-tə çəkiddin ki, yə'qin lazımsız, mə'nasız sözlər danışırısan. Mən sənə söylədim ki, əksinə, bu dediklərin elmə, insanlara çox lazımdır, onlar çox şeyləri bilmirlər. Sonra mən əvvəlcə iki Dəftəri, sonra da iki əlavə Dəftəri yandırdığını və çox parlaq alovun qalxdığını səndən eşitdikdə çox-çox təəssüfləndim, çünki, onlarda, sənin dediyinə görə, fizika, raket sənayesi üçün və İlahiyyat elmi üçün qiymətli mə'lumatlar var imiş. Sonra məsələhət gördüm ki, heç olmasa, özümüz üçün, balaların üçün sənə bundan sonra gələn Deyimləri, Bilgiləri yaz. Səni bu yolla razılığa gətirdim və görünür buna Böyük Yaradan da Öz Razılığını sənə Bildirib. Sonra yeni Dəftərlərdəki Yazıları oxuduqda, mən bir daha əmin oldum ki, Böyük Yaradan məhz bu ana, bu momentə, böyük dəyişikliklər olacağı bu müddətə Özü və Onun icraçıları səni buraya x ü s u s i olaraq Göndəriblər. Mən də sənə kimi realist, doğru-düzgün adamam və kimse bu cəhətdən özünün məndən və səndən üstün olduğunu qoy bizə bildirməsin, – bu, onlar üçün artıq iş olardı. Əgər, Böyük Yaradan gələcəkdə İcazə Verərsə və biz də bu bilgiləri insanlara açıyıqsa və bizə qarşı kimsələr şübhələnəcəkdirlərsə, o da onlar üçün artıq iş olardı. Çünki, "İnanan inansın..."

Bir də, biz yeni bir din düzəltmirik ki. Buna heç bir ehtiyac yoxdur. Bu Elmdir, İlahi Elm. Bu qədər.

B. — O dəftərləri yandırdım, amma sonra çox qorxurdum.

İndi mən söhbətimi davam etdirirəm.

Aydınlaşdıraq ki, onlar, o uşaq və körpə, y o l d a n gəlib əkiləşmişdilər. Onlar dar bir küçədən gəlib, həkimin evinin qarşısında geniş bir meydançada əkiləşiblər. Bir bax, yə'ni bunlar cığırda gələcək idilər – bu, əziyyətli yoldur, çünki, ehtiyacdır, kasıbçılıqdır, yoxdur, qışdır, soyuqdur – bu, bir, ikinci də, burada bu körpə də ölür! "Götürək, qaçaq həkimin evinə bunu". Həkim də deyib ki, "...aparın, gözləyin...", yə'ni ki, "ta, bu, ölübdür". Bunlar qayıtdıqda meydançada durublar və deyiblər ki, "üzünü aç, yazıqdır, ölübsə, – ölüb də..." Bax, məhz həminəki anda bu (*yeni ruh*) qayıtdı, gəldi. Bu Göndəriş o idi ki, bu (*yeni ruh*) Ağ geyimlilərin içərisindən (*seçilib əvəz*) Göndərilmişdi. Siz də təsəvvür edirdiniz ki, artıq, evə ölü aparırsınız. Əslində həminəki andan evə ölü aparmırdınız. Amma meydançadan qayıdanda nə isə kiçik də olsa da, bir ümidiniz var idi ki, bəlkə bu körpə ölmədi, bəlkə diriləcək...

F. — Hə, eləydi, eləydi.

V. — Ümitsiz gedişdən ümidlə qayıtdınız.

F. — Məndə nə isə bir kiçik ümid var idi ki, bəlkə, bu ölməyəcəkdir. Qəlbimdə Allaha yalvarırdım. Anamı bilmirəm, o indi ölübdür, rəhmətdədir. Bilmirəm o vaxt nə düşünürmüş.

B.— Anamdan da mən bu yaxın ərəfələrdə soruşmuşam. Mən bu hadisəni, əvvəla, bilmirdim. Böyük Yaradan həmin bu hadisəni mənə Açanda, addım-addım, səsbəsəs, hər bir anı Göstərdi. Yoxsa, bələkdə olan balaca bir körpənin, özü də onun kainatlarla ölüm anında əlləşdiyi, dartışdığı bu anlarda, nə yaddaşı ola biləcəymiş? Elə ki, Böyük Yaradan bu hadisəni mənə Göstərdi, Bəyan Etdi, mən anamdan soruşdum ki, "bələ bir hadisə olubdur? Gecə ilə çıxıbsınız, yanında uşaq, qucağında körpə, gedibsiniz həkimə və s. və i.a.?"

Anam da hamısını detallarınacan bunları təsdiq elədi və əlavə etdi ki, onun səhəri də seçgilər idi, yə'ni o vaxtlar, – Stalinin dövründə. Həkim anamı səsvermə yerində görüb soruşduqda, anam deyib ki, "uşaq dirildi, ölməyib". Həkim yenə soruşub ki, "qala bilməz, yə'ni doğrudan qalır?". Yə'qin ki, qəlbində düşünürmüş ki, "mən onu ölü yola salmışdım...". Onu nə təhər deyirlər: "Ölü gedən diri qayıdar..."

Bu əhvalatların sonluğu orasındadır ki, bunlar (*mən və sən*) orada, o anda birliyə gəliblər. Ola bilər ki, tamamilə başqa cürə bu işlər baş vermiş olsun. Amma bu, olubdur, faktır. Bunu heç cürə biz inkar edib, başqalaşdırma bilmərik. Sən də deyirsən: “əə...h, bəs mən niyə beləyəm, mən niyə bilmirəm?”. Sən səbr elə, sən də biləcəksən. Darıxma.

F. — İnşallah.

V. — Hə..., belə-belə işlər, qardaş!

EKOLOGİYA

F. — Vahid, paleolit dövrünün, yəni daş dövrünün, təxminən 10 min il bundan qabaq başa çatdığı vaxtlarda, deyirlər ki, yer üzündə təqribən 3 million insan yaşayıbmış. İnsanların sayı sonralar artıb, məsələn, Həzrəti İsa Peyğəmbər (ə.s.) dövründə – 2000 il bundan qabaq 50 million, Şeyx Nizaminin dövründə 350 million, 1500-cü ildə 450 million və s. olub. Mən vaxtilə maraqlanıb əhali artımı göstəricilərinə görə qrafik qurmuşdum. Absis oxunda illəri ayırmışam, ordinat oxu üzrə isə əhalinin illər üzrə sayını göstərən nöqtələri tapıb ayrını qurduqdan sonra görmüşəm ki, əvvəlcə absis oxuna nəzərən asimptotik olaraq artan əhalinin sayı XV–XVI əsrlərdə böyük sür'ətlə dəyişilməyə başlayıb. Əyri təxminən hiperbolanı xatırladır. İndi, XX əsrin axırlarında yer üzündə təqribən 5,5–6 milliyard əhali var. Bu cür sür'ət davam edərsə, 2030-cu ildə əhali 12 milliyarddan da çox sayda ola bilər. Onu da deyim ki, qrafikdən aydın olur ki, irili-xırdalı müharibələrin əhali artımına, demək olar ki, təsiri çox azdır. Bununla da Maltusun müharibələr yolu ilə əhali artımının qarşısını almaq ideyası özünü doğrultmur.

Alimlər hesablayırlar ki, Yer kürresinin bir tərəfdən enerji ehtiyatları məhduddur və yeraltı təbii sərvətlər getdikcə tükənir, enerji mənbələrindən – neft, qaz, kömür, torf, meşə-

lərin odunu getdikcə azalır, bu qədər əhalinin ehtiyaclarını ödəməyəcək və, beləliklə, çox böyük iqtisadi fəlakətlər baş verə bilər; digər tərəfdən isə fabrik, zavod, mədən kimi müəssisələrdə istehsal prosesi ekoloji çirklənmələrə, pozuntulara səbəb olur. Bundan əlavə artan əhalinin yaşayışı üçün evlərin tikilməyi, şəhərsalma və digər amillər də əkin sahələrinin azalmağına gətirib çıxarır.

Sənin fikrinə görə bu iqtisadi fəlakətlərin, ekoloji pozuntuların qarşısını nə cür almaq olar?

V. — Əgər, daş dövründə, deyirsiniz ki, 3 million əhali var idisə və XV–XVI əsrdən başlamış çox sür'ətlə həm əhali artıb, həm onun bəlaları artıb və belə getsə, 2030-cu illər ərafəsində çox böyük iqtisadi fəlakətlər baş verəcək, resurslar, təbii sərvətlər, enerji ehtiyatları tamamilə azalır.

F. — Bəli.

V. — XV–XVI əsrdəki bəlalər, olar ki, bu əsrlərin özündən törəməyib, ondan da əvvəl, deyək ki, X əsrdən, ya VIII əsrdən törəyib, yığışib, gəlib çatıb XV əsrə. Yəni ilkindən başlamış yer üzünə nə qədər bəlalər gətirirsiniz, nəticəsi gətirib bunlara çıxarır – bəlalər üzərinə bəlalər gəlir, yəni nəticə nəticəsizliyə gətirib çıxarır. Yer üzünə nə qədər qaranlıq dartıb gətirsəniz, – o qaranlıqlar işığın Ahənginin pozuntusuna gətirib çıxarır. İşıq Ahəngi isə özünü balanslaşdırır. O balanslaşdırma ilə yanaşı cəzanın formasını da açır, yəni, onların içərisində bu müddətlər ərzində, gör nə qədər güclü zəlzələlər, daşqınlar olub, gör nə qədər güclü küləklər olubdur. Yer qabığının qalxıb-yenməsi nəticəsində, gör nə qədər suxur dağıntıları, uçqunlar olub, torpaq qatı yuyulub gedib; səhralar əmələ gəlib, iqlim dəyişiklikləri baş verib. Siz qaydın daş dövründəki bəlalərin nə qədər olduğunu görün, sonra da XV əsrdən bu yana olan bəlalərin sayına, dağıdıcılıq qüvvəsinə baxın. Görəcəksiniz müqayisə edilməz dərəcədə sonrakılar çoxalıb. Bundan sonra, baxın görün, 2030-cu ilə gedib çıxa biləcəksiniz?!

Nostradamus da XX əsrin sonluğunun XXI əsrin əvvəllərinin bəlalərini sadalayıb. Yəni, Nostradamus insanların bir-

birinə gətirdikləri qaranlığın nəticələrini deyib. Bax, indi bir tərəfdən Yer kürresinin çox böyük regionlarını külək dağdır, bir tərəfdən də yağan yağışlar, daşqınlar. Bunlar Yer məkanının özünü dağıtmır, Yer məkanına insanların gətirdikləri qaranlıqların nəticələrini onlara göstərməkdən ötrüdür ki, bax: “sən bunu istəmişən”. Bu münvalla bu müharibələr, bu özbaşınalılar Yer məkanında nəinki siz deyən iqtisadi, ekoloji fəlakətlərə, hətta ondan da pis nəticələrə gətirəcək və gətirir də. Bəli, resurslar azalar da! Bir baxın ki, kütləvi sürətdə meşələr yanır. 3–5 gün ərzində minlərlə hektar meşə sahəsi böyük sürətlə yanıb çıxır başa.

Yer məkanından raketlərin, kosmik gəmilərin uça biləcəyi orbitlərdən də çox o tərəflərə uzaqlaşın, uzaqdan baxın bu məkana və görün ki, bu dəqiqə nələr baş verir, nə qaranlıqlar alıb Yer kürresinin üstünü. Müharibələrə, dağıntılara özünü həsr edibsiniz və nə cür dağıntılar burada baş verir! Bu qədər müharibələr etmək olmaz, bu qədər özbaşınalılara yol vermək olmaz, bu qədər iftira yaymaq olmaz.

F. — Hər ölkə, hər xalq, hər millət özləri üçün yazdıqları tarix kitablarındakı müharibələri haqqındakı tərifi yazıları onların özlərinə qarşı, əslində, ittihamnamələrdir.

V. — Bunlar özünə hakimlik gətirmək üstündədir. Bu hakimliyin nəticəsi regionlara qaranlıq gətirir. Deyirsiniz: “– ekoloji çirklilikdir”. Bu, ekoloji yox, – bəşəri çirklilikdir, əqli çirklilikdir, varlıq çirkliliyidir. Ekologiyanın üstünə qoymaq olmaz bunu, Yer məkanının boynuna atmaq olmaz bu çirkliliyi. Hakimlik istəyirsiniz, hakimliyin də bir qədəri olmalıdır. Bunlar hakimlik adı ilə hakimsizlik gətirirlər. Bu qədər zorakılıq olmaz axı! Bir balaca ərazini bir balaca ərazi ilə üz-üzə qoyublar, – bunlar qan içindədir, onlar isə özlərini hakim göstərir. Olmaz belə eləmək! Qaranlıqdır! Nəticədə gətirib Yer məkanını dağıdaq. Yer məkanından bəşəriyyət azalacaq, cəza ilə azalacaq! Qayıdışla yox! Böyük Yaradana qayıda, – deyərəm: “Hə, kamilləşib, – qayıdıb”. Yox! – Yer məkanına qaranlıq gəlir. Qaranlığı, əgər, bunlar gətirirsə, bunların özləri getməlidir o qaranlığa, Yer məkanı yox! Yer məkanı işıqdır, mü-

qəddəs məkandır. Müqəddəs öz müqəddəsliyini saxlayacaq. Müqəddəsə qaranlıq gətirənin özü gedir, cəza alır. Müqəddəsə toxunmaq olmaz. Toxunanın nəticəsinə baxın, təhlil edin. İsanı çarmıxa çəkməklə, hələ, özlərinə xilas gətirməyiblər. İsanı çarmıxa çəkməklə İsayə xilas gətiriblər! İsa Əbədiyyindən gəlib, Əbədiyyəyə də çox sürətlə qayıdı getdi. İşığındadır. Onu çarmıxa çəkmək istəyəndə özlərinə, o regiona, bütün Yer kürresinə qaranlıq gətirdilər. Nəticəsi də budur, bu qaranlıqların nəticəsidir. Müqəddəslərə toxunmaq olmaz. Müqəddəs yerlərə toxunmaq olmaz. Roma imperiyasının sonunun nə ilə bitdiyini bilirsən. Budur nəticələr, ekologiya deyil ki! Bunu insanların alnına damğalamaq lazımdır. Bunlar insaniyyətdən uzaqlaşır, vəhşiləşirlər. Yer məkanında bu qədər zülm, qaranlıq, bəla, cəza, ruzisizlik – hamısı bunların gətirdikləridir, bunların yığımıdır. Böyük Yaradan G ö n d ə r m i r ! Böyük Yaradan Göndərmiş olsaydı, tutalım ki, X əsrdən 10 əsr, 1000 il keçir, 1000 il ərzində çoxdan bu bəşərin kökü kəsilmişdi. Amma, görürsən, Böyük Yaradan yenə Rəhmlidir axı, Hifz edir, Qoruyur. Bunun kamilliyini, kamilləşməsinə Gözləyir.

Bunu dağıtmaq istəyirsə, bəşər daşı götürüb salır öz ayağına. Öz daşını öz ayağına salmaqla bəşərin də başına salır. Belə olar eləmək? – belə olmaz! Yer məkanının resurslarının, ehtiyatlarının buna aidiyyəti yoxdur. O insanların resurslarının azalmağıdır. Bə'zi - bə'zilərinin. Özünün resurslarını azaldır. Özünün resurslarını azaltsa, – deyərəm: “cəhənnəmə, özünü qaranlıqlara sürüdü”. Əgər, onlar o məkanlardakı (7 od məkanından başqa digər növ cəza məkanları da var) zülmü görmüş olsaydılar, görə bilsəydilər, – onda onu götür, lap çiyinlərində apar və de ki: “bu quş sapandı ilə vur”, adicə o sapandı qırırdı, gəmirərdi, yeyərdi ki, qırıntısı da qalmasın, deyərdi: “atmıram, etmirəm!”.

F. — Bizim “cəhənnəm” dediyimiz məkanı deyirsən?

V. — “Cəhənnəm” dediyinizi görə bilə ki, nədir o!!! Etməz!

Bax o tufəngin, tapancanın, topun, tankın lüləsinin içinə! İşlərinin varlıqları qaranlıqdandır, qaradır. Orada ağ işıq (ağ

ışığı zərrələri) yoxdur. Silahların hamısı o gündədir, qaranlıq toplumundadırlar. O, Işıq gətirsəydi bir dəfə işləməyilə, deyərdim ki, Işıq gətirdi. Onun varlığı qaranlıqdır, qaranlıq içindədir. Qaranlıq Işıq gətirə bilər? Qaranlıq qaranlıq, qara gətirir! Qaranlığın nəticəsi məhvə gətirir. Məhvi özünə gətirir bu bəşər, regionuna yox, Yer kürəsinə yox! Havaya, buludlara yox, Günəşə gətirmir! Bu qaranlıq cəm ətrafda olan qalaktikalara, kainatlara əks elətdirir özünü.

Böyük Yaradan Yaradıcıdır, axı! Bunu ekologiyanın üstünə qoymaq lazım deyil, resursların, Yer məkanının yox! Bunu insanın alnına damğalamaq lazımdır. Və damğalanacaqdır da! Çünki, indi damğa ilə qayıdır oraya. Cəzasız da qalmayacaqdır. Onun cəzası – cəzaların cəzasıdır. Bununla heç də bəşəri (*qəsdlə*) qorxuzmaq fikrimiz yoxdur. Bu, onun özünün etdiyinə nəticəsidir. Onlardan əvvəlkilər Yer məkanına hakim olmaq istəyirdilər. Bu qədər sərkərdələr olub, hakim olublar?! Yer məkanına sahib olmaq olar yeni? Olanda, onlar indikilərdən əqilliydilər, çünki onlar primitivlikdən gəlirdilər, texnika o vaxtlar yox idi, əql var idi. Heç bu texnika ilə də Yer məkanına sahib olmaq mümkün deyil. Bunun Sahibi var. Sahibə sahib olmaq mümkündürmü?! Sən yaranmış bəşərsən, – dərk et! Sənin özünü Böyük Yaradanla bir cərgəyə qoymağa həqqin var? Böyük Yaradan – Yaradandır, sən – dağıdarsan. Sən nə həqqə sahib olasan dənizdən dənizədək? Adriatik dənizindən keçir gedir Fin körfəzinə qədər, deyir ki: “Adriatik dənizi nədir, ta bütün yer üzü mənimdir”. Hanı sənindir? İndi bax gör nə gündəsən? Minlərlə, milyonlarla tökülüşüb qırırdınız, indi nə qədər qalıbsınız? Barmaq hesabındasınız. O sərkərdələrin, xalqların sonluğu budur! Etmək olmaz bunları. Ekologiya deyil. Bu münvalla getsə, – özünün dağıdıcılığına gedəcək. Zəlzələlər, küləklər, yağışlar, daşqınlar gətirir, Yer məkanına indi bu dəqiqə xəstəliklər gətirirlər: xərçəngdir, SPİDDir, nələrdir, nələrdir... Nəyin nəticəsidir? – Nəticəsizliyin nəticəsi. Heç bunların müalicəsi də yoxdur. Olmaz etmək! Çox sadə anlamlardır –

bil ki, nəticəsi bunlara gətirir. Özünü niyə bu günə qoyursan?!

F. — Elə bilirlər ki, mal, dövlət, sərvət yığmaqla özlərinin və övladlarının gələcəklərini təmin edirlər.

V. — Mal, dövlət, sərvət yığmaq baxımından cavab budur: əgər, Böyük Yaradan mal, dövlət, sərvət Yığarsa, – sən də yığ! Böyük Yaradanın Özünün heç bir şeyi yoxdur, hamısını Verib bəşəriyyətə! Bəşəriyyətin bütün üzvləri onlardan bir bərabərdə istifadə etməlidir. Təkcə bir qrup yox! Sən hansı gününə yığarsan? Neynirsən onları? Bu, səni vəhşiliyə gətirir, eqoizmə gətirir. Sən yalnız təzahürsən. Bəs, niyə Böyük Yaradan Deyir: **“Səxavətli ol, əliaçıq ol! Sən ver, payla, – qorxma! Sən az gördüyünü Mən çox Eləyəcəyəm. Mənim Özüm Öz Payımdan pay Verənəm. Sən də pay ver, ehtiyaclıya ver, – qorxma! O, özünə qaranlığından qaranlıq yığıb, – ehtiyac içindədir. Sən Işığından onun ehtiyacını ödə. Ver ona, qorxma! Gözün qalmasın verdiyinin ardınca. Demə – “mən verdim”. Yox, sən Mənim Payımdan ona pay verdin. Sənin payın yoxdur. Sənin payın – yaranışındır, sənin payın qayıdışındır. Mənim Payımdan sən aparıb, ona pay verdin. Mən o payı ona Ayırmışdım, amma səni Nəzərdə Tutmuşdum ki, bunu sən verəsən ona. Ver, – qorxma! Mən Artıracağam”**.

Deməli, nəyin sahibi olmaq istəyir o yığan? Hansı külli-ixtiyarın? Külli-ixtiyar Böyük Yaradanın Özüdür. Heç Onun Özü ixtiyar Yəritmir! Yaranmış bəşər nəyin iddiasındadır?!

F. — Özünə bədbəxtçilik gətirir, övladlarına, qohum-qardaşlarına da!

V. — Nəinki özünə, nəinki övladlarına, nəinki qohum-qardaşlarına, nəinki məhəlləsinə, kəndinə, şəhərinə, dövlətinə də gətirir. O dövlətdən o biri dövlətlərə də keçən qaranlıqlar gətirir, sürükləyir onları o qaranlıqlara. Olmaz belə eləmək! Yer məkanı Müqəddəs Işıq məkanıdır. Buna nə həqqə qaranlıq gətirmək olar?! Qara varlıq indiye qədər qaranlıq gətirmək istəyir, – hələ də qalıb deyil! Yaranışın o ilk günündən çəkişmə gedir, dartışma gedir, – qalıb olaydı da! Sən indi

təkcə güllə atmaqla qalib olacaqsan? Sənin güllə atmağın o Qara varlıqla eyni, həmahəng baxışındadır! Sən Qara varlığa xidmət edirsən! Məhvə xidmət edirsən, hakimliyinə yox! Hakimlik sənin özünün öz üzərində hakimliyindir, – bu, sənin kamilliyin, işığındır. Bu gün sən dağıdıcılıq edib, qaranlığa özünü sürükləyirsən. Qaranlığa niyə gedirsən qaranlıq içində?! İliq içindən işığına qayıt! Əbədiliyinə qayıt! Budur! Olmaz Yer məkanında bunları etmək, olmaz!

İndi biz cəzasızıq? Hər tufan, hər daşqın, hər zəlzələ cəzanın növüdür! Çəyirtgə dolur böyük bir dövlətin ərazisində əkinləri 2 günə yeyir, çıxır o başa. Bu da cəzanın bir növüdür.

BEYİN

F. — İnsan, heyvan, quş və digər canlıların beyinlərinin quruluşu, funksiyası müasir elmə müəyyən qədər bəllidir. Bunların içərisindən insan ən şüurlusu hesab olunur. Düzdür, iki-miz də bioloq olmasaq da, beyin sahəsində mütəxəssis olmasaq da, mən sənin şərhini bu sahədə dinləmək istəyirəm.

V. — Digər canlıların beyinin varlığını, funksiyasını insanınkindən heç də uzaq, ayrı hesablamaq olmaz. İnsan beyinin həcmində, kütləsində saysız qədər nöqtələr var. Hər birinin də öz funksiyası, öz iş prinsipi vardır.

F. — Nöqtə dedikdə, neyronları nəzərdə tutursan, yoxsa, duyğu mərkəzlərini, ya da ki, sinir mərkəzlərini?

V. — Deyək ki, insan bədənində, onun harasındasa ağrı baş verib və bu, beyindəki sinir mərkəzlərinin hamısına sirayət edir. Misal üçün, deyirlər ki: “başından nə iləsə vurulmuş adam huşunu itirir”. Bu zərbəyə “siqnal, informasiya” – demiş olsaq, bu, beyindəki bütün sinir mərkəzlərini həyacanlandırır ki, bu anda funksional sistemsizlik yaranır. Elə bu anda da funksional sistemsizliyi, yəni axın pozuntusunu aradan götürmək üçün beyin özündəki ağ işıq zərrələrinin toplumu onun işini müvəqqəti dayandırır, sonra sxematik ardıcılıqla mərkəzləri bir-bir işə salır və beyin normal işi, beləliklə, bərpa olunur.

Heyvanların da öz qədərində dərkiiyyəti, şüuru vardır. Onların da yaddaşı var, duyğusu var, bütün məcmuusu eyni bir beyində yerləşdirilib. Amma, insan danışır, nitqi var, heyvanlarda isə nitq yoxdur. Onların da özlərinə görə bir-birinə nə isə informasiya ötürməkdən ötrü bə'zi-bə'zi xüsusiyyətləri vardır. Bəs, yer üzündə niyə insana “kamildir, yer üzünün əşrəfidir” – deyirlər? Səbəbi odur ki, ilkdən Böyük Yaradan Ətrafında olan Ağ geyimli Müqəddəslərin baş hissəsində, yəni indiki beynin olduğu yerə Böyük Yaradan Öz işığından Pay Ayırmışdı. O işıq Payları cəm Yaranışlar haqqında olan informasiyalar toplumunu özündə saxlayırdı. Kainatın, yəni, Ellipsoidin daxilində, gör, nə qədər yaranış vardır?! Ayrılmış işıq Payları Elm əsasında yaranmış bu cismani və qeyri-cismani varlıqlar, materiyanın bütün formaları haqqındakı bütün bilikləri yaddaş formasında özündə əks etdirirdi. O vaxtlar, və indi də, o Ağ geyimlilərdən heç biri deyə bilməzdi ki, mən nəyisə bilmirəm. Sonralar, özün bilirsən ki, o Ağ geyimlilərin bir hissəsindən, Dərgahdan “uzaqlaşdırılma cəzası” formasında, indiki insan quruluşlu bəşər yarandı. İnsanın beyindəki material nöqtələr – neyron, hüceyrə və toxumalar həmin o bilgiləri özlərində “yatmış bank” formasında saxlayırlar və beyin qabıqaltı maddəsi də daxil olmaqla, bu, “şüur” qismini əhatə edir.

Bu gün insan ümumi şüurunun, yaddaşının 2–3%-ni işlədib istifadə edir. Qalan 97–98%-i “yatmış”, təsəvvür elə ki, “buxovlu” haldadır. Əslində, beyin heç bir yeri yatmayıb və nöqtələrin hər biri də öz funksiyasındadır. İlkdən informasiyalar bu nöqtələrə verilir.

TUMURCUQ.....	65
CƏNNƏT.....	66
YARANIŞ ZƏRRƏLƏRİ VƏ ƏBƏDİYYƏT.....	69
XEYİR VƏ ŞƏR.....	71
ORUCLUQ VƏ ME'RAC.....	75
MÜQƏDDƏSLİK.....	81
DİNOZAVRLAR.....	84
QADINLAR.....	89
ƏKİZLƏR.....	91
EKOLOGIYA.....	96
BEYİN.....	102

MÜNDƏRICAT

	səh.
SÖZÖNÜ.....	4
ZƏDƏLƏNMİŞ CANLI VARLIQ.....	6
MİŞAR VƏ TAXTA (Mexaniki iş).....	6
VARLIQ.....	7
GÜNƏŞ.....	9
CİSMİN VARLIĞI (Bütövlük).....	9
İLƏHIYYAT VƏ ELM.....	11
DİNLƏR VƏ DÜNYA.....	12
GÜNAHKARLAR.....	16
UŞAQ VƏ KÖRPƏ.....	20
ADİ DAVRANIŞ.....	22
AHƏNGİN RƏNGİ.....	23
MÜXTƏLİFLİK.....	24
VAXT.....	26
OD MƏKANLARI (Cəhənnəmlər).....	28
ÇÜRÜMƏ.....	34
VARLIQLARA MÜNASİBƏT.....	36
CAVABDEH.....	38
ÜMUMDÜNYA CAZİBƏSİ.....	38
DONUZ ƏTİ VƏ ARAQ.....	40
PLANETLƏR.....	44
RƏHMƏTLİK.....	44
TİRİN VARLIĞI VƏ YÜKLƏMƏ.....	46
İNFÖRMASIYANIN SÜR'ƏTİ.....	47
QAYNATMA VƏ ƏRİTMƏ.....	49
ZƏRDÜŞT PEYĞƏMBƏR(ə.s.).....	50
"YARANIŞ" HAQQINDA SÖHBƏTLƏRİMİZİN MAQNİTOFON YAZILARI (KASSETLƏR) BARƏSİNDƏ KİÇİK BİR QEYD.....	58
SAQQAL.....	58
ƏCDADLAR.....	59
ƏRZAQ.....	63